

Giới thiệu Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem

Các bạn đang đọc tiểu thuyết Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem, từ bỏ ở đây không phải là điều dễ dàng như các bạn nghĩ mà ẩn chứa bên trong đó là cả một sự tình đáng thương của nam nhân vật chính đấy.

Cô bé đáng thương dễ dàng bị la vào lưới tình của tổng giám đốc Lương Duy, anh hết mực thương yêu cô và chỉ sau khoảng thời gian ở gần nhau anh lại cầu hôn với cô. Anh còn hứa hẹn với cô rằng sẽ làm một bữa tiệc thật hoành tráng.

Thật bất ngờ chỉ sau đó vài ngày anh lại quyết định từ bỏ cô, không ở gần cô và không làm bất cứ điều gì với cô nữa, vì giờ đây anh mới biết ra sự thật rằng...anh ta bị mắc chứng bệnh nan y và thời gian sống không còn lâu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Đó chính là cảm giác động lòng

Lúc chúng ta nảy sinh tình yêu, sẽ ngửi được mùi thơm kỳ diệu.

Yêu hoặc không yêu, chẳng qua là lựa chọn trong nháy mắt....

**

Mệt quá!

Thình thoảng, Tường Vĩ Nhân bỗng nhiên hi vọng rằng sẽ có người để cô có thể dựa vào, hiện tại chính là lúc “thình thoảng” đó.

Thăng thần mà nói, kể từ sau khi chia tay Ông Gia Úy, trong hai năm qua, sự “thình thoảng” xuất hiện với tần số ngày càng ít, nhưng hôm nay thực sự là vì tình trạng đặc biệt.

Bác sỹ nói cô sốt cao đến 40,5 độ, vội vàng đi khám cùng cô giữa đêm khuya, chính là nhà biên tập kiêm bạn tốt của cô Tinh Tinh, cô ấy rất không yên tâm

Hai người đi ra khỏi phòng khám thì trời đã muộn. “Vĩ Nhân, cậu ở đây đợi tớ một lát, tớ đi lái xe tới.” Phương Tinh Tinh đối với bạn tốt quen biết chưa tới một năm Tường Vĩ Nhân, vừa đau lòng, vừa khâm phục.

Tường Vĩ Nhân từ một thiên kim tiểu thư mười ngón tay không dính nước, biến thành một người làm việc bận rộn như ngày hôm nay, ban ngày thì OL (OL là viết tắt của office lady chỉ những cô gái nhân viên công sở), buổi tối nhận phiên dịch tiểu thuyết tiếng anh kiêm cô giáo dạy kèm tại nhà, vậy mà cô chưa từng nghe Vĩ Nhân than khổ lấy một lần, vì vậy đương nhiên là khâm phục cô không ngừng.

Rất nhiều thiên kim tiểu thư sau khi gia đình sa sút, một chút khổ cực cũng không chịu được, nhưng Tường Vĩ Nhân lại không phải người như vậy. Cô không những không hề oán hận một câu đối với gia đình, thậm chí còn đang cố gắng giúp cha mình trả lại hàng vạn tiền nợ. Câu mà Phương Tinh Tinh thường nghe Vĩ Nhân nói nhất, chính là—thật hi vọng một ngày có thể dùng 48 giờ, như vậy có nhiều thời gian cho công việc hơn, có nhiều tiền hơn, cha mẹ tớ có thể chịu khổ cực ít hơn một chút.

“Tớ có thể đi cùng, không sao đâu.” Tường Vĩ Nhân ngại ngần nói, nhưng thực ra đầu cô đang căng ra, cảm giác giống như bản thân đang ngắt đi.

“Không nên mạnh miệng ! Bãi đậu xe ở phía trước, tớ đi lái xe tới đây là được rồi.” Phương Tinh Tinh mỉm cười, đi nhanh tới phía bãi đậu xe.

Ngay lúc này, một chiếc xe cứu thương lái nhanh vào ngoài cửa lớn của phòng cấp cứu, Vĩ Nhân thấy thế, vội vàng lui về phía sau.

Nhân viên y tế nhanh chóng đưa người bên trong xe cứu thương ra, tiếp nhận, một người đàn ông toàn thân mặc âu phục phẳng phiu cũng bước trên xe cứu thương xuống.

Về mặt người đàn ông mang theo sự buồn bực, nhìn nhân viên y tế mang người vào phòng khám, đứng yên ở đó không có ý định đi vào theo.

Không lâu sau, một chiếc xe hơi màu đen chạy tới ngay sau đó, một nam một nữ vội vàng xuống xe.

“Thật xin lỗi, Sam, mình không biết chuyện sẽ thành như vậy.....” Người đàn ông mới vừa xuống xe xin lỗi anh. Em gái của hắn yêu Sam rất nhiều năm, nhưng cho dù yêu đến mức nào cũng không nên lấy cái chết ra đe dọa Sam cưới cô ấy.

“Không sao, hai người đi vào nhanh lên. Mình cần phải về.” Giọng nói người đàn ông lạnh nhạt.

Nếu không phải là em gái của bạn tốt lâu năm, theo cách làm của anh, cho dù đối phương đe dọa anh không lên xe cứu thương cũng không đi bệnh viện, anh cũng sẽ không mềm lòng.

“Để tớ lái xe đưa cậu về Pub.”

Pub: public house nhà cộng đồng, ngày nay biết đến như một quán rượu, có thể uống rượu và ngủ lại đây.

“Không cần, mình đi taxi là được rồi.”

“Vây cũng được. Nina, anh đi đậu xe, em vào trước làm thủ tục giúp em gái. Sam, thực sự xin lỗi, hôm nào tớ mời cậu ăn cơm, chỉ tớ với cậu!” Người đàn ông đặc biệt nhấn mạnh, sau đó lái xe rời khỏi đường bên ngoài phòng khám.

Vì Nhân đứng bên cạnh cũng dời tầm mắt, trong lòng suy nghĩ Tinh Tinh cũng sắp tới, vì vậy liền đi về phía trước mấy bước.

Cô cùng với người đàn ông mặc âu phục đó, vốn tưởng rằng sẽ an toàn lướt qua nhau, nhưng không đoán được cô rất chóng mặt, bước chân không vững, thân thể lắc lư không cẩn thận đụng phải anh.

Người đàn ông đưa tay ra đỡ cô theo bản năng, chạm lấy cánh tay cách lớp áo khoác mỏng vẫn tỏa ra độ nóng khác thường thì không khỏi nhũn mảy lại.

Mới vừa rồi anh xuống xe cứu thương, đã chú ý tới cô đứng một bên. Anh cảm thấy cô khuôn mặt tái nhợt lại phiếm độ bất thường, có một chút quen mắt, nhưng nhất thời cũng không nhớ ra được đã gặp qua cô ở chỗ nào.

Vào thu rồi, buổi tối có chút lạnh, áo khoác của cô thật sự vô cùng mỏng manh.

“Có khỏe không?” Anh không thu tay lại ngay lập tức, còn đỡ cô.

“Cảm ơn. Tôi vẫn ổn.” Vì Nhân không hiểu sao cảm thấy căng thẳng. Giọng nói người đàn ông này, giống như một ly rượu ngon đậm đà, phát tán ra mùi vị hấp dẫn khiến phụ nữ chú ý lắng nghe.

“Cô bị sốt sao?”

“Ừ, bác sỹ đã khám qua. Tôi đang chờ bạn lái xe tới đây, cô ấy, cô ấy cũng sắp đến rồi.” Tưởng Vì Nhân căng thẳng hơn, vào lúc này mới ý thức mạnh mẽ được người đàn ông rất cao lớn, thân hình cao lớn này mang lại cho cô cảm giác bị áp bức, cô rất muốn lui người ra, nhưng lại cảm thấy anh dùng sức lực đỡ tay của mình vững vàng làm cô khó có thể từ chối.

“Cô mặc ít quá.” Giọng nói anh thân thiện, buông cô ra, tự cởi áo khoác tây trang xuống, khoác vào trên người cô.

Cô có một mái tóc thẳng dài, đen bóng mềm mại, một đôi mắt lớn và sáng, giống như ngôi sao lóe sáng trong đêm, phát ra ánh sáng hấp dẫn người khác; môi không được đỏ thắm, nhưng vẫn rất xinh đẹp.

Cô rất đẹp, đẹp như đóa hoa yếu ớt. Có lẽ do sốt cao làm cô nhìn qua hết sức yếu ớt, tới mức làm anh cảm thấy không cách nào cứ tránh đi như vậy, để mặc kệ cô ở cửa lớn phòng khám, mặc cho cô có một người bạn đi cùng. .... Dĩ nhiên, anh không phủ nhận việc anh cũng có chút bị cô hấp dẫn.

“Tôi ... bạn tôi sẽ tới liền. ....” Cô lúng túng nhắc lại, phát hiện bản thân cũng không biết làm cách nào để từ chối anh khoác áo lên người mình. Rõ ràng anh là một người đàn ông xa lạ!

“Tôi biết, vừa rồi cô đã nói. Tôi không vội, chờ với cô một lát.”

Giọng điệu của anh không phải là hỏi ý kiến, mà là quyết định, cô hoàn toàn không biết từ chối như thế nào.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, cô lại cảm thấy mỗi một giây đều giống như rất dài, bởi vì người đàn ông xa lạ bên cạnh thực sự khiến cô rất hồi hộp, ông trời, chưa bao giờ có người đàn ông nào làm cô căng thẳng như thế. ....

Thời gian mấy phút đồng hồ cứ trôi qua trong sự im lặng như vậy, ruột cuộc, một chiếc xe rửa màu đỏ chạy nhanh dừng ở đường bên ngoài cửa phòng khám, nhất thời Vì Nhân có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

“Bạn tôi tới rồi.” Cô nói.

“Ừ.” Người đàn ông gật đầu một cái.

Chờ xe đậu xong, anh bước lên trước cô một bước, mở cửa xe bên cạnh ghé lái thay cô, Vì Nhân ngăn người.

“Lên xe đi, nhanh trở về nghỉ ngơi.” Người đàn ông còn nói.

“À.” Vì Nhân đưa tay muốn lấy áo khoác trên người xuống, bị anh ngăn lại.

“Áo của tôi rất nhiều, không khác cái này mấy, cô mặc đi.” Anh nói, nhẹ tay đẩy cô vào trong xe, thay cô đóng cửa xe lại, sau đó cất bước tới dừng ở bên ngoài chỗ taxi đang xếp từng hàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Sau khi lên xe Vì Nhân suy nghĩ tới ngẩn người, người đàn ông này. .... Thật tốt!

“Xin lỗi cậu, mới vừa rồi đang nói điện thoại, để cậu đợi lâu một chút. Dĩ Đức hỏi tớ cậu khám xong chưa? Anh ấy còn hỏi cậu có cần ăn chút gì không? Anh ấy mua đưa qua chỗ cậu. Anh ấy vừa rời công ty, gần đây bận rộn việc chuyên án, ngày nào cũng ở lại làm thêm giờ.”

“À, không cần đâu, tớ không cảm thấy đói.” Vì Nhân phục hồi tinh thần lại. Phía xa, người đàn ông kia đã lên một chiếc taxi.

Phuong Tinh Tinh cười cười, nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Vì Nhân, tất nhiên là đang hướng về lúc “Điểm ngộ” (gặp gỡ tốt đẹp) vừa rồi của mình. Thành thật mà nói, người đàn ông kia không phải là đẹp trai bình thường đâu! Đẹp mắt đến mức cô là người đã có bạn trai, cũng không nhận được chăm chú nhìn thêm.

Nở máy xe, Tinh Tinh reu ghẹo nói: “Điểm ngộ đó!”

“Làm gì có điểm ngộ nào.”

“Người đàn ông đó làm gì?” Tinh Tinh hỏi.

“Làm gì cái gì cơ?”

“Anh ta làm công việc gì?”

“Tớ không biết.”

“Không biết? Anh ta không đưa danh thiếp?”

“Không có.” Khoảng thời gian anh ấy và cô cùng chờ Tinh Tinh, anh không nói gì cả.

“Vậy anh ta có nói tên cho cậu chứ?”

“Không có.”

“Không?!”

“Thế thì số điện thoại có lưu cho cậu chứ?” Về mặt Tinh Tinh không tin tưởng.

“Cũng không có.”

“Này—“

“Anh ấy cũng không hỏi tên tớ, số điện thoại.” Vì Nhân đơn giản nói một lần rõ ràng.

“Hả?” Tinh Tinh kinh ngạc mấy giây.

“Chỉ đơn giản là anh ấy tốt bụng chờ cậu cùng tớ mà thôi. Vừa rồi tớ hơi choáng đầu, không cẩn thận đụng phải anh ấy, anh ấy sợ tớ té xỉu mà thôi.”

“Lo lắng đến mức cởi áo khoác đưa cho cậu?” Không thể nào, Tinh Tinh không tin rằng sẽ có người tốt bụng như thế.

“Đúng thế.”

“Đúng rồi, không chừng trong túi áo khoác của anh ta có danh thiếp đó!” Tinh Tinh nói.

“Cho dù có, tớ cũng sẽ không gọi điện cho anh ấy như vậy.” Chủ động với đàn ông, thật sự không phải là điểm mạnh của cô.

“Cậu thật sự không trả lại áo khoác cho người ta à?”

“Anh ấy bảo anh ấy rất nhiều áo, không thiếu cái này.”

“Lời như thế mà cậu cũng tin? Cái áo khoác đó không rõ đâu! Cậu tìm một chút xem, nói không chừng có thể tìm thấy danh thiếp đó!”

Nói xong, Vĩ Nhân cũng tò mò rồi, bắt đầu tìm kiếm từng túi một.

“Không có. Không có gì cả.” Vĩ Nhân kết luận.

“Thật sự không có gì cả?”

“Thật. Nhưng đúng là cái áo âu phục này không rõ tí nào, Armani.”

(Armani: là một hãng thời trang nổi tiếng thế giới của Ý. Được thành lập bởi Giorgio Armani)

“Nhìn đáng vẻ, nói không chừng anh ta thật sự có tiền đến mức không cần cái áo này. Ai, thật đáng tiếc, anh ta thoát nhìn rất ưu tú!”

“Rất ưu tú, lại không thiếu loại quần áo nhãn hiệu nổi tiếng này, đàn ông có tiền, bình thường kiến thức rộng rãi, loại đàn ông này vẫn nên ít đụng chạm thì tốt hơn.” Giọng của Vĩ Nhân mang theo sự châm chọc hiểm thấy, bởi vì ex.boyfriend (bạn trai cũ) Ông Gia Ủy của cô chính là ví dụ tốt nhất.

“Kinh nghiệm nói?” Tinh Tinh nhướn mày, dùng giọng điệu nghi vấn.

“Kinh nghiệm nói.” Vĩ Nhân nhắm hai mắt lại, giọng nói khẳng định, nhưng mà trong lòng lại ần ần có chút tiếc nuối, bởi vì hiểm người đàn ông có thể làm cho cô căng thẳng, hiểm đến mức còn chưa bao giờ xuất hiện, người đàn ông xa lạ đó là đầu tiên.

Có đôi khi, gần với cảm giác hồi hộp căng thẳng, chính là động lòng. .... Vĩ Nhân yên lặng suy nghĩ.

Suốt cả đêm Vĩ Nhân cảm thấy mình lúc sốt lúc hạ, vừa đo nhiệt độ cơ thể xong, còn có 38 độ. Đầu cô căng ra muốn hôn mê, đấu tranh một lúc mới có thể giờ cánh tay vô lực lấy giày cao gót trên tủ xuống đi.

“Nếu như có thể không phải đi làm thì thật tốt....” Vĩ Nhân tự lẩm bẩm, cái trán đỏ mồ hôi.

Vừa ra đến trước cửa, cô soi bản thân ở trong gương treo bên cửa, sau khi xác định quần áo bản thân ổn thỏa, đang muốn kéo cửa chính để ra ngoài, điện thoại di động liền vang lên.

“Hello, tôi là Vĩ Nhân.”

“Cậu đỡ hơn chưa?” Nghe giọng nói Vĩ Nhân không giống còn đang ngủ, cái người phụ nữ bị bệnh này chẳng lẽ còn muốn đi làm? Hôm qua vừa mới đi khám gấp mà!

Tưởng Vĩ Nhân vừa nghe cũng biết chính là Phương Tinh Tinh, đáp không còn hơi sức: “Khá hơn một chút rồi.”

“Khá hơn một chút rồi? Tôi nghe giọng cậu giống như bị con voi đạp lên ấy, cậu chắc chắn cậu thật sự rất ‘một chút’ chứ?”

“Chắc chắn. Bây giờ tôi phải vội đi làm, sáng sớm hôm nay có một hội nghị quan trọng.”

“Cái hội nghị gì mà quan trọng đến mức không thể xin phép nghỉ một ngày? Tối hôm qua cậu mới đi khám mà!”

“Tổng Giám đốc của bọn tôi ba tháng trước tuyên bố với bên ngoài con trai đã học xong trở về nước, thời gian trước báo chí, tin tức đều có giới thiệu qua vụ Dê Nhị Đại Thiểu Đông này, anh ta qua mấy năm tiếp nhận “tập đoàn Trung Dục”, hôm nay chính thức nhận chức tổng giám đốc, cho nên hội nghị hôm nay thực sự rất quan trọng, cấp trưởng phòng trở lên đều phải có mặt, tôi không thể xin nghỉ. Hơn nữa, tôi thiếu tiền, không thể không nhận tiền thường xuyên cần. Cũng do tôi qua phải đi khám, hôm nay càng phải đi làm. Đúng rồi, cậu tìm tôi có chuyện gì?”

“Tôi thật sự chưa từng thấy người phụ nữ nào liều mạng như cậu! Đi khám thì hết bao nhiêu tiền—“

“760 đồng, đối với tôi mà nói là rất nhiều, đủ tiền cơm một tuần của tôi rồi. Cậu không cần phải dài dòng nha, đầu tôi rất choáng váng, rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì?” Vĩ Nhân ngắt lời cô, trực tiếp hỏi vào trọng điểm.

“Tôi gọi muốn bảo cậu nghỉ ngơi nhiều vào, dù sao sức khỏe quan trọng hơn tiền bạc, đạo lý này cậu—“

“Phương Tinh Tinh! Cậu không cần làm tôi tức giận! Hiện tại tôi mắc bệnh, lại vội vàng muốn đi làm, EQ đã rơi đến điểm thấp nhất, không cần cậu dạy bảo thêm nữa!”

“Được, được, không dạy bảo nữa, dù sao thì bệnh nhân lớn nhất. Đúng rồi, hôm qua tôi quên nói, có một bộ sách Tổng biên chỉ định muốn cậu biên dịch, nhưng thời gian rất gấp, cậu có thể làm không?”

“Một bộ là mấy quyển?”

“Bốn bản. Là An liệt nhi

“Thời gian soạn thảo còn lại là bao lâu?”

“Nửa tháng thôi, cực kỳ gấp đúng không? Công việc toàn thời gian của cậu cũng không phải là phiên dịch, ban ngày còn phải đi làm, tớ sợ cậu—”

“Tớ có thể nhận. Cậu lấy tài liệu bản thảo gửi tới hộp thư của tớ đi.”

“Cậu chắc chứ? Chia đều ra là nửa tuần cậu sẽ phải dịch hết một quyển sách đó!”

“Không sao, tớ chưa bao giờ để cậu phải quá ngày đúng không?”

“Đúng là chưa. .... Vậy được rồi, tớ sẽ gửi bản thảo qua mail cho cậu.” Lời nói Phương Tinh Tinh xoay chuyển, tò mò hỏi thăm: “Đúng rồi, vừa rồi cậu mới nói đến vị Đệ Nhị Đại Thiếu Đông gia, đó có phải là tiền sinh Lương Duy Nặc vinh quang tốt đỉnh đó phải không?”

“Đúng vậy. Thế nào, gần đây cậu cũng bắt đầu xem đến mấy cái tuần san kinh tế ấy rồi hả?” Quái lạ, cô nhớ Tinh Tinh cũng không xem mấy thứ này mà!

“Tuần san kinh tế? Cậu đừng có trắng mắt như thế, tớ nghe được trên báo lá cải! Nghe nói anh ta rất tuần tú, hơn nữa giá trị con người trăm tỷ trở lên đó! Nhưng mà, những người đẹp trai lại có giá trị hơn một nửa đều rất hoa tâm, anh ta thường xuyên hứa hẹn với nhiều phụ nữ khác nhau, báo lá cải gần đây đều là scandal của anh ta, cậu phải cẩn thận một chút, coi chừng bị anh ta ăn mất.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Cậu có nghĩ quá nhiều không đấy? Đối với cái loại ABC đó tớ không có hứng thú.”

Nhớ tới việc anh ta có giao du với vị Ông Gia Úy ABC kia, cả người cô liền không thoải mái. Bởi vì không có hứng thú, cho nên thỉnh thoảng thấy có những tin tức liên quan đến Lương Duy Nặc, cô cũng sẽ không chăm chú nhìn diện mạo của anh ta, vì vậy cũng không rõ ràng lắm việc anh ta đẹp trai có như trong truyền thuyết hay không?

“Cậu không nên chỉ vì một ngày bị rần rần, mười năm sợ dậy thừng chứ? Đừng nản lòng như vậy, trên đời này nhất định sẽ có loại đàn ông đẹp trai nhiều tiền lại vô cùng thâm tình này.”

“Tớ lại tin rằng, cái vị đẹp trai đó chắc chắn sẽ không phải là ngài Lương Duy Nặc đâu.” Giọng nói Vĩ Nhân giễu cợt. Gần đây tin tức về Lương Duy Nặc thường chiếm trọn các trang báo, nhưng mà Tưởng Vĩ Nhân thấy, tin tức đọc được, báo đều viết cái vô ngoài, phần lớn là nói về việc Đệ Nhị Đại Thiếu Đông tiếp nhận “tập đoàn Trung Dục”, cùng với việc nhiều năm rèn luyện năng lực quản lý ở công ty con của tập đoàn, về việc tình cảm của ngài Lương Duy Nặc này. .... Cô không thích xem báo lá cải, nên thực sự không biết rõ lắm.

“Cái này chắc đúng. Được rồi, nói đi nói lại, thật sự cậu không xin nghỉ sao? Xin phép nghỉ ngơi một ngày thì tốt hơn đó?” Tinh Tinh khuyên bảo.

“Không phải xin nghỉ, tớ thật sự không có việc gì. Tớ phải vội ra ngoài bây giờ đây, thế nhé, bye.”

Tưởng Vĩ Nhân cúp điện thoại đi động, sau đó thờ dài, chấp nhận ra khỏi nhà.

Còn nửa tiếng nữa là đến giờ làm việc vào lúc 9 giờ, Vĩ Nhân luôn là người đến văn phòng làm việc đầu tiên, mở điều hòa trước, radio, sau đó ngồi yên vị ở bàn làm việc của mình, sắp xếp lại lịch làm việc trong ngày của mình.

Trước tiên cô dùng giấy nhớ vẽ xuống chữ điền, lấy chuyện quan trọng khẩn cấp của ngày hôm nay, viết lên ô vuông phía bên trái chữ điền, lại viết chuyện quan trọng nhưng không khẩn cấp phía bên phải trên ô vuông, tiếp theo viết hạng mục công việc không quan trọng nhưng cần làm ngay, ghi vào ô bên trái phía dưới, cuối cùng viết những công việc không quan trọng cũng không cần gấp vào ô bên phải phía dưới.

“Căn cứ vào số liệu học viện Lạc Tang Thụy Sĩ nghiên cứu, một năm người Đài Loan dành 2282 giờ cho công việc, đứng thứ nhất trên thế giới. ....”

Radio đang phát tin tức chính của hôm nay, nghe thấy thông tin báo viết này, Tưởng Vĩ Nhân không khỏi lắc đầu than thở, thì ra số mệnh người Đài Loan khổ như vậy, thật bất đắc dĩ cô cũng là một trong số những người số khổ đó.

Sau khi mất hơn mười phút sắp xếp lại lịch làm việc, cô bắt đầu sắp xếp lại tài liệu phải dùng cho hội nghị vào buổi sáng.

Tám giờ 45’, Tưởng Vĩ Nhân do dự một lúc, cuối cùng lấy hộp phấn, đứng dậy đến phòng giải khát.

Toàn thân cô rất nóng đầu thì choáng váng, vì vậy dùng máy coffee rót một ly cà phê, nghĩ rằng dùng nó để lấy lại tinh thần. Thời gian đợi cà phê, cô nghe thấy tiếng động có người đến công ty, Tưởng Vĩ Nhân nghĩ chắc là đồng nghiệp đi làm sớm. Mở hộp phấn ra, dặm một ít phấn trang điểm lên để che đi

sắc mặt tái nhợt của mình, không phát hiện ra trong phòng giải khát có thêm một người đàn ông đang đứng.

Người đàn ông sau một lúc nhìn Tường Vĩ Nhân, yên lặng đi vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, kéo toàn bộ rèm che xuống che hết cửa sổ có thể thấy tất cả các khu vực làm việc bên ngoài phòng, nhưng sau đó lại kéo tấm rèm lên điều chỉnh góc độ khe hở.

Như vậy, anh có thể nhìn toàn bộ tình hình bên ngoài, mà người bên ngoài sẽ không dễ dàng phát hiện ra anh.

Chẳng trách tối hôm qua anh đã cảm thấy cô có chút quen mắt, bởi vì lúc trước anh đã từng xem qua hồ sơ nhân sự của cô. Tên cô là Tường Vĩ Nhân, phó phòng tài vụ và kế toán của công ty.

Ảnh chụp trên hồ sơ của cô thần sắc sáng ngời hơn rất nhiều, một nụ cười mím ngọt ngào như đóa hoa trên bờ môi.

Còn bây giờ cô ấy nhìn rất ốm yếu, không có một chút tinh thần phấn chấn nào, một đôi mắt quầng thâm sụp lại trên khuôn mặt tái nhợt, cho dù dùng hết hộp phấn trang điểm, chỉ sợ cũng không che hết được.

Nguyên một buổi tối hôm qua anh không ngủ được, lăn lộn qua lại mãi cũng không biết tại sao, đều nghĩ đến khuôn mặt cực kỳ yếu ớt của cô. Đến nửa đêm thì anh bắt đầu có chút hối hận không hỏi xin số điện thoại lúc chờ xe cùng với cô.

Nhưng mà nhiều sự trùng hợp không thể tưởng tượng nổi! Đang lúc anh cảm thấy hối hận không hỏi xin số điện thoại của cô thì cô không những xuất hiện ở trước mặt anh, còn khéo hơn, bọn họ làm việc ở cùng một công ty.

Tại sao hôm nay cô không xin phép nghỉ vậy? Bởi vì cấp trên mới đến nhậm chức là anh đây, cho nên ngại xin nghỉ sao? Người đàn ông đứng sau tấm rèm nhủ vậy.

Chín giờ mười phút, công ty vốn yên tĩnh bỗng náo nhiệt hẳn lên, nhân viên tùm nập ba đi vào. Có người cười đùa, có người chào buổi sáng lẫn nhau, có người lớn giọng thảo luận đến chủ của buổi hội nghị vào lúc mười giờ.

Chín giờ rưỡi, thư ký của tổng giám đốc thông thả đi tới, không phát hiện phòng làm việc của tổng giám đốc đã nhiều hơn một người, vẫn còn ở bên ngoài đứng đầu bàn làm việc của thư ký không biết sống chết cười đùa mắng mỏ cùng với một nam đồng nghiệp.

10:10, hình như vẫn chưa rõ tình hình, cho rằng tổng giám đốc tân nhiệm còn chưa tới công ty nhậm chức, lúc này mới chậm chạp đi vào phòng hội nghị lớn.

Phó phòng bộ phận PR (quan hệ xã hội) tiểu thư Hoa Tiêu Thư đang phát ra giọng nói mềm mại ngọt ngào của cô, hướng về phía bộ phận nhân sự nói với người được xưng là người đàn ông độc thân hoàng kim Nghiêm Khánh Chương: “Quản lý Nghiêm, anh nói xem hôm nay ông chủ trẻ của chúng ta sẽ tới công ty hay không đây?”

Hoa Tiêu Thư lắc lư phong tình vén mái tóc quấn phía trên bờ vai một cách không thể quyến rũ hơn, cười đến vô cùng ngọt ngào.

Nghiêm Khánh Chương hoàn toàn không để ý đến một màn quyến rũ của Hoa Tiêu Thư, làm như không thấy, lạnh lùng nói: “Anh ta có tới hay không tôi không quan tâm, tôi chỉ cần làm xong chuyện của tôi là được rồi. Trên thế giới này không phải người nào cũng phải có bản lĩnh mở miệng ra nói được mấy câu nịnh hót, là có thể ngồi yên ổn trên cái ghế phó phòng đâu.”

Đối với giọng nói chua chát của Nghiêm Khánh Chương, Hoa Tiêu Thư làm như hoàn toàn không nghe thấy, cô nghĩ định nói thêm gì đó, nhưng đúng lúc này cửa phòng hội nghị luôn đóng chặt, bỗng bị mở ra.

Một người đàn ông xa lạ đi vào, đi theo phía sau là vẻ mặt nôm nớp căng thẳng đầy mồ hôi của thư ký tổng giám đốc. Nhìn dáng vẻ khuôn mặt sợ hãi của thư ký tổng, không cần có ý giới thiệu, mọi người đều biết, người đàn ông này chính là “Ông chủ trẻ” của bọn họ.

Tất cả mọi người đứng lên, hơn nữa còn căng thẳng đứng thẳng thân mình, người duy nhất không đứng thẳng chính là Tường Vĩ Nhân, hơn nữa, cô phải dùng tay chống xuống mặt bàn hội nghị, mới miễn cưỡng chống đỡ được không ngã xui.

Cô còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của “Tân thủ trưởng”, đã nghe được giọng nói của anh—

“Tôi là Lương Duy Nặc, “ông chủ trẻ” trong miệng mấy người.”

Là anh ta? Cô còn chưa nhìn xem khuôn mặt, liền ngay lập tức đã xác định được cấp trên mới của bọn cô, chính là người đàn ông tối qua!

Hai tay Tường Vĩ Nhân chống xuống mặt bàn, cảm giác căng thẳng trong nháy mắt tủa đi lên, làm cô không dám ngẩng đầu. Thật sự là anh ấy sao?

Có khả năng cô nghe nhầm giọng nói hay không? Thực sự sẽ trùng hợp như vậy sao?

Lương Duy Nặc đi về vị trí chính giữa, ngồi xuống, cố ý nhìn về phía Hường Vĩ Nhân nhìn một cái, sau đó mở miệng: “Tất cả mọi người ngồi xuống đi.” Về mặt của anh rất lạnh nhạt, người khác không nhìn ra anh đang nghĩ gì, anh nói tiếp: “Chưa đến chín giờ tôi đã đến phòng làm việc, từ phòng làm việc của tôi, có thể.....nhìn thấy tình hình bên ngoài dễ dàng.”

Nghe vậy, tất cả mọi người im lặng, phòng họp yên tĩnh giống như là tất cả mọi người ngừng hô hấp, bởi vì lời nói của Lương Duy Nặc phát ra không khác nào một việc chấn động, làm mọi người nổ tung nhưng cũng im lặng như tờ. Có người vẻ mặt hốt hoảng, có người sợ hãi rịn ra cả mồ hôi, hơn phân

nửa đầu sợ rằng sẽ mất chén com.

“Ngày thứ nhất nhận chức vị mới, tôi cũng không muốn thay đổi lớn ở phòng nhân sự đâu.” Giọng nói của Lương Duy Nặc bình tĩnh, ánh mắt lướt một vòng qua bàn hội nghị hình bầu dục, quan sát nét mặt của từng người—

Nhìn qua Nghiêm Khánh Chương vẫn hết sức trầm ổn, giống như kết luận của anh sau khi xem qua tài liệu nhân sự, là một người tài có thể sử dụng. Hoa Tiêu Thư đủ xinh đẹp, đặt ở bộ phận PR, đúng là....rất thích hợp. Giám đốc Trần phòng tài vụ và kế toán luôn thừa nước đục thả câu, vị trí này sợ rằng không thực sự thích hợp với chị ta.

Còn về Tưởng Vĩ Nhân.....Đúng là một mỹ nhân bệnh chàm chí, chắc phải ép cô nghỉ ngơi thật tốt, xem ra cô rất hồi hộp.

Nét mặt Lương Duy Nặc bình tĩnh, không vui không giận, làm những người khác sợ hãi không dám mở miệng nói chuyện.

Cảm nhận được không khí căng thẳng, Lương Duy Nặc một lần nữa lên tiếng: “Mọi người không cần gấp gáp, tôi đảm bảo trong vòng một tháng, sẽ không có sự thay đổi việc đảm nhiệm nhân sự, về phần một tháng sau sẽ có thay đổi hay không, liền xem vào biểu hiện của các vị. Trước khi hội nghị chính thức bắt đầu, phó phòng Tưởng, mời cô đưa tài liệu đã chuẩn bị cho giám đốc Trần, hội nghị này cô không cần phải tham gia cùng—”

Anh đứng lên, đi về phía cô, định dìu cô một chút, mặt của cô hiển nhiên rất kỳ cục, đáng vẻ gần như sắp ngất đến nơi, miễn cưỡng chịu đựng cái hội nghị chắc chắn sẽ dài dòng này, anh cho rằng rất khó.

“Tại sao?” Lương Duy Nặc còn chưa nói hết lời, Tưởng Vĩ Nhân liền ngẩng đầu gấp gáp, cắt đứt lời anh.

Cô thấy anh đi tới, cũng thấy rõ mặt anh, trái tim bỗng nhiên đập rối loạn và điên cuồng. Quả nhiên là anh ấy! Nhìn anh đi đến ngày càng gần, theo bản năng, cô cũng đứng lên, muốn tiến lên một bước hỏi tại sao—cô đã làm sai điều gì? Tại sao không đề cho cô dự họp?

“Tôi—” Bởi vì đứng lên quá nhanh, hơn nữa còn do nguyên nhân đang sốt cao, Tưởng Vĩ Nhân mới nói được một chữ, đã hoa mắt chóng mặt mất đi ý thức.

“Đáng chết!” Lương Duy Nặc sợ hãi không tiếp được người, khê nguyên rủa một câu, vội xông hai bước lên trước, thật may là trước khi cô rơi xuống đất đã tiếp được. Cũng biết cô sẽ không chống đỡ được, quả nhiên ngất đi.

Ai, anh không ngờ cô là một phụ nữ thích cạy mạnh như thế.

Phòng họp gần hai mươi trưởng phó phòng trở lên, nhất thời thấy được đều ghen hòng không nói nên lời. Cấp trên mới của bọn họ với phó phòng tài vụ và kế toán, bây giờ đang diễn tượng ả? Một té xỉu, một sắc mặt nóng này, mặc dù sự lo lắng này kéo dài không bao lâu, nhưng người khác đều thấy được rõ ràng.

Đáy lòng Lương Duy Nặc khẽ than thở, anh không muốn trải qua ngày đầu tiên nhận chức suất sắc như vậy. Người phụ nữ này, tại sao không xin nghỉ ở nhà nghỉ ngơi chứ? Đúng là đau đầu.

Liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của người phụ nữ trong ngực, tim anh ần ần dâng lên một cảm giác gần như là thương yêu, anh lại nghĩ muốn bảo vệ cô lần nữa, thật đúng là nhưc đầu!

“Nghỉ ngơi mười phút, mười phút sau sẽ tiếp tục hội nghị.” Nói hết câu, Lương Duy Nặc ôm người trở về phòng làm việc của mình, để lại một đoàn người quản lý đưa mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đã năm giờ rưỡi, Lương Duy Nặc vẫn ở lại phòng làm việc, không có cách nào tan việc, bởi vì Tưởng Vĩ Nhân vẫn chưa tỉnh.

Anh cảm thấy Tưởng Vĩ Nhân không phải do bệnh mới ngủ hết một ngày, hình như cô ấy vô cùng mệt mỏi, giống như đã mệt mỏi mấy ngày mấy đêm rồi, thật sự không thể hiểu được cô ấy làm như thế nào làm cho bản thân vừa mệt mỏi vừa phát bệnh như thế?

Buổi chiều anh từng đến bàn làm việc của Tưởng Vĩ Nhân nhìn một lát, chỉ là muốn xem cô có mang thuốc theo hay không? Nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện, bàn làm việc của cô khắc ấn tượng sâu sắc cho anh—

Bên cạnh màn hình máy vi tính có dán một miếng giấy nhớ vẽ một chữ điền, tất cả đều viết hạng mục công việc phải làm, trong đó chuẩn bị tài liệu cho hội nghị được xếp vào ô vuông quan trọng và khẩn cấp, hơn nữa đã đánh dấu tích, chắc là thể hiện là đã hoàn thành. Khác nữa, trên bàn làm việc của cô hết sức ngay ngắn, có một xấp tài liệu xếp hàng theo thứ tự quan trọng từ cao tới thấp, rõ ràng Tưởng Vĩ Nhân là một người làm việc gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa nhìn thói quen phân chia công việc có trọng điểm của cô, thể hiện cô không chỉ là người làm việc nghiêm túc, mà còn vô cùng coi trọng hiệu quả.

Sau đó, anh cầm túi thuốc đặt ở góc lên rồi đi, cảm giác khác thường đối với Tường Vĩ Nhân không ngừng tăng lên.

Phụ nữ xinh đẹp anh đã thấy rất nhiều, có thể làm anh xuất hiện cảm giác động lòng, đã ít lại càng ít. Tường Vĩ Nhân thu hút anh, bắt đầu là vẻ đẹp của cô, sau khi xem qua bàn làm việc của cô, anh thật sự bị cô hấp dẫn rồi.

Vào giờ phút này, nhìn gương mặt bày ra của người đẹp đang ngủ say, Lương Duy Nặc có chút không quản được trái tim mình. ....Không, thực ra thì không phải là có chút, anh cảm thấy cô thực sự hấp dẫn anh muốn chết!

Tường Vĩ Nhân cảm giác đầu mình choáng váng không tỉnh táo, cố gắng trừng mắt nhìn, rốt cuộc mở mắt ra, trong phút chốc không rõ ràng lắm mình đang ở đâu. Sau đó cô ngồi dậy, phát hiện trên người cô đang đắp một cái áo khoác âu phục của đàn ông, trong lòng vô cùng ngờ vực.

Một lúc sau cô mới chậm chạp giương mắt, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi yên ổn trên ghế làm việc thì bỗng nhiên tròn to mắt, nhớ lại chuyện mình ngất xỉu trong phòng hội nghị!

Cái đó, thật đáng chết, ngày đầu tiên cấp trên tới nhận chức, mở màn hội nghị, thế mà cô cứ té xỉu như vậy.

“Ông trời ơi! Để cho tôi chết đi. ....” Trong giây lát Tường Vĩ Nhân cúi đầu, than nhẹ.

“Có cần khổ sở như vậy không?”

Lương Duy Nặc cảm thấy phản ứng của cô có chút buồn cười, hình như cô đang rất tự trách, rất lo lắng.

Tường Vĩ Nhân bị câu hỏi của anh dọa cho hết hồn, cô còn tưởng âm thanh của mình rất nhỏ, nhỏ như vậy thì với khoảng cách này người đàn ông đó sẽ không nghe, không ngờ đối phương lại nghe rất rõ ràng. Vừa muốn ngẩng đầu nhìn anh, không ngờ trong lúc cô đang kinh sợ (kinh ngạc, sợ hãi), trong nháy mắt anh đã đứng trước mặt cô rồi! Anh biết bay sao?

Cô bị giật mình quá mức, chỉ có thể há miệng ngây ngốc, không phát ra được âm thanh nào. Trơ mắt nhìn cấp trên ngồi xổm xuống, đưa bàn tay ra sờ lên trán của mình.

“Đã không sốt lên nữa.” Sau khi kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, Lương Duy Nặc cười cười nói.

“Anh. ....anh. ....” Tường Vĩ Nhân cảm thấy đầu óc hỗn loạn, hơn nữa hô hấp có chút khó khăn.

“Không muốn cô tham gia hội nghị, chỉ là muốn để cho cô nghỉ ngơi thật tốt, không có ý gì khác.” Anh giải thích chuyện buổi sáng, không muốn cô nghĩ cô đã làm sai việc gì.

Vĩ Nhân ngờ ngác nháy mắt mấy cái, không phản ứng ngay được, một lúc sau mới hoàn toàn hiểu anh đang nói cái gì.

Cô giơ tay lên nhìn đồng hồ, trong lòng càng luống cuống, không nói được một câu hoàn chỉnh. “Trời đất! Tôi vậy mà. ....vậy mà. ....” Cô thể mà ngủ cả ngày, hơn nữa còn là ngủ trong phòng làm việc của anh!

Ông trời ơi, ngất xỉu đã rất tệ rồi, cô còn ngủ say cả ngày!

“Vậy mà ngủ cả ngày sao? Không sao, ít nhất cô không ngủ đến thiên hoang địa lão (trời hoang vu đất già cỗi). Đói không? Đi, tôi mời cô ăn cơm. Đợi lát nữa sau khi ăn cơm xong, uống thuốc lần nữa.”

Cô nháy mắt mấy cái, không biết anh làm sao mà hiểu rõ suy nghĩ của cô?

“Không, không cần. ....tôi. ....” Cô muốn từ chối lời mời của anh.

“Cô cả ngày không ăn gì, nhất định phải ăn bữa tối.” Anh biết rằng cô chắc là không muốn cùng nhau ăn một bữa với người cấp trên là anh đây, nhưng mà anh vẫn có chấp niệm mãnh liệt muốn ăn cơm cùng cô!

“Tôi nghĩ tôi không—” thật sự không muốn ăn cơm cùng anh, bởi vì anh làm cô cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Mặc kệ cô muốn nói gì, cũng chờ ăn xong đã. Đi thôi.” Anh không nói thêm nữa, trực tiếp kéo cô từ sofa đứng lên, xoay người đi tới bàn làm việc lấy chìa khóa xe.

Thấy cô đứng im, anh cười hỏi: “Không đi sao? Muốn tôi ôm cô à?” Anh vô cùng vui lòng được ôm cô.

“Không, không cần! Tôi. ....tôi đi lấy túi da” Cô vội vàng nói.

“Trước đi cô đi lấy túi, tôi có thể hỏi cô một vấn đề được hay không?”

“Được. ....” Cô đáp, giọng nói giống như dê đọi làm thịt, có chút vô tội.

“Cô rất sợ tôi sao?”

“.....Tôi không có.” Tường Vĩ Nhân nhỏ giọng đáp. Anh cũng không làm người khác sợ, ít nhất cô không cảm thấy, nhưng anh lại làm cho cô rất hồi hộp.

Lương Duy Nặc nhìn cô một cái thật sâu, nhỏ giọng nói nhẹ nhàng: “Không sợ thì tốt.” Anh cũng không hi vọng cô đối với mình có cảm giác nhân viên sợ cấp trên.

Tầm mắt của cô chống lại anh, cự ly nhìn anh gần như vậy, lại làm cho cô cảm thấy.....nhịp tim mất tốc độ!

Tĩnh Tĩnh nghe được một ít tin tức bất quá cũng không hề sai, dáng vẻ của anh thật sự rất đẹp mắt, quả thực đẹp mắt đến trình độ không còn cách nào miêu tả.

“Đi lấy túi da đi. Cô ngủ cả ngày, cả ngày cũng không ăn gì, tôi muốn cho cô ăn no nhanh một chút.”

Giọng nói anh dịu dàng, khiến Tường Vĩ Nhân không thể chống đỡ được, cũng không nói tiếp được nữa, chỉ có thể mang theo lòng dạ rối bời chạy ra khỏi phòng làm việc của anh.

Lương Duy Nặc cầm theo gói thuốc trên bàn, đi theo phía sau cô.

Nhìn bóng lưng của Tường Vĩ Nhân, anh như có điều suy nghĩ, thêm lần nữa cảm thấy cô rất hấp dẫn anh, làm anh động lòng.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nhà hàng Lương Duy Nặc chọn, có thể nói là ánh đèn đẹp, không khí tốt, nhưng mà Tường Vĩ Nhân nhìn một bàn thức ăn mới bày lên, một chút khẩu vị cũng không còn.

Bữa ăn trước mắt gọi là gì nhỉ? Tường Vĩ Nhân nghiêng đầu nghĩ tới mới vừa rồi Lương Duy Nặc gọi món ăn giúp cô, hình như là.....cháo hải sản Mê Diệt Hương* thì phải. Anh nói cô bị bệnh, nên ăn đồ ăn nhẹ nhàng thanh đạm.

(*Mê Diệt: hay còn gọi là cây hương thảo, toàn cây có mùi rất thơm, xuất xứ từ vùng Địa trung hải. Lá và hoa cây này có tinh dầu thảo mộc và hương thơm đặc trưng nên được sử dụng làm gia vị cho các món ăn. Loài cây này có rất nhiều công dụng dùng chữa bệnh và làm mỹ phẩm)

Ông trời ơi! Nếu là lúc trước có người nói cho cô biết, hôm nay cô sẽ gặp phải cái chuyện “trung động lòng người” như vậy, cô chắc chắn sẽ hy sinh toàn bộ tiền thưởng chuyên cần, xin nghỉ một ngày!

Đáng tiếc, không có ai nói cho cô biết, không có đại la thần tiên nào xuất hiện, nhắc nhở với cô rằng cô sẽ ngủ mê man trong phòng làm việc của cấp trên cả ngày, sau đó bị ông chủ trẻ kéo tới nhà hàng cao cấp ăn bữa tối nhẹ nhàng thanh đạm này!

“Thế nào? Từ lúc ra khỏi công ty đến bây giờ, cô không nói câu nào, vẫn còn không thoải mái sao?” Lương Duy Nặc nghĩ, chẳng nhẽ cô định cả đêm đều không mở miệng nói chuyện?

Sau khi rời công ty, hỏi cô muốn ăn chỗ nào, cô lắc đầu không nói. Anh chọn nhà hàng, sau khi đi vào hỏi cô muốn ăn gì, cô lại lắc đầu, vẫn không chịu nói lời nào, anh chỉ thay cô gọi món ăn, bây giờ thức ăn được đưa tới, cô ngay cả đầu cũng không cử động nữa, làm anh không khỏi suy nghĩ, đối với cô ăn chung một bữa cơm khổ sở như vậy sao?

“Hay là không muốn ăn cháo?” Lương Duy Nặc lại hỏi.

Tầm mắt Tường Vĩ Nhân chống lại anh, chớp chớp đôi mắt to tròn, vẻ mặt giống như đang tìm tòi nghiên cứu, lại có một chút chần chừ do dự, một lúc sau, cô mới ập úng mở miệng: “Anh đúng là một người lập dị.....”

“Ừ, không tệ, cuối cùng cũng mở miệng. Còn nghĩ ra được nhận xét khác hay không? Có muốn nói một lần cho xong? Sau đó, cô cố gắng mà ăn cháo cho tốt, rồi uống thuốc.” Lương Duy Nặc không giận không vui, cười nhẹ nói.

“Tôi.....Ai, làm cái quỷ gì đây? Rốt cuộc mình phát điên cái gì?” Lời vừa rồi mới ra khỏi miệng, cô liền hối hận. Cho dù trong lòng cô cho rằng anh ta là một người lập dị đi nữa, cũng không nên nói ra miệng chứ!

“Xin lỗi, tôi không có ý mắng anh, tôi thực sự cảm thấy anh rất quái lạ—ai, rốt cuộc mình đang nói cái gì vậy!” Tất cả đều cực kỳ không thích hợp! Đây là lần đầu tiên trong đời cô có cảm giác xấu hổ không có chỗ mà chui xuống, cũng lần đầu tiên phát hiện, thì ra nói chuyện cũng khó khăn như vậy.

Tường Vĩ Nhân thờ dài, nén lại cảm giác căng thẳng trong lòng, cố gắng nói ra cảm giác của mình lần thứ hai.

“Thực ra tôi muốn nói thế này, tôi ngủ tại phòng làm việc của anh cả ngày, anh là ông chủ, sẽ phải không vui mới đúng, nhưng mà không những anh không có, còn dẫn tôi đi ăn tối, thậm chí còn ra về.....à.....ra về rất quan tâm đến tôi, như vậy rất kỳ lạ.”

“Nếu không, cô cho rằng tôi nên biểu hiện thế nào mới cho là bình thường, không kỳ lạ?” Lương Duy Nặc cảm thấy cô đang lúng túng, vẻ mặt vừa bối rối vừa vội vàng muốn giải thích suy nghĩ của mình....rất động lòng người.

“Anh....anh phải tức giận, muốn đuổi việc tôi mới là bình thường chứ?”

“Bởi vì cô ngắt xiu mà tức giận? Hay là chỉ vì cô ngủ cả ngày trong phòng làm việc của tôi mà tức giận? Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, tôi đều cảm thấy như vậy mình sẽ mất phong độ.” Anh ôn hòa nói.

“Ặc.....” Trong lúc nhất thời cô thực không biết nên nói cái gì.

“Được rồi, nếu thật sự mà nói, cô nên cảm thấy may mắn vì tối hôm qua chúng ta gặp nhau ở phòng khám, cho nên hôm nay tôi biết rõ cô bị bệnh, mà đối với nhân viên bị bệnh, tôi luôn luôn không quá nghiêm khắc.” Trên mặt Lương Duy Nặc nở nụ cười thần nhiên.

“Tối hôm qua, bạn của anh.....có khỏe không?”

“Vẫn tốt.” Lương Duy Nặc không muốn nói sâu vào chuyện này. Em gái bạn tốt của anh, ở Pub mượn rượu làm loạn, lấy miếng của cái ly thủy tinh bị vỡ cắt tay, bắt anh phải cưới cô, chuyện như vậy, anh không muốn nói ra.

Tối hôm qua anh rất tức giận, nhưng mà bây giờ anh cảm thấy cũng rất may mắn. Nếu không phải nhờ tối hôm qua vô tình gặp gỡ, thì tối nay anh không thể đi ăn tối cùng cô được.

Vì Nhân chợt nhớ tới buổi sáng hôm nay anh trực tiếp gọi cô là “phó phòng Tường”, lại nghĩ đến anh hào phóng đưa áo khoác âu phục cho cô tối hôm qua, chẳng lẽ.....tối qua anh đã biết cô là ai rồi?

“Ngày hôm qua anh đã biết rõ tôi là nhân viên cấp dưới của anh rồi à?”

Lương Duy Nặc cười khê, nói: “Lúc đó tôi vẫn chưa biết. Mặc dù trước đó có xem qua hồ sơ nhân sự của cô, nhưng mà còn chưa giỏi đến mức có thể liên tưởng được người bị bệnh yếu ớt cùng với vẻ mặt hồng hào trên ảnh của cô là một người. Là sáng hôm nay tôi đến công ty sau khi nhìn thấy cô thì mới hiểu rõ tại sao tối qua gặp cô lại thấy quen mắt.”

“À.” Vì Nhân đáp một tiếng. Cho nên, tối hôm qua anh thực sự không biết cô trước, thực sự không muốn biết tên, số điện thoại của cô.

Nghĩ đến đây, Tường Vì Nhân bỗng thấy trong ngực dâng lên cảm giác buồn bực không rõ. Cho dù trong lý trí cô khẳng định người đàn ông trước mặt không thích hợp với cô nhưng mà cô....Cảm giác buồn bực rất mâu thuẫn.

“Ăn một ít trước đi, cháo nhanh nguội. Hay là cô không thích? Có muốn tôi đổi món khác cho hay không?”

“Không phải tôi không thích, chỉ là....” Chỉ là, rất phiền não.

Tại sao người đàn ông này không thể bình thường một chút đi? Tại sao lại là đàn ông có tiền “tài sản trăm tỉ”, “kiến thức rộng rãi” vậy? Thật sự bực bội.....

“Vẫn cảm thấy tôi là người lập dị?”

Khuôn mặt Tường Vì Nhân lúng túng, không trả lời được.

Thấy vậy, Lương Duy Nặc muốn cười mà không cười, tâm tình bỗng nhiên tốt lên.

“Buổi sáng, tám giờ 45 tôi đến công ty, tìm được phòng làm việc mới của mình, chín giờ mười phút mới thấy nhân viên lục đục vào công ty đi làm, mà thư ký của tôi, chín rưỡi mới đến, hơn nữa còn liếc mắt đưa tình với chuyên viên phòng nghiệp vụ, còn không phát hiện cấp trên của cô ta đã có mặt trong phòng làm việc. Đợi đến lúc 10 giờ bắt đầu cuộc họp, mọi người lại kéo dài đến tận 10:10 mới có động tĩnh.”

Lương Duy Nặc dừng lại một hồi lâu, thờ dãi nói: “Qua giờ làm việc nhân viên mới tới trễ, thời gian họp vượt quá mười phút, mới thông thả đi vào phòng họp hội nghị, phó phòng bộ phận PR nói chuyện ngọt ngào, trang điểm sắc sảo.....Cả ngày tôi đều nghĩ, làm sao trong ba tháng có thể chinh đốn lại cái công ty suy yếu này. Cô có đề nghị gì hay không?”

Đề nghị? Anh hỏi cô? Có đề cao cô quá không vậy?

“Tôi.....à.....lúc Alex làm Tổng giám đốc, mọi người đều như vậy. Chỉ cần đạt được thành tích, Alex không quản thời gian tan việc quá chặt chẽ.” Tường Vì Nhân không nhận được nói chuyện thay mọi người. Còn đề nghị thì thực sự cô không nói ra được, không thể trực tiếp chỉ đích danh mấy cái người.....ăn cơm chùa đề anh đuổi đi được! Cuộc sống khổ cực, cô đã được trải qua, cho nên cô không nghĩ muốn làm người xấu.

“Vấn đề là.....thành tích đạt tới sao?” Lương Duy Nặc hỏi rất hàm súc.

“Ặc.....Ba tháng nay thì không có.” Không thể phủ nhận sự thực “Trung Kinh Sang” (chắc cũng là tập đoàn Trung Dục. tác giả làm mình loạn quá) đã ba tháng liên tục bị thua lỗ.

“Bố của tôi giao cho tôi nhiệm vụ—trong vòng hai tháng phải làm cho “Trung Kinh” kiếm ra tiền. Rất khó!”

“Khó sao?” Vĩ Nhân kinh ngạc nhìn anh.

“Tất nhiên. Chẳng lẽ cô cho rằng tôi có phép thuật sao, chỉ cần vung tay lên, hai tháng sau “Trung Kinh sang” đã có thể kiếm tiền ư?” Vẻ mặt kinh ngạc của cô khiến Lương Duy Nặc bật cười.

“Đương nhiên tôi không cho rằng anh có phép thuật, nhưng mà anh giống như kiểu người đã làm chuyện gì đều rất dễ dàng.” Cô khẽ cười, bởi vì thái độ của anh giống như nói đùa, làm cô thả lỏng tâm tình.

“Cảm ơn lời khen tặng của cô, hi vọng tôi sẽ không làm cô thất vọng. Mau ăn đi.”

Không biết nên đáp lại lời của anh như thế nào, cô chỉ mỉm cười, cúi đầu ăn cháo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Dáng vẻ khi ăn của cô rất thanh tú, rất giống tiểu thư nhà giàu có.

Lương Duy Nặc cũng ăn một chút, thay đổi đề tài nói: “Còn nữa, coi như tôi là học trưởng của cô, chúng ta đều tốt nghiệp trường Yale .”

(Yale: Viện đại học Yale thành lập năm 1701 là một trong những trường đại học lâu đời nhất nước Mỹ, chỉ sau trường Harvard.)

“Anh cũng học Yale?” Cô không ngờ anh với cô đã từng học cùng trường.

“Ừ.”

“Hồ sơ nhân viên của công ty tôi đều xem qua, xem hồ sơ của cô thì thấy đặc biệt thân thiết, có lẽ do chúng ta cùng học chung một trường. Đáng tiếc là tôi tốt nghiệp trước cô bốn năm, nếu không chúng ta đã sớm biết nhau.”

Như vậy, khi cô vào Yale học năm thứ nhất, thì anh đã là sinh viên tốt nghiệp, cho nên bọn họ mới chưa từng thấy mặt nhau. Hội lưu học sinh gốc Hoa tính ra không lớn, ví dụ như nếu bọn họ có thời gian theo học tại trường trùng nhau mà nói, quả thực bọn họ có cơ hội biết nhau.

“Sau khi tốt nghiệp Yale, tôi đi Anh.....” Lương Duy Nặc kể về tình hình tiếp theo của mình, rằng anh mất bốn năm đi Anh quốc lấy bằng thạc sỹ trường Oxford sau đó học lên tiến sỹ, cho đến hai năm trước sau khi lấy được bằng tiến sỹ, anh trở về Đài Loan công tác, bắt đầu từ công ty con.

Đúng vậy, tổng giám đốc của “Trung Kinh” cũng không phải là công việc đầu tiên anh nhận sau khi về Đài Loan.

Ba tháng trước, bố anh tuyên bố với bên ngoài anh học thành trở về nước, nhận vị trí của bố anh, nhưng mà thực ra cũng không phải như thế, anh đã về nước từ trước. Trong hai năm qua anh rèn luyện tại công ty con của “tập đoàn Trung Dục”, làm nhiều chức vụ nhỏ khác nhau.

Anh nói thêm về việc học tập trong hai năm qua ở hai công ty con khác nhau, bài học nhiều nhất mà anh học được, chính là “tình người”. Thái độ của những người ở đó trước và sau khi biết thân phận của anh, hoàn toàn khác nhau. Có người trước đối với anh rất tốt, nhưng sau khi biết thân phận của anh, lại trở nên rất lạnh nhạt, giống như anh mang theo virus; có vài người trước đối với anh rất xấu, nhưng sau khi biết được thân phận của anh, lại đối xử với anh cực kỳ tốt.

Tóm lại, tình người âm lạnh nhiều biến hóa để lại cho anh cảm xúc rất sâu sắc. Giờ anh mới hiểu được người đối tốt với anh, không nhất định sẽ thực sự tốt với anh; còn người đối xử với anh xấu, không nhất định sẽ xấu vĩnh viễn, học được tình người trong hai năm qua, cả đời anh đều đã vô cùng hưởng thụ.

Tướng Vĩ Nhân sau khi nghe thấy những lời nói đó, hoàn toàn thay đổi cách nhìn đối với anh, cảm thấy anh và những công tử nhà giàu khác hình như không giống nhau.

Hơn nữa, anh cũng có những cảm xúc giống cô, mặc dù những việc bọn họ gặp phải không giống nhau, nhưng cảm giác cũng tương tự.

Hai năm trước, bố cô buôn bán thất bại, cô bị buộc phải bỏ dở việc học thêm chuyên ngành, trở về Đài Loan chịu đựng những châm chọc khiêu khích. Lúc trước các chú bác cô gì đối tốt với cô, gần như muốn nâng cô lên trời, sau khi bố cô phá sản, mọi người coi cô như vi khuẩn mà đối xử, chỉ sợ tránh còn không kịp.

Nhân tình ấm lạnh, hai năm qua cô được nếm trái so với anh còn triệt để hơn!

“Mới vừa rồi đều là tôi nói chuyện, bây giờ cô cũng nói gì đi.” Nhìn cô ăn đã được khá nhiều, anh cười cười nói.

“Tôi... thực ra thì không có gì đáng nói. Sau khi tốt nghiệp Yale, tôi liền trở về Đài Loan làm việc, công việc đầu tiên chính là công việc đang làm bây giờ.”

“Uống thuốc đi đã.” Anh chợt nhớ đến việc cô phải uống thuốc, lấy trong túi ra, xé vỏ đưa cho cô.

Tường Vĩ Nhân nhìn động tác lưu loát tự nhiên của anh, trong lòng ần ần có cảm giác gì đó chạy loạn. Hành động của anh, cho cô một loại ảo giác, giống như hai người họ đã rất thân thiết, rất quen thuộc như bạn bè, nhưng... rõ ràng bọn họ mới biết nhau không lâu mà!

“Có gì không đúng sao?” Thấy cô chậm chạp không chịu nhận thuốc, anh hỏi.

“Không có.” Cô hoàn hồn, nhận lấy thuốc, uống nước xong đem thuốc nuốt vào.

Lúc này, phục vụ mang món điểm tâm ngọt tới, sau khi anh ta rời đi, vẻ mặt Lương Duy Nặc ghét bỏ nhìn kem, nói với cô: tôi thực sự không thích ăn kem, nhưng mà lại thích nước đá bào chỗ quán ven đường Bát Bảo.”

“Tôi cũng thế!” Tường Vĩ Nhân có chút vui mừng.

“Thật không? Vậy hôm nào cùng đi ăn.” Anh cười nói.

“À....” Bỗng nhiên cô cảm thấy không nói tiếp được. Nói “Được” hình như không thích hợp, nói “không được” cũng hơi lạ.

“Cô thích nghe nhạc cổ điển không?”

“Không thích, tôi thích nhạc nhẹ.” Cô trả lời thẳng thắn.

Lương Duy Nặc thích sự thẳng thắn của cô, cũng thật trùng hợp, anh cũng giống cô.

Một bữa cơm mất hai tiếng rưỡi, Tường Vĩ Nhân phát hiện anh và ex.boyfriend Ưông Gia Úy của cô là hai người hoàn toàn khác nhau, cũng phát hiện anh và cô có rất nhiều sở thích giống nhau—

Anh thích ăn nước đá bào, ghét ăn kem quá ngọt, cô cũng vậy.

Anh thích nghe nhạc nhẹ, không thích âm nhạc cổ điển, cô cũng vậy.

Anh thích trượt băng, lại ghét trượt tuyết, cô cũng vậy.

Anh thích sống một mình, không thích các bữa tiệc náo nhiệt, cô cũng vậy.

Anh thích leo núi, nhưng lại vô cùng không thích lướt nước, cô cũng vậy!

Cô cũng vậy, cô cũng vậy, cô cũng vậy,.....từ khi cô phát hiện ra nhiều điều từ anh như thế, một lúc sau không còn là “cô cũng vậy” nữa, cảm giác của cô đối với Lương Duy Nặc đã khác đi, giống như thấy chính bản thân mình, có chút tò mò, có chút...động lòng.

Động lòng đến mức không còn ngại ngùng nữa, đến mức sau khi dùng cơm xong là cô thanh toán!

Ai có thể đoán được, phá vỡ thế giới của Tường Vĩ Nhân, mà chỉ cần thời gian ăn một bữa cơm.

3680 đồng. Trên đường về Lương Duy Nặc không ngừng nhấn mạnh anh nhất định sẽ mang tiền ăn trả lại cho cô, cô lại không để ý chuyện này chút nào, thậm chí còn không vì vậy mà trêu chọc anh.

Chỉ là cô tò mò, im lặng, mỉm cười quan sát anh, nghiên cứu anh, sau đó phát hiện.....

Thật ra cái vị ABC này vô cùng đẹp mắt, mũi cao thẳng, đôi môi hơi đầy, ánh mắt sáng ngời có thần. Khi vẻ mặt anh nghiêm túc nhìn qua rất tàn khốc, còn khi anh nở nụ cười lại mang cho người ta cảm giác ấm áp như ánh mặt trời. Thật ra thì, anh thật sự ngay thẳng không hề vô lại.

Cho nên, bây giờ cô đang đứng trước cửa nhà mình, không biết làm thế nào, thậm chí không quyết định được nên dùng thái độ nào để nói “hẹn gặp lại” với anh.

“Cô đang tức giận sao? Dọc đường đi cũng không quan tâm nói chuyện.” Lương Duy Nặc cảm thấy từ trước đến nay bản thân mình chưa từng mất thể diện giống ngày hôm nay như vậy. Mời con gái người ta đi ăn cơm, cuối cùng lại bảo gia đình họ trả tiền thanh toán, mới có thể rời khỏi nhà hàng!

“Tôi không tức giận.” Tường Vĩ Nhân cười cười.

“Nhất định tôi sẽ đem tiền trả cho cô, xin lỗi.”

“Anh đã nói không dưới hai mươi lần rồi. Máy quét thẻ bị hỏng không phải lỗi do anh, tôi tin rằng anh sẽ trả tiền.”

Tường Vĩ Nhân còn nói giỡn: “Anh sẽ không vứt khuôn mặt này đấy chứ? Dám không trả tiền cho tôi, tôi sẽ đến công ty dán thông báo!”

Sau khi kết thúc bữa tối phát sinh chút chuyện nhỏ coi như là đặc sắc, nhìn thấy anh ở quầy tính tiền, phát hiện trên người chỉ có một ngàn đồng tiền mặt, máy quét thẻ của cửa hàng lại hỏng, cô liền cảm thấy buồn cười.

“Ai, đúng là năm hạn không thuận lợi, chỉ ăn một bữa cơm, thế mà cũng xảy ra phiền phức.”

Lời của anh lại làm cô cười, lúc này rốt cuộc cô biết đàn ông đề ý đến vấn đề mặt mũi rất nhiều.

Mãi cho đến khi Lương Duy Nặc đưa cô về đến tận cửa nhà, vẫn trưng ra khuôn mặt xin lỗi, cô chỉ đành nói với anh một lần nữa: “Thật sự không sao.....anh không cần đề ý chuyện tiền bạc như vậy. Muộn rồi, tôi nên đi vào, ngày mai còn phải đi làm.”

Tường Vĩ Nhân cúi đầu tìm chìa khóa trong túi da, nên không phát hiện ánh mắt Lương Duy Nặc nhìn cô có nhiều điều đặc biệt, cho đến khi ánh mắt của cô chạm đến tầm mắt của anh lần nữa, mới phát hiện anh đang cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc đang nhìn mình.

Anh thực sự rất thích ánh mắt của cô, bởi vì đôi mắt kia, bây giờ đang tràn đầy tin thần và sức sống, sáng lấp lánh.

Thời gian ăn một bữa cơm, chỉ thời gian một bữa cơm mà thôi.

Lương Duy Nặc phát hiện, Tường Vĩ Nhân chỉ dùng thời gian một bữa cơm, đã khiến anh sa vào không cách nào có thể thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Toàn thân anh nảy sinh một cảm giác rất vi diệu (tinh tế nhiệm mầu) đối với cô, cảm giác đó giống như là thích...Cho dù anh biết Tường Vĩ Nhân có khuyết điểm lớn, anh cũng nguyện ý bao dung vô điều kiện.

Trước Tường Vĩ Nhân, anh biết không ít phụ nữ, trước đây khi anh hỏi đối phương có thích nhạc cổ điển hay không thì đối phương sẽ ngậm suy đoán anh là người thích nhạc cổ điển, liền giả vờ chính bản thân mình cũng thích. (lỡ người ta thích thật thì sao. @@)

Nhưng Tường Vĩ Nhân thì không, cô rất thẳng thắn nói—không có hứng thú.

Anh rất thương thức sự thẳng thắn của cô, không ra vẻ, rõ ràng không thích nhạc cổ điển, nhưng không vì sợ anh không vui mà nói dối. Khi anh nói mình thích trượt băng, ghét trượt tuyết thì cô dùng ánh mắt tỏa sáng tràn đầy vui mừng nhìn anh nói “Tôi cũng vậy!”, trong chớp mắt ấy, anh cảm thấy hai người họ nhất định là tri kỉ gặp nhau.

Anh thích cô, rất rõ ràng, thực sự rất thích cô, thích cái người ốm yếu hôn mê lúc sáng, nhưng bây giờ lại dùng đôi mắt sáng như ngọc tiếp đón tầm mắt của anh.

Anh rất thích, thích đến mức không nhịn được nói ra suy nghĩ trong lòng—

“Ánh mắt em vô cùng, vô cùng xinh đẹp. Anh biết rõ bây giờ nên để em đi vào, có lẽ chờ một tuần sau sẽ lên gọi điện thoại hẹn em, thậm chí có thể thể hiện thái độ kiêu ngạo, để em cảm thấy anh đối với em cũng không thực sự không thể chờ đợi như vậy. Nhưng mà, anh không quản được lòng mình, không quản được muốn hôn em. Anh không muốn chỉ nói hẹn gặp lại rồi để em đi vào, anh muốn một nụ hôn chúc ngủ ngon, muốn hẹn thời gian gặp mặt lần sau, anh—”

Âm thanh Lương Duy Nặc tràn đầy tình cảm, trầm thấp, dọc đường đi Tường Vĩ Nhân đã cố gắng đè nén cảm giác động lòng mãnh liệt này lại, bởi vì dù sao anh cũng là cấp trên của cô, tình cảm công sở thực sự không đúng lúc. Bây giờ anh cố tình dùng giọng nói tràn đầy tình cảm trêu chọc cô, làm cô không nhịn được muốn làm theo tiếng lòng, không cần lo lắng việc có thích hợp hay không, ngửa đầu nhón chân, cho anh một nụ hôn ngủ ngon.

Âm thanh của anh bị nuốt hết, nuốt vào trong nụ hôn chủ động mà Tường Vĩ Nhân cho anh.

Tường Vĩ Nhân hôn vừa nhiệt tình lại không có gì cản trở, giống như trong tưởng tượng của anh, vừa ấm nóng vừa rất tuyệt vời.

Thương thức hương vị môi lưỡi của cô, giống như cảm giác kích thích ngồi trên tàu tốc hành cực nhanh đi tới thiên đường, anh nghĩ muốn kéo dài nụ hôn này vĩnh viễn, muốn nhiều hơn đưa tay dò vào trong quần áo của cô, cảm thụ thân thể mềm mại của cô.....

“Ừm....”

Nếu không phải cô phát ra tiếng rên khe khẽ, thì gần như anh không dừng lại được, tay của anh sẽ không thể kiềm chế được dục vọng muốn xâm chiếm. Lý trí nhắc nhở anh, anh thực sự nên thả chậm tốc độ lại.

“Trưa ngày mai ăn cơm cùng nhau được không?” rất vất vả Lương Duy Nặc mới đẩy cô ra được, giọng nói khàn khàn hỏi.

“Không phải là anh rất bận rộn sao?” Giọng của cô cũng không khá hơn chút nào.

“Rất bận. Nhưng anh có thể xếp việc “gặp em” vào việc khẩn cấp cần làm.”

Tướng Vĩ Nhân cười ra tiếng. “Thư kí của anh thật vất vả, phải xem tâm tình của anh để sắp xếp lịch trình.”

“Người làm những việc trên lịch trình đó là anh, cho nên người cực khổ mới phải là anh đây. Ngày mai ăn cơm trưa chung chứ?”

“Ừm. Nhớ mang tiền trả em đây.”

“Nhất định không quên. 3680, cả vốn lẫn lãi mang thêm một vạn cho em. Vào đi, anh nhìn em đi vào, chờ em khóa cửa lại mới về.”

“Ừm, bye bye.”

Thực sự vô cùng khó khăn anh mới có thể thả cô đi, cổ kìm nén mới có thể không mở miệng nói anh muốn vào nhà uống ly trà....

Hai người Lương Duy Nặc và Tướng Vĩ Nhân đã bắt đầu hẹn hò, nhưng theo yêu cầu của Tướng Vĩ Nhân, những cuộc gặp gỡ của hai người giống như đang làm chuyện xấu, luôn lén lút, giữ bí mật về đến tận nhà.

Đây là do Lương Duy Nặc mới vừa tiếp nhận vị trí tổng giám đốc, Tướng Vĩ Nhân không muốn chuyện này phức tạp hóa lên.

Lương Duy Nặc cũng nghe theo yêu cầu của Vĩ Nhân, tranh thủ hẹn hò bí mật cùng với cô, nhưng mà hơn một tháng trôi qua, thời gian hẹn hò của bọn họ đã đổi từ bữa trưa thành bữa ăn khuya, bởi vì hai người khá bận rộn, không thể ngày nào cũng bỏ ra được thời gian ăn chung một bữa trưa hay bữa tối, cuối cùng đành hẹn vào thời gian ăn khuya.

Mặc dù thời gian hẹn hò luôn rất ngắn, nhưng mà mỗi lần như vậy, đối với anh mà nói đều là sự hưởng thụ lớn nhất mà mỗi ngày anh nhận được.

Cuộc đời anh lần đầu tiên chỉ là nghe, nhìn một người phụ nữ, đã có cảm giác “hưởng thụ”.

Anh thích nghe cô nói chuyện, từ trong những lời cô nói, anh phát hiện hai người có rất nhiều điểm chung.

Anh thích sự sôi động, vẻ mặt biến hóa phong phú của cô. Nhìn biểu hiện của cô, anh cảm thấy giống như đang được ngắm ánh trăng xinh đẹp, ngôi sao rực rỡ.

Anh thích cô, là thứ tình cảm phát ra từ tận đáy lòng, chân thành yêu thích.

Ngày hôm nay sau khi tan làm, anh về nhà thay một bộ quần áo thoải mái, chuẩn bị ra ngoài gặp cô, thì gặp được mẫu thân đại nhân ít khi ở nhà đang trong phòng khách.

“Này! Đã muộn thế này còn phải ra ngoài sao?” phu nhân Lương ngồi trên ghế sa lon, tầm mắt dịch chuyển từ “tuần san Nhất Chu” trên tay chuyển về phía anh.

Trời đất! Lại nữa sao! Trong lòng Lương Duy Nặc than thở.

“Dạ.” anh đáp một tiếng với mẹ, gật đầu một cái.

“Có thể cầu xin anh, đừng động chút là lại tình tứ với mấy phụ nữ lăng ló trên mặt báo được không?”

Xin mẹ đấy! Nói nhiều không thấy mệt ư!

Mẹ con hai người ở chung một nhà, nhưng mà cơ hội chạm mặt nhau một tháng không cũng không tới mười lần, phải nói là, tất cả người nhà anh đều như vậy. Kể cả anh và mẹ, bố hay em gái.

Ở cái căn nhà rộng lớn nhiều phòng này, có khả năng gặp mặt nhiều nhất, có lẽ là người và chó.

Thời gian mà con chó săn lông vàng Stephane em gái anh nuôi ở chung với người gia đình anh, so với anh còn nhiều hơn rất nhiều.

Mà mẹ của anh, hay bố anh cũng coi là ở trong đó, mỗi tháng trong cơ hội mười lần chạm mặt không mấy vui vẻ, thì ít nhất bảy lần đều là nói việc phản đối đối tượng mà anh đang qua lại.

Quả thực anh không thể nào không hận mấy tờ báo lá cải, tuần san!

Mấy tháng trước, bố anh tự nhiên công bố tin tức với bên ngoài, nói rằng anh đã học xong trở về nước, trong vòng một năm tiếp nhận “tập đoàn Trung Dục”, biết được thì ra anh là nhị đại thiếu của “Trung Dục” các nhà báo truyền thông, lấy cuộc sống riêng tư của anh giống như kịch Tiên Vũ Đài không cần vé cũng có thể đứng ngoài quan sát.

“Có thể không nói đến chuyện này nữa được không?” Lương Duy Nặc có chút bất đắc dĩ.

“Chờ anh tự động tìm phụ nữ đảng hoàng để hẹn hò, mẹ với bố anh cũng sẽ không làm phiền anh nữa.”

Lương Duy Nặc có chút nổi nóng. Phụ nữ đảng hoàng? những người chụp trên mặt báo cũng có không ít người đảng hoàng mà, mà anh, cũng không thật sự có cái gì với mấy người đó, có khi chỉ là ăn một bữa cơm mà cũng bị dư luận xôn xao cả lên.

Thành thật mà nói, nữ chính trong scandal bị truyền ra trong mấy tháng nay đúng là không ít, mười ngón tay đếm cũng không hết.

Nhưng sự thực là—anh và mấy người đó không có gì cả!

Thực may mắn, Tưởng Vĩ Nhân không xem mấy báo lá cải đó, nên không biết được cuộc sống riêng tư của anh bị người khác thổi phồng một cách thối nát.

“Mẹ có thể làm rõ định nghĩa phụ nữ đảng hoàng cho con được không?”

“Phải ngoan ngoãn, không ăn mặc hở hang, có thể giao tiếp khôn khéo—“

“Tốt nhất vẫn là một thiên kim tiểu thư nhà nào đó!” Lương Duy Nặc lạnh nhạt trào phúng, cắt đứt lời mẹ mình.

“Có thể như vậy là tốt nhất, chỉ sợ con—”

“Hừ!” Lương Duy Nặc tức giận hừ ra tiếng, muốn cắt đứt lời nói của mẹ mình, đáng tiếc không thành công.

“Con phải biết, không môn đăng hộ đối, sẽ rất khó khăn.”

“Có khó khăn đi nữa cũng không so được với sự khó khăn mà bố mẹ yêu cầu ở con! Mẹ, con không muốn cái gọi là phụ nữ đảng hoàng, khí chất tiểu thư! Con chỉ muốn một người phụ nữ có thể làm cho con sinh ra cảm giác “Thích”. Đây là lần cuối cùng con trao đổi với mẹ hoặc bố sự lựa chọn của con, sau này nếu mẹ tiếp tục nhắc lại, con sẽ làm như không nghe thấy. Bố mẹ nhất định phải học cách tôn trọng con, chấp nhận sự lựa chọn cuộc sống của con, và chấp nhận người sẽ bầu bạn trong tương lai mà con lựa chọn có thể không phải là thiên kim nhà giàu, cũng có thể không phải là phụ nữ đảng hoàng mà bố mẹ hy vọng.”

“Vâng! Mẹ với bố anh chưa từng không tôn trọng anh!” Giọng điệu mẹ Lương đầy ý trách cứ.

“Vậy thì tốt. Cuộc trao đổi của chúng ta đến đây kết thúc, con đang vội ra ngoài.” Anh sắp muộn giờ rồi, anh không muốn Vĩ Nhân đợi quá lâu.

“Rốt cuộc dạo này con bận rộn việc gì?”

Chân trước của Lương Duy Nặc đã đặt ra ngoài cửa, nghe câu hỏi của mẹ, anh do dự một lát, sau đó nhìn lại mẹ mình, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Gần đây con quen một cô gái, có thể tính là thiên kim tiểu thư, tốt nghiệp Yale, chưa từng lăng lơ khoe khoang trên mặt báo. Cô ấy vốn có 70% tiêu chuẩn phụ nữ đảng hoàng của mẹ, tiếc rằng hai năm trước bố cô ấy phá sản. Con muốn nói một tin xấu cho mẹ đó là, con rất thích cô ấy, cô ấy là người đầu tiên làm cho con muốn chung sống cùng nhau. Bây giờ con phải đi, chính là vội đi gặp cô ấy. Nói cho mẹ biết trước những điều này, là hy vọng mẹ và bố có thể chuẩn bị tâm lý trước thật tốt.”

Anh nói thẳng một hơi, sau đó không nhìn đến mẹ mình đang đứng nghẹn họng trân trối, rời khỏi nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sau khi ăn khuya xong, Lương Duy Nặc đưa cô về tận trước cửa nhà. Hôm nay anh thực sự không muốn rời khỏi cô, trong đầu liên tiếp hiện lên, những lý do muốn ở lại bên cạnh cô.

Một trong những lý do đó, chính là tối nay tám phần bố mẹ anh sẽ ngồi ở ngoài phòng khách chờ anh về nhà, sẽ ép hỏi cho ra tổ tông tám đời của Tưởng Vĩ Nhân, mà anh không hề muốn đối mặt với cuộc tra hỏi nhảm chán đó.

Lý do thứ hai, chỗ ở của Tưởng Vĩ Nhân, cách công ty chỉ có 10 phút, ngày mai anh có thể không cần vội vàng ra khỏi nhà.

Lý do thứ ba, hôm nay anh tới cuộc hẹn muộn mười phút, anh không muốn nói tạm biệt nhanh như vậy.

Lý do thứ tư.....Thực sự mà nói, nếu anh muốn, tìm ra cả trăm lý do ngay lập tức cũng không thành vấn đề, nhưng sau tất cả những lý do đó, chỉ có một ý muốn duy nhất—anh không muốn rời khỏi cô.

“Cảm ơn anh đã đưa em về.” Tường Vĩ Nhân đứng trước cửa nhà, chuẩn bị nói hẹn gặp lại với anh.

“.....” Anh nhìn lại Tường Vĩ Nhân, trầm mặc rất lâu.

Trái tim của anh hiện giờ chia làm hai nửa, ác ma và thiên sứ đang đấu tranh khó có thể tách ra, quấn vào nhau.

Ác ma nói: nói ra lý do, vào nhà uống ly trà.

Thiên sứ nói: hãy nói hẹn gặp lại, về nhà tắm nước lạnh.

Rốt cuộc nên nghe theo ác ma hay thiên sứ? Vấn đề này làm người ta quá nhức đầu, khiến anh im lặng rất lâu.

“Anh không sao chứ?” Tường Vĩ Nhân cảm thấy sắc mặt của anh rất nặng nề, giống như đang suy nghĩ điều gì đó phức tạp.

“Em.....có thể mời anh vào nhà uống cốc trà được không?” xem ra, sức mạnh của ác ma tối nay rất mạnh.

Tường Vĩ Nhân sững sờ vài giây, sau đó mới phản ứng được.

“Anh chắc chắn?” Cô hỏi ngược lại.

“.....Rất chắc chắn.”

“Em còn là xử nữ đó.” Cô lấy giọng điệu nửa đùa nửa thật nói.

Lần này đổi thành Lương Duy Nặc sững sờ, anh mở miệng rồi đóng lại, một lúc lâu sau cũng không nhả ra được chữ nào, trong lòng không biết nên vui mừng hay buồn rầu, rất lâu sau mới tìm lại được một chút cảm giác hài hước đáp lại.

“Anh có thể đảm bảo với em, em không phải là xử nữ hai mươi lăm tuổi sống trên đời cuối cùng.”

“Vậy nên anh vẫn muốn vào nhà em.....Uống cốc trà?” Mặc dù cô là cô gái xử nữ hai mươi lăm tuổi, nhưng không giả vờ tỏ ra vẻ, không hiểu giọng điệu mập mờ ám muội nam nữ, cô không ngại thơ đến mức tin rằng anh chỉ muốn vào nhà uống nước.

“Đúng vậy. Nếu em không từ chối anh.....anh nghĩ rằng anh vẫn muốn đi vào. Chỉ là có thêm điều kiện.”

Chẳng lẽ sau đó không được lấy việc này uy hiếp bắt anh phụ trách? Tường Vĩ Nhân nghĩ.

“Anh nói xem” Cô nói.

“Chiều mai hai giờ em hãy chuẩn bị chứng minh thư, con dấu, anh cũng sẽ chuẩn bị phần của anh, thêm hai người làm chứng nữa, chúng ta gặp nhau ở tòa án.”

“Làm gì vậy?” Có khoa trương quá không, còn phải viết hợp đồng giấy trắng mực đen sao? Thực sự anh suy nghĩ nhiều quá, cô không phải loại phụ nữ sẽ dùng một mảnh màng trinh đi uy hiếp đàn ông.

“Chứng nhận kết hôn! Còn có thể làm gì nữa? Nếu không phải vì lịch trình sớm mai của anh không thể thay đổi, anh còn hi vọng cửa chính tòa án vừa mở, sẽ kéo em vào ngay.”

Lương Duy Nặc cười với cô, phát hiện ra mong muốn “kết hôn với cô” giống như hạnh phúc ngọt ngào vậy, máu trong lòng anh bốc lên không ngừng.

Thật sự hy vọng tòa án 24h đều không đóng cửa!

Tường Vĩ Nhân cứng đờ, tưởng rằng anh là vì bảo vệ bản thân mình, khoa trương đến mức viết hợp đồng giấy trắng mực đen để không đe dọa anh, không ngờ anh làm đến trình độ như vậy hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của cô!

Anh có cần thiết vì ăn gạo, mà mua tất cả ruộng mạ về không?

Nếu như “xảy ra quan hệ tình dục” sẽ phải kết hôn, thì đời này anh phải kết hôn mấy lần à?

“Anh nói đùa à?” Cô kinh hãi quá mức, nhỏ giọng hỏi.

“Anh chưa từng nghiêm túc như vậy.” Lương Duy Nặc cười lên.

Tường Vĩ Nhân không có cách nào có thể nhìn thẳng vào đôi mắt có vẻ nghiêm túc kia, cô cúi đầu lục tìm chìa khóa trong túi, nhân đó sắp xếp lại suy nghĩ.

Cô phải suy nghĩ, muốn nói chuyện như thế nào đối với người đàn ông giờ phút này rõ ràng chỉ dùng “nửa người dưới.”

Một người không tỉnh táo đã nguy hiểm rồi, cô không muốn cả hai người đều phát điên giống nhau.

Nhưng mà, có lẽ sau khi lên giường, đầu óc của anh sẽ hoạt động trở lại.

Cô kéo dài thêm chút thời gian, mới lấy chìa khóa từ trong túi ra. Sau khi mở cửa, cô dựa vào thành cửa, về mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Duy Nặc, em không có ý định sẽ gả cho anh, nhưng mà muốn lên giường với anh. Về phần điều kiện, em không có cách nào chấp nhận, xin lỗi anh. Đúng là em còn xử nữ, nhưng mà sự tồn tại của tấm màng mỏng đó, không phải em dùng nó làm lợi thế để ép buộc đàn ông lấy em. Chỉ là em chưa tìm được đàn ông làm em cảm thấy có thể cùng anh ta lên giường, chỉ như vậy thôi.”

Cô cố gắng dùng lý trí, dùng thái độ bình tĩnh để nói chuyện này, nhưng cô phát hiện đúng là rất khó khăn. “Quan hệ hôn nhân nên dùng thái độ thận trọng hơn mà đối xử, chứ không phải chỉ nghĩ muốn lên xe thì mua vé. Em không phải xe, kết hôn càng không phải là lên xe ngồi một đoạn đường đơn giản như vậy. Em cho anh thời gian một phút suy nghĩ cho thật kỹ.”

Lương Duy Nặc chưa từng nghĩ, thực sự chưa từng nghĩ sẽ có phụ nữ từ chối gả cho anh!

Tầm mắt của anh cố định trên người cô, có cảm giác thất bại mấy phần, bởi vì Tường Vĩ Nhân không hiểu sự nghiêm túc của anh. Nghiêm túc của anh cũng không phải nguyên nhân từ một mảnh màng trinh, những lời nói anh nói với mẹ mình lúc ra đến cửa, cũng đủ để chứng minh anh nghiêm túc đối với cô.

Nhưng hiện tại nói những thứ này chẳng những không có tác dụng, lại càng không có ý nghĩa.

Tường Vĩ Nhân sẽ không tin anh thực sự đã nói với mẹ anh những lời nói đó. ....thực ra thì anh cũng không hy vọng xa vời cô sẽ tin tưởng.

Chắc hẳn bây giờ cô đang cho rằng, anh đang dùng suy nghĩ của động vật nửa người dưới. Nhưng có trời chứng giám, anh tuyệt đối không phải là người tùy tiện chỉ vì sự cho phép của xử nữ mà chấp nhận hôn nhân cả đời! Nếu thực sự anh là người như vậy, đã sớm kết hôn hơn mười lần, hơn nữa còn tiền đền bù nuôi dưỡng, nói chung anh đã phá sản, sa vào hoàn cảnh lưu lạc ăn xin ở trên đường rồi.

Tường Vĩ Nhân chắc chắn là phụ nữ đầu tiên khiến anh nảy sinh ý muốn kết hôn.

Anh biết rõ, anh thích cô gần như đã đến mức yêu, anh thực sự vô cùng thích cô, thích đến mức cảm thấy kết hôn cùng cô thì không có gì là không được, thậm chí cảm thấy có thể đi cùng cô cả đời là chuyện rất tuyệt vời.

“Anh không cần một phút suy nghĩ, ngay bây giờ có thể quyết định. Em vào đi. Chờ em đóng cửa xong, anh sẽ rời đi. Ngủ ngon nhé.” Anh cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

“Anh—”

Môi anh rời khỏi cô, dùng ngón cái đặt lên, ngăn cản cô nói chuyện.

“Xuyt, không cần nói gì cả. Nếu như bây giờ anh đi vào, chỉ chứng minh anh muốn kết hôn với em cũng là do muốn cùng em lên giường mà thôi, nhưng sự thật không phải như vậy. Lên giường với em, kết hôn với em, thái độ của anh đối với hai chuyện này, cân trọng ngang hàng nhau. Anh khó mà giải thích với em tại sao muốn lấy em, nhưng mà anh có thể đảm bảo tuyệt đối không phải là vì mảnh màng trinh đó. Vào đi, khuya lắm rồi.”

Lương Duy Nặc nhẹ nhàng đẩy cô vào cửa. Không ngờ nội tâm thiên sứ của anh, lại thắng ở cái cửa ải này, ài.

Cô nhìn anh, không nói chuyện nữa, chậm chạp đóng cửa lại.

Anh ở bên ngoài chờ thêm một lúc nữa, mới nghe thấy âm thanh cửa bị khóa lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Anh xoay người đi vài bước sau đó dừng lại, chân chờ một lúc, quay đầu lại nhìn cánh cửa đã khóa kia.

Đứng ở bên ngoài, anh bắt đầu nhớ lại những tốt đẹp của cô, nhớ đến mỗi ngày của hơn một tháng qua, anh trải qua giống như ở trên thiên đường.

Đàn ông và phụ nữ những lúc đó, có lẽ chỉ có hai con đường—

Một là thu hút lẫn nhau, lên giường sưởi ấm, có lẽ chỉ có một cơ hội hiểu rõ nhau, mới có may mắn nắm tay nhau cả đời.

Hai là sau khi lên giường, cảm giác mới mẻ dần dần mất đi, không duy trì được lâu, đã trắng sỡ đoạn oản (trắng sỡ chặt tay ý là cắt đứt nhanh chóng) nói chia tay.

Từ đáy lòng Lương Duy Nặc không hy vọng, bọn họ là loại người sau.

Cảm giác của anh đối với Tưởng Vĩ Nhân rất mãnh liệt, qua mấy ngày nay bọn họ quen biết, cô chưa từng nhắc tới hoàn cảnh của gia đình cô, tất cả về cô, đều là anh tìm hiểu sau lưng.

Cô không hề nhắc đến “tình trạng thể thâm” của mình, nhưng anh biết cuộc sống của cô áp lực rất lớn, cuộc sống của cô cũng không tốt, nhưng ở trước mặt anh, nhìn cô rất vui vẻ, giống như không có điều gì buồn phiền cả.

Anh thật sự rất thích một Tưởng Vĩ Nhân kiên cường như vậy, đáng tiếc cô không hiểu.

Nghĩ đến tương lai của bọn họ, Lương Duy Nặc biết, anh không cần một phút đồng hồ, thực ra đêm nào anh cũng ngẫm nghĩ rất kỹ.

Một đêm này, anh đứng ngoài cánh cửa đã khóa lại, cho đến khi trời sáng. ....

Tưởng Vĩ Nhân rất vất vả mới khóa cửa lại được. Lời nói của Lương Duy Nặc.....anh biết, thực ra cô cũng có khát vọng giống anh.

Điện thoại chợt vang lên, cô chạy về phía bàn trà nhắc điện thoại, nghĩ rằng Lương Duy Nặc gọi điện tới nói hỏi hặn, anh muốn đi vào.

“Hello!” Tưởng Vĩ Nhân mở miệng nói chuyện trước

“Nhân Nhân, bố đây.”

“Bố !Bố còn chưa ngủ sao?” Đã mười một giờ 50 rồi.

“Ừ.....Nhân Nhân, con có thể cho vay một lần nữa được không? Gì hai của con. ....”

“Bố.....để có thể cho vay con đều đã làm, thế tín dụng, sec tiền mặt, tiền thưởng, con không còn cách nào có thể làm nữa. Hơn nữa những khoản con phải trả hàng tháng, đã gần hết tiền lương của con, con phải nhận thêm công việc phiên dịch mới có thể kiếm được tiền sinh hoạt. Bố, con xin lỗi.....”

Tưởng Vĩ Nhân thở mạnh, ngồi xuống sofa nhỏ, cảm giác bản thân rất vô dụng.

“Là bố có lỗi với con. Nếu không phải là gì hai của con.....”

“Bố, gì hai không khổ cực như vậy đâu, mấy ngày trước con mới nhìn thấy gì ấy ở cửa hàng bách hóa đi dạo quầy chuyên bán LV đó.”

“Nhưng mà dư dụng của con.....”

“Bố, bố nghe con nói, bây giờ đừng để ý đến bọn họ. Chuyện có nặng có nhẹ, hai năm qua, con trả nợ từng chút một, ngay bây giờ sẽ vay tiền lần nữa, đưa tiền cho bọn họ. Ngày mai con sẽ gọi cho gì hai, có được không?”

“Nhân Nhân, bố thực sự vô dụng, là bố có lỗi với con và mẹ con, khiến hai người chịu khổ theo bố.....” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói của bố cô rất nghẹn ngào.

Đầu bên này viên mắt Tưởng Vĩ Nhân cũng đã hồng hồng. Thật ra thì, bố của cô là người rất có trách nhiệm.

Một người đàn ông bị ngã từ chỗ cao xuống, quá nặng nề không thể gượng dậy nổi, mượn rượu giải sầu. Nhưng sau khi bố cô tuyên bố phá sản, lập tức xin làm bảo vệ của một tòa cao ốc, tiền lương không tới ba vạn. Một người đàn ông từng tùy tiện vung tay làm ăn đã mấy ngàn, mấy trăm vạn, bây giờ chấp nhận chịu hạ mình như vậy, cô cảm thấy được bố của mình giỏi vô cùng!

“Bố, con không cảm thấy con và mẹ phải chịu khổ cực, và lại bố đã từng cho bọn con cuộc sống rất giàu có! Bố không cần nghĩ ngợi quá nhiều, chăm sóc bản thân cho tốt. Tương lai sau này khi con trả hết nợ nần, còn phải mua một căn phòng thật lớn hiếu thuận bố và mẹ!” Tưởng Vĩ Nhân ở đầu điện thoại tươi cười chảy nước mắt.

“Nhân Nhân, con đúng là một đứa trẻ ngoan, bố hại con như vậy.....không những không hận bố, còn—“

“Bố! Sao con có thể hận bố được? Con yêu thương bố còn không hết nữa là, bố nuôi con lớn như vậy nha! Ông bố tốt của con, bố đừng nghĩ nhiều. Đúng rồi, con nói cho bố biết, gần đây con quen một người đàn ông rất tốt, anh ấy.....”

Để dòi đi sự chú ý của bố mình, Tưởng Vĩ Nhân bắt đầu nói đến việc cô quen biết Lương Duy Nặc.

Đêm nay, cô và bố nói chuyện rất nhiều rất lâu lâu, đến tận hơn nửa đêm.

Tối hôm qua, hầu như Tường Vi Nhân không chợp mắt, nói chuyện điện thoại với bố mình xong, cô khóc rất lâu.

Nằm ở trên giường, làm thế nào cô cũng không ngủ được, liền rời giường thức đêm dịch bản thảo, cho đến khi tờ mờ sáng, cô mệt không trụ được nữa, mới gục xuống bàn ngủ một lát.

Đồng hồ báo thức buổi sáng, cô lười biếng mở mắt ra, vào nhà tắm rửa mặt chải tóc, không hề kinh ngạc khi thấy người phụ nữ trong gương như chú hề, cặp mắt giống như đặt hai cái bánh bao hấp úp vào, sắc mặt tái nhợt trắng bệch.

A, hôm nay không phải đánh kem lót rồi! Cô đánh trống lảng làm mặt quỷ với cái gương.

Nhưng mà, hai cái bánh bao hấp dưới mắt, đúng là rất đau đầu! Phải nghĩ cách che bớt mới được.

Thay đồ công sở, bỏ những thứ cần thiết vào túi, cô chuẩn bị ra khỏi nhà.

Cô vừa mở cửa, mới bước ra được một bước, ngay lập tức bị người đàn ông đứng tựa bên cạnh cửa dọa cho giật mình.

“Duy Nặc?!” Cô lớn tiếng kêu lên.

Lương Duy Nặc cười như không cười nhìn cô, chú ý tới cặp mắt sưng đỏ không bình thường của cô, mặc dù cô cố gắng dùng đồ trang điểm che giấu, nhưng nhìn qua vẫn thấy rất rõ ràng.

“Em sao vậy? Tối hôm qua không theo anh, nên khóc suốt đêm sao?” Anh trêu ghẹo hỏi.

“Anh. ....tại sao mới sáng sớm đã ở đây?” Cô không trả lời anh, tự nói ra nghi ngờ trong lòng.

“Cả đêm anh không về.” Anh cười nhẹ nhàng.

“Anh. ....” Cô không biết nên nói gì.

“Đi thôi, anh mời em ăn sáng.” Anh lôi cô ra ngoài, lấy chìa khóa trên tay cô, thay cô khóa cửa.

“Anh. ....” Cô cảm thấy mình nên nói gì đó, vì dù sao cũng có một người đàn ông đứng ngoài cửa nhà mình cả đêm, cô nên nói vài câu. Nhưng mà nên nói cái gì đây? Lòng cô rất loạn, không nghĩ ra được.

“Em nha, có người đàn ông đứng trước cửa nhà em suốt đêm, em cũng nên nói gì đó khác đi chứ? Ví dụ như em rất cảm động chẳng hạn!”

“Anh cũng không phải là người đàn ông đầu tiên đứng ở cửa nhà em suốt đêm.” Đây là sự thật.

“Em đây là nói cho anh biết, giá thị trường của em rất cao sao?” Lương Duy Nặc nhún mày, cố ý bày ra vẻ mặt “anh không tin em có giá thế”.

“Tất nhiên rồi! Em chính là băng sơn mỹ nữ khó trị nổi danh ở Yale đó!” Cô cười rất hả hê. Năm đó những người muốn tiến đến với cô không được cô để đứng ngoài cửa, sau đó họ tặng cho cô cái danh đó.

“Băng sơn mỹ nữ khó trị? Khó trị thì anh tin, băng sơn anh cũng tin, nhưng mà mỹ nữ là sao. ....Anh cảm thấy em còn kém vài phần!”

“Đáng ghét!” Cô đấm nhẹ vào lồng ngực anh. “Sáng sớm tỉnh mơ đã muốn ăn đòn!”

Bọn họ đi tới trước cửa thang máy, Lương Duy Nặc đưa tay cầm lấy nắm đấm của cô, nhẹ nhàng mở lòng bàn tay của cô ra, ấn về phía lồng ngực của mình, để cô cảm nhận trái tim đập cuồng loạn của anh sau khi thấy cô, một lúc lâu mới mở miệng nói chuyện.

“Em có cảm nhận được sự căng thẳng tăng nhanh của anh không? Trái tim anh, thực sự đập rất mạnh, bởi vì rất căng thẳng. Có đôi khi, căng thẳng là một loại thành tâm, hiện tại tim anh đập rất nhanh, chính là thành tâm anh dành cho em.”

Thang máy tới, cửa mở ra rồi đóng lại, hai người họ vẫn ở bên ngoài, không một ai di chuyển.

Lương Duy Nặc buông tay cô ra, xoa gương mặt cô, nói tiếp: “Vi Nhân, bây giờ anh không có cách nào nói cho em rằng, anh yêu em, nhưng anh biết cảm giác của anh đối với em, đã vượt xa ‘thích’. Tuy nhiên chúng ta mới biết nhau hơn một tháng, nhưng được ở cùng em nhiều hơn một ngày, anh liền phát hiện đã thích em nhiều hơn một chút. Nhiều thích như vậy, anh cảm thấy đã rất gần với ‘yêu’ mà mọi người nói rồi. Anh đối với em rất khát vọng, mặc kệ là vấn đề tình cảm hay sinh lý, anh đều khát vọng em. Cả đời người có thể gặp được bao nhiêu đối tượng có thể cùng lúc sinh ra khát vọng tình cảm và sinh lý đây? Anh nghĩ không nhiều đâu. Anh hi vọng chúng ta đều nghiêm túc đối với đoạn tình cảm này, em có bằng lòng lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết để qua lại với anh hay không?”

Anh nhìn cô, ánh mắt kia giống như đối với anh cô chính là thứ quan trọng duy nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Tường Vĩ Nhân vô cùng rung động, cô không ngờ rằng, anh sẽ nghiêm túc như vậy. Cô cũng rất mê muội, bởi vì lời anh nói mang theo hương vị ngọt ngào nhất trên đời này, chỉ cần là phụ nữ đều sẽ bị anh làm cảm động.

Cô mất thời gian rất lâu, mới có thể hồi phục tâm tình đang bị kích động, tìm lại được hơi thở mở miệng nói chuyện.

“Hoàn cảnh của chúng ta rất khác nhau! Anh là tổng giám đốc có tiền, còn em chỉ là một phó phòng nhỏ nghèo khó.”

“Anh thích em.” Mỗi lần nói thêm một lần thích, cảm giác của anh đối với cô sẽ tự nhiên nhiều hơn một lần.

“Em không biết nấu ăn.” Muốn cô xuống bếp, cuối cùng nhất định sẽ trở thành một vụ tai nạn.

“Không sao, anh sẽ nấu. Hơn nữa còn nấu rất ngon.” việc vào bếp anh không ngại.

“Em rất ghét đàn ông có chủ nghĩa sô-vanh.”

(Chủ nghĩa sô-vanh: là một hình thức cực đoan của chủ nghĩa dân tộc, dẫn đến bị lệch lạc, hẹp hòi, tự cho rằng dân tộc mình là dân tộc siêu đẳng có sứ mệnh lãnh đạo các dân tộc khác. Trong cách dùng hiện tại dùng để chỉ người vừa mù quáng vừa sai lầm)

“Anh rất thích em, cho nên sẽ làm một người đàn ông có chừng mực.”

“Anh—”

“Mặc kệ em muốn nói gì, anh đối với em chính là yêu thích mãnh liệt.” Anh ngắt lời cô.

“Em muốn hỏi anh là, tối hôm nay có muốn ở lại nhà em không!” Cô lờm anh một cái.

Lương Duy Nặc cười lên, véo mặt của cô, nói: “Đương nhiên muốn. Em có biết thang máy tới rồi lại đi rồi không?”

“Biết.”

“Vậy có muốn ấn gọi thang máy một lần nữa không? Hay là chúng ta cứ tiếp tục đứng ở đây nói chuyện yêu đương?”

“Buồn nôn quá! Nhấn nút thang máy đi....., em sắp chết đói rồi!” Tường Vĩ Nhân giả làm một cái mặt quỷ.

Lương Duy Nặc ấn gọi thang máy, quay đầu nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, xoa đôi mắt sưng vù, hỏi: “Cả đêm không ngủ giống anh sao?”

Tình thần của cô ngay lập tức ủ rũ đi mấy phần, có vẻ mệt mỏi, không khí tốt đẹp nháy mắt âm đạm đi một chút.

“Ừ.”

Thang máy tới, hai người họ cùng nhau bước vào. Không nói đến việc ăn sáng nữa, khả năng cả hai người đều đã bị muộn.

“Có muốn nói cho anh biết em đang đau đầu việc gì không?”

“Cũng không có gì, một vài chuyện thôi, không cần lo lắng.” Cô cố ý nói thật nhẹ nhàng.

Lương Duy Nặc trầm ngâm một lúc lâu, cũng thay bằng vẻ mặt thoải mái. “Là chuyện nhỏ thì không sao rồi. Buổi tối chín giờ rưỡi anh tới tìm em được không?”

“Được.”

Anh ôm lấy cả hai vai cô, nhìn con số đèn hiệu trong thang máy nhảy đến tầng một, trước khi cửa mở, anh thân nhiên nói: “Nếu có việc gì khó khăn, nhớ rằng em đã có bạn trai là anh đây, anh là người em có thể dựa vào.”

Vĩ Nhân nhìn anh một cái, không nói gì nữa.

Hai người ra khỏi thang máy, bắt đầu một ngày mới, cũng bắt đầu “Mối quan hệ mới” chính thức.

Người yêu ư.....Lòng của Tường Vĩ Nhân, cảm thấy rất ngọt ngào.

Lương Duy Nặc đồng ý ở lại căn phòng nhỏ của Tường Vĩ Nhân, đã ba ngày.

Buổi tối ngày thứ tư, anh bỗng nhiên thiện tâm (có ý tốt, tấm lòng tốt), quyết định phiên dịch giúp cô một chương tiểu thuyết tiếng anh, bởi vì Vĩ Nhân bảo anh, anh đã ba ngày liên tục “quấy nhiễu tình dục” cô, làm tiền độ phiên dịch chậm lại nghiêm trọng.

Nhưng mà, công việc phiên dịch anh làm rất không trách nhiệm, vừa phiên dịch vừa nói lảm bảm—

“...Anh vuốt ve da thịt như tơ lụa của cô, dục vọng hừng hực như lửa đốt, cắn nuốt anh. ....” A! Đúng là vô cùng đặc sắc và kích thích! Chúng ta có nên chiếu theo sách này đại chiến thử một hiệp không đây. ‘u cốc bí ẩn của cô tràn ra mật dịch đầy hương thơm, ...’

“Lương Duy Nặc! Anh có thể ngậm miệng lại hay không?” Tường Vĩ Nhân không thể chịu đựng việc anh đọc chậm giống như đùa dai của anh, hét to một câu.

“Được thôi, Tiểu Nhân Nhân của anh. Nhưng em phải đồng ý với anh, sau khi phiên dịch xong chương này, chúng ta dựa theo cái kịch bản này đánh lớn một hiệp nhé. .... không, không, anh muốn hai hiệp, nếu em chấp nhận cái yêu cầu còn con con này của anh, anh sẽ ngậm miệng ngay lập tức!” Lương Duy Nặc cười xấu xa.

“Không còn sức lực!” Tường Vĩ Nhân liếc anh một cái, cúi đầu làm việc, không để ý tới anh.

“Em không còn sức không sao cả, anh đủ sức là được rồi. Em chỉ cần nằm ngoan ngoãn, chỉ cần chịu trách nhiệm thỉnh thoảng kêu lên khi vui sướng như vậy là được rồi!” Lương Duy Nặc không nhịn được ngang nhiên đi tới, đối khất giống như chó sói, liếm một cái lên mặt Tường Vĩ Nhân.

“Ngay cả sức để kêu lên em cũng không có, có!” Cô lại liếc anh một cái.

Lương Duy Nặc cười cười, vẻ mặt đang vui đùa chuyển thành nghiêm túc, một bàn tay phủ lên đôi tay nhỏ mảnh khảnh đang gõ bàn phím rất nhanh kia lại, khiến cô dừng động tác, tay kia nâng mặt cô xoay qua nhìn mình, hết sức nghiêm túc nói: “Nhân, em xem anh là bạn trai của em sao?”

Đột nhiên sự nghiêm túc của anh làm Tường Vĩ Nhân cũng không khỏi nghiêm túc trở lại, hỏi ngược lại: “Tại sao hỏi như vậy?”

“Anh là bạn trai em sao?” Anh không trả lời vấn đề của cô, dịu dàng kiên quyết hỏi lại một lần nữa.

“Đúng vậy.” Ánh mắt anh như có ma lực, cô giống như bị thôi miên, ngoan ngoãn trả lời.

“Có thể không làm bản thân vất vả khổ cực như vậy được hay không?”

“.....Anh có ý gì?” Có lẽ cô hiểu ý anh muốn nói, nhưng cũng không phải là chắc chắn.

“Anh nói rồi, anh là người đàn ông em có thể dựa vào, anh sẵn lòng cho em dựa vào.”

“Ý là, anh phải đưa tiền bạc cho em sao?” Tường Vĩ Nhân than thở. Cuối cùng bọn họ cũng nói đến chuyện này, cô chỉ không ngờ lại tới nhanh như vậy. Một khi nhận tiền của anh, chẳng khác nào anh bỏ tiền ra mua cô sao? Mua thời gian của cô, nhân đó anh muốn làm gì thì làm cái đó ư.

“Nếu như em muốn nói như vậy cũng được. Nhưng mà anh nghiêng về cách nói “tiền của anh chính là tiền của em” hơn, còn em, lúc nào cũng có thể lấy tiền của mình để sử dụng. Anh không muốn nhìn em vất vả như vậy.”

Lương Duy Nặc cố gắng hết sức nói thật uyển chuyển, anh biết cô là một phụ nữ có lòng tự ái rất mạnh.

“Là không muốn nhìn thấy em vất vả như vậy, hay là muốn em lúc nào cũng rảnh rỗi, để anh muốn lên giường liền lên giường dễ dàng.”

Tường Vĩ Nhân cũng không biết bản thân tại sao như vậy, vừa mở miệng giọng nói đã trở nên sắc bén.

Lương Duy Nặc thay đổi sắc mặt, im lặng một lúc lâu, sau đó trầm giọng nói: “Em nghĩ sao?” Anh giận khi cô nói ra những lời như vậy, cô đúng là đối xử với thành ý của anh như thế.

Nếu như chỉ vì dễ dàng thỏa mãn dục vọng của mình, anh không cần nói chuyện uyển chuyển như vậy!

Nếu không phải vì xem trọng cô đến mức ngay cả chính anh cũng không nói ra miệng được, sợ cô không hiểu, anh sẽ không nói với cô “Tiền của anh cũng là tiền của em”! Lời nói gần như hứa hẹn này, anh chưa từng nói qua với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Tường Vĩ Nhân không chấp nhận thành ý của anh thì thôi, còn dùng những câu nói đó làm anh giận.

Cô đang chà đạp bản thân mình, hay đang chà đạp anh đây? Khi cô dùng lời nói ám chỉ rằng anh muốn dùng tiền mua thân thể cô chẳng nhẽ không biết như thế là sỉ nhục cảm giác của bọn họ dành cho nhau sao?

Lương Duy Nặc rất tức giận, giận đến mức không muốn nói thêm gì nữa, sợ lời nói trong lúc nóng giận sẽ làm tổn thương cô, vậy nên đứng dậy, nhặt áo khoác vắt trên ghế, chìa khóa trên bàn, rồi đi không quay đầu lại.

Tường Vĩ Nhân sững sờ, nhìn anh nổi giận đá cánh cửa bỏ đi, cô kinh ngạc mất một lúc cũng không thể tin nổi tốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Chương 11

Tỉnh táo lại sau cơn kinh ngạc, Tường Vi Nhân không khỏi cảm thấy tức giận với chính bản thân mình. Cô biết rất rõ rằng ý tốt của anh, vì sao không nói ra với anh thật tốt?

Anh đã thử khéo léo tỏ rõ ý nghĩ của mình, cô vì cái gì mà phải dùng những lời sắc nhọn như vậy?

Lương Duy Nặc không phải là cô gì chú bác của cô, không phải là những người từng tổn thương cô, cười nhạo cô, trái tim cô không nên đề phòng anh nhiều như vậy.

Trong hai năm qua, cô đã nếm trải quá nhiều, đối với người khác đã mất đi hơn một nửa lòng tin. Cô học được cách bảo vệ mình, cho nên khi Lương Duy Nặc nói muốn cô dựa dẫm vào anh thì cô biết rõ là anh có ý tốt, nhưng lại cố tình không ngừng suy nghĩ đến mặt trái, không ngừng suy nghĩ đến việc—có khi nào Lương Duy Nặc là dùng tiền mua cô hay không?

Ai.....

Tường Vi Nhân cúi đầu, nhìn phân bản thảo mà Lương Duy Nặc vừa mới phiên dịch thay cô—

Anh vuốt ve da thịt như tơ lụa của cô, dục vọng hùng hực như lửa đốt, cắn nuốt anh.....Tôi thích Vi Nhân.....u cốc bí ẩn của cô tràn ra mật dịch đầy hương thơm..... Tôi thích Tiểu Nhân Nhân.....tiếng rên khe khẽ của cô khiến anh mê hoặc, còn muốn nhiều hơn thế.....Tiểu Nhân Nhân đáng yêu của tôi.

Cảm giác cay nóng trong nháy mắt tràn vào hốc mắt cô. Anh làm giúp công việc cho cô, vậy mà vẫn viết vào sự yêu thích đối với cô.

Anh dùng cách hài hước bày tỏ niềm yêu thích đối với cô, cố gắng dùng lời nói dịu dàng thuyết phục cô chấp nhận sự giúp đỡ của anh, còn cô thì sao? Cô đáp lại anh cái gì? Chỉ có từ chối và những lời nói khó nghe!

Cô rất hối hận, nhưng mà....Giờ phút này, cô không có can đảm gọi điện thoại cho anh, nói với anh lời xin lỗi.

Tường Vi Nhân gõ bàn phím, tiếp tục ông việc, cố gắng dựa vào việc này để quên đi lần đầu tiên cãi nhau của cô và Lương Duy Nặc.

Một tiếng sau, chuông cửa nhà Tường Vi Nhân đột nhiên vang lên.

Cô hoảng sợ đứng bật dậy, chạy ra mở cửa, thấy Lương Duy Nặc đang đứng ở cửa và mặt bất đắc dĩ.

“Em định làm anh tức chết sao?” anh bất đắc dĩ hỏi.

Một giờ, anh lái xe lung tung trên đường, chờ cô gọi điện đến làm hòa, nhưng mà điện thoại di động chết tiệt không chịu vang lên!

Vì thế, lúc lái xe, sau khi cơn tức giận lắng xuống, anh không tự chủ được quay lại chỗ ở của cô, có cảm giác bản thân mình rất vô dụng.

“Xin lỗi anh!” Tường Vi Nhân nói, ngay lập tức ôm anh thật chặt.

Trên mặt Lương Duy Nặc rốt cuộc đã có chút ý cười, thấy mình rất không đàn ông, cảm giác thất bại mới ít đi một chút.

“Cái ôm này chứng tỏ em đã kiểm điểm sau một giờ, rốt cuộc lương tâm cũng phát hiện, cảm thấy em quá đáng với anh rồi sao?”

“Ừm.....anh cảm thấy phải thì là phải.” Cô nói úp úp mở mở.

Lương Duy Nặc trợn mắt, vẻ mặt cực kì không chịu nổi hỏi: “Tường Vi Nhân, không phải là một giờ qua em còn thực sự ngồi phiên dịch, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của anh chứ?”

“Em....không phải không quan tâm đến sống chết của anh.” Cô lựa chọn trả lời vấn đề an toàn.

“Nhưng mà một giờ qua em đều ngồi phiên dịch?” Anh chính là muốn nhận được đáp án.

“Em.....Em không biết nên làm gì. Anh tức giận như vậy, Em nghĩ.....Anh cần bình tĩnh lại, cho nên....cho nên....”

“Cho nên em cũng không cần lương tâm tiếp tục làm công việc phiên dịch của em, không cần để ý đến anh?!” Anh híp mắt, giọng nói rất lớn.

“Duy Nặc...Chúng ta không cần phải cãi qua cãi lại được không?” Cô nhỏ giọng đáng thương hỏi.

“Em...em...thực sự là kiếp trước anh thiếu nợ em! Được rồi, anh cho em biết lần tới em chộc tức anh nên làm cái gì! Trước tiên tỉnh táo lại sau một phút, sau đó gọi điện thoại cho anh, khuyên anh bớt giận, nhanh trở về làm lành với em! Ít ra, em cũng nên gọi điện, quan tâm anh có giận đến phát điên, đua xe loạn xạ trên đường chứ?”

“Anh mới vừa đua xe sao?”

“Tất nhiên! Tâm ý của anh bị một phụ nữ ngốc chà đạp đến rối loạn, anh sắp chết vì tức giận!”

“Thực xin lỗi.” Cánh tay cô ôm anh siết chặt thêm một chút.

Ai, ba chữ này lập tức khiến lòng của Lương Duy Nặc mềm ra. Cô đúng là khắc tinh của anh, cô chỉ cần cho anh một cái ôm, sau đó nhẹ giọng mềm mại nói xin lỗi, tức giận của anh liền tiêu hết toàn bộ.

Gặp phải cô, đúng là một chút khí phách đàn ông cũng không còn, không Man chút nào!

“Không phải anh dùng tiền mua em như em nghĩ.” Lương Duy Nặc nói chuyện cho rõ ràng.

“Em...biết.” Cô không quá khẳng định trả lời.

Câu trả lời này khiến Lương Duy Nặc nhủ mảy, nghĩ thầm, chẳng lẽ người phụ nữ này thực sự không hiểu rõ tấm lòng của anh?

“Em chắc chứ, khẳng định em biết chứ?” anh hỏi.

“Em...80% biết, 20% không chắc lắm.” Tưởng Vĩ Nhân buồn bực tựa đầu trong ngực anh, thành thật trả lời.

Ai,...thì ra cô cũng không thông minh lắm! Lương Duy Nặc không nhịn được thở dài.

“Anh tưởng em rất thông minh.” Anh nhỏ giọng oán trách, đưa tay ôm cô.

“Con người mỗi khi gặp được thứ mình quan tâm, thường sẽ không còn thông minh nữa!” cô lẩm bẩm.

“Nói như vậy, anh là người em quan tâm sao?” từ đáy lòng anh đang không ngừng mỉm cười.

“Anh nghĩ sao?” Cô dùng lời nói của Lương Duy Nặc lúc đá cánh cửa ra ngoài một giờ trước, trả lại cho anh.

“Em đúng là hiểu được đạo lý trả thù đúng lúc!” Anh cũng không quên đó là lời anh nói lúc trước.

“Em không có ý trả thù. Thật xin lỗi.”

“Thôi, anh tha thứ cho em.”

“Ừm, em cảm thấy được, xin lỗi.”

“Anh mong rằng em có thể tin tưởng anh. Đối với anh mà nói, em rất đặc biệt, cũng rất quan trọng. Tuy nhìn vào thời gian, chúng ta quen biết nhau mới hơn một tháng, nhưng mà trong lòng anh, em đã thành người rất quan trọng. Anh không thể nhìn em vất vả mà không giúp em, em hiểu không?”

“Cảm ơn anh.” Cô nói, sau đó im lặng.

“Cảm ơn anh? Chỉ thế thôi? Em không còn gì để nói sao? Giống như là “được rồi, mời lấy tiền ra, giúp em giải quyết vấn đề đi”” Người phụ nữ này, làm cho người ta đau đầu quá.

“Thực sự em không thể nhận được. Duy Nặc, nếu như anh thật sự yêu thích em, xin anh hãy chấp nhận vốn có của em. Em không muốn sau này coi thường chính mình, vấn đề của em em có thể tự giải quyết.”

“Em thật là....anh nên bắt em làm gì mới tốt đây?” Sự kiên trì của cô, thực sự làm cho Lương Duy Nặc có cảm giác thất bại.

“Anh chỉ cần thật tâm thích em là được rồi.” Cô thấp giọng nói.

“Thôi, một ngày nào đó, anh sẽ nghĩ cách thuyết phục em. Bây giờ có một chuyện khác làm người ta đau đầu đây, anh muốn em phải chuẩn bị tâm lý trước thật tốt.”

“Chuyện gì?”

“Em có xem tuần san?”

“Tuần san?” vẻ mặt cô mờ mịt.

“Em đã không xem, vậy em cũng không quá để ý đến việc khả năng sẽ trở thành nhân vật chính của tuần san cuối tuần chứ?”

Mới vừa rồi khi đi ra khỏi nơi ở của Vĩ Nhân, anh cảm giác được gần đó có vài ánh đèn flash. Mấy ngày nay anh đều ở tại nơi này, cũng thỉnh thoảng cảm giác được có người đi theo bọn họ, hôm nay anh lại càng khẳng định có người chụp ảnh. Theo “kinh nghiệm từng trải” của anh, có thể tuần sau tin tức sẽ “tung ra thị trường”!

“À? Anh @\$%&*.....” Tưởng Vĩ Nhân kinh ngạc đến mức nói một tràng lộn xộn, cuối cùng bị một cái hôn của Lương Duy Nặc cắt đứt.

Chuyện này đến đây là kết thúc. Nhưng chỉ là tạm thời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Yêu, là như thế này—

Chúng ta ca tụng tình yêu, đắm chìm trong tình yêu, sau đó dần dần quên đi hương vị của tình yêu.

Anh với em, cuối cùng cũng không thể may mắn thoát khỏi vòng tuần hoàn này.

**

Nhân vật trang bìa?

Tưởng Vĩ Nhân nhìn bản “nhị tuần san” ở trên bàn, vô cùng nhức đầu.

Cái đó.....Lương Duy Nặc chết tiệt!

Mười giờ sáng nay, anh cảm thấy tuần san này đi vào phòng làm việc của cô. Bây giờ nhìn tờ tuần san chói mắt ở phía đối diện, thực sự, thực sự cô kích động muốn giết người!

Tại sao bọn họ lại ôm hôn trên đường lớn vậy?

Tưởng Vĩ Nhân nhìn vào tấm hình đối diện, nghĩ như thế nào cũng không hiểu, tóm lại tại sao ngày đó bọn họ phải ôm hôn nhau ở trên đường, mà cô lại ôm anh chặt như vậy?

Trời ơi, cô còn muốn làm người nữa hay không? Nhìn như thế này, cô làm sao ra ngoài đối mặt với mọi người được?

Sau một tháng Lương Duy Nặc tiếp quản công ty đã thay đổi nhân sự, mà thay đổi lớn nhất chính là Nghiêm Khánh Chương đã thăng chức lên thành Phó tổng giám đốc, mà cô lên làm trưởng phòng tài vụ và kế toán. Cô ngồi vị trí này vẫn rất thoải mái yên tâm, bởi vì so với trưởng phòng Trần tại vị lúc trước, cô tự nhận là cô tận tâm trách nhiệm với công việc nhiều hơn.

Nhưng mà bây giờ.....Nhìn vào tuần san, cho dù cô thoải mái yên tâm như thế nào cũng không khỏi có chút chột dạ!

Chắc là bên ngoài đã loan truyền lung tung rồi! Tưởng Vĩ Nhân gần như có thể đoán được người khác sẽ nói cô ra sao, không có gì khác ngoài dựa vào sắc đẹp, dựa vào quan hệ.

Ai, ai, ai, Lương Duy Nặc đáng ghét, lần này hại chết cô rồi!

Điện thoại trên bàn vang lên, cô ấn xuống phím giảm thanh nhận điện thoại.

“Tôi là Tưởng Vĩ Nhân.”

“Vĩ Nhân! Báo viết đều là sự thật sao?”

Là giọng của bố cô. Trời ơi, ngay cả bố cô cũng xem tuần san sao?!

“Bố, con—”

“Bố chỉ hỏi con, có đúng vậy hay không? Các con ở chung?” ông Tưởng ngắt lời cô, hỏi cô chấp.

“Bọn con. ...không phải bọn con ở chung.” Tường Vĩ Nhân vô cùng hốt hoảng, không phát hiện có người vào phòng làm việc của mình.

“Không phải ở chung? Vậy tại sao anh ta lại ở chỗ của con qua đêm? Con còn chưa lập gia đình, vậy mà làm ra những chuyện như vậy!”

“Bố, bố hãy nghe con nói, con—”

“Nói gì? Đã đến mức này, con còn muốn bố nghe cái gì? Gì hai của con sáng nay gọi điện thoại cho bố, con biết gì ấy nói những gì không? Gì ấy nói cho bố biết, cho dù thiếu tiền, cũng không cần mang con gái đi bán! Con. ....con định làm bố tức chết phải không?”

“Bố. ....” Tường Vĩ Nhân sau khi nghe bố mình nói lại những lời ấy, trong lòng xoắn lại, đau nhức khó chịu. Bố của cô làm sao có thể chịu đựng được sự sỉ nhục này? Lúc bố cô vẫn còn nở mày nở mặt, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, bây giờ rơi vào hoàn cảnh để người khác nói “mang con gái đi bán”, cô biết, bố cô không chịu được sự khinh miệt này. Nhưng mà lúc này, cô thực sự không biết nên nói với bố mình những gì.

Lương Duy Nặc và cô khác nhau một trời một vực, cô biết rất rõ. Nếu như hôm nay Lương Duy Nặc không phải là Đệ Nhị Đại thiếu người nối nghiệp “tập đoàn Trung Dục”, nếu như Lương Duy Nặc có thể bình thường hơn một chút, thì cô có thể tự tin mà nói cho bố cô biết—bọn họ chỉ là quan hệ nam nữ yêu đương!

Nhưng mà, Lương Duy Nặc không phải người bình thường; mà cô, đã từng là tiểu thư của nhà hoàn cảnh sa sút. Cho dù bất cứ ai cũng sẽ cho rằng cô trào cao đối với Lương Duy Nặc, cô chỉ là tham lam tài sản gia đình Lương Duy Nặc!

Hai người ở hai đầu điện thoại đều im lặng, chỉ khác là, đầu này Tường Vĩ Nhân đã tủi thân khóc lên rồi. Nước mắt, còn chưa rơi ra khỏi hốc mắt, đơn giản là vì cá tính quật cường không chịu thua của cô mà thôi.

Cô không cách nào mở miệng, chỉ có thể cố gắng thuyết phục chính mình không nên bị những kẻ bỉ ổi kia bỏ đá xuống giếng đánh bại.

Tất cả những thứ này, Lương Duy Nặc vừa đi vào phòng làm việc đều thấy hết.

“Chia tay cậu ta đi!” ông Tường lên tiếng phía đầu bên kia .

“Bố!”

“Con không chia tay cậu ta, chẳng lẽ muốn bảo cậu ta trả nợ giúp chúng ta sao? Là bố dạy con như vậy sao?”

“Bố, con không có ý cần anh ấy trả nợ giúp con. ....”

“Vậy hãy chia tay cậu ta! Nhân Nhân, cho dù bố phải ăn xin, cũng không muốn bán con gái! Con ở cùng với loại đàn ông đó, sẽ có hạnh phúc gì chứ? Người nhà cậu ta có thể chấp nhận con sao? Bọn họ sẽ coi con như thế nào? Nói con phượng hoàng bay trên ngọn cây? Hay chỉ là chim sẻ tham lam gia sản nhà cậu ta? Nhân Nhân, tỉnh lại đi!”

“Bố, chỉ là con. ....chỉ là thích anh ấy. ....không phải muốn gả cho anh ấy. ....” Mĩ Nhân nhắm mắt lại, rớt cuộc nước mắt cố nén đã rơi xuống.

Lời nói này nghe vào trong tai của Lương Duy Nặc đang đứng cạnh cửa, thực sự là hạnh phúc. ....lại rung động!

Cô thừa nhận với người bố đang nổi giận đùng đùng của mình cô thích anh, còn nói không có ý muốn gả cho anh? Ai, anh thực muốn xách cô lên đánh cho một trận. Gả cho anh đáng sợ vậy sao?

“Con. ....con phải làm bố tức chết mới cam lòng sao?”

“Bố. ....”

“Bác trai.” Lương Duy Nặc đi tới, cầm lấy điện thoại, cắt đứt cuộc nói chuyện.

Tường Vĩ Nhân giật mình, cô hoàn toàn không biết Lương Duy Nặc đi vào lúc nào! Giật mình khiến cô ngay cả phản ứng cũng không có, chỉ có thể ngoác nhìn Lương Duy Nặc cầm ống nghe, nói chuyện với bố mình.

“Cậu là ai?”

“Cháu là Lương Duy Nặc. Bác trai, cháu thật sự thành tâm xin bác gả Vĩ Nhân cho cháu. ....cháu sẽ yêu thương cô ấy thật tốt, cho cô ấy hạnh phúc.”

“Cậu gặp quỷ mới có thể cho con gái bảo bối của tôi hạnh phúc!” Ông Tường ở đầu bên kia rống to.

“Cháu có thể.”

“Cậu dựa vào cái gì mà mạnh miệng?”

“Dựa vào cháu thực tâm yêu cô ấy.” Lương Duy Nặc nói chuyện với ông Tường, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú Tường Vĩ Nhân đang ngồi yên lặng trên ghế làm việc, nhìn cô kinh ngạc mở lớn hai mắt, hình như là bị chữ “yêu” của anh dọa sợ.

Lương Duy Nặc cười cười, sờ đầu cô dịu dàng, tiếp tục nói chuyện điện thoại.

“Yêu? Yêu là tùy tiện nói ra một chút là được à? Không có năng lực hành động, yêu thì tính là gì!” ông Tường hét lên điên cuồng.

“Bác trai hi vọng cháu có hành động gì?”

“Cậu. ....cậu—” ông Tường tức giận đến mức trong phút chốc không biết nên nói gì, cái khẩu khí chắc chắn của tên tiểu tử này thật muốn tức chết ông!
“Tôi không cho phép cậu lấy tiền ra ngoài giúp chúng tôi trả nợ! Tôi không muốn con gái của tôi bị coi thường!”

Lương Duy Nặc cười ra tiếng, cuối cùng cũng biết sự quật cường và khí khái của Tường Vĩ Nhân di truyền từ người nào.

“Cậu cười cái gì?” ông Tường nghe tiếng cười của anh, tức giận hơn.

“Cuối cùng cháu cũng biết rõ sự quả quyết của Vĩ Nhân di truyền từ người nào, quả nhiên Vĩ Nhân là con gái bác. Thực ra không cần bác yêu cầu, vốn dĩ Vĩ Nhân cũng không nhận sự giúp đỡ của cháu, mặc dù cháu rất muốn giúp cô ấy.”

“Hừ!” Biết con gái không làm mình thất vọng, thoáng cái ông Tường tắt lửa giận. “Cậu thực sự muốn lấy con gái tôi?” ông Tường lại hỏi. Con gái mình cũng đã ở chung cùng người ta, mà tiểu tử này còn nói yêu, còn nói muốn kết hôn, kỳ thực ông không có lập trường gì để phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

“Vâng ạ.” Giọng nói Lương Duy Nặc cực kỳ kiên định.

“Chúng tôi không cần tiền làm lễ!”

Ý là.....đồng ý gả con gái cho anh sao? Nụ cười của Lương Duy Nặc chuyển thành thâm sâu rồi.

“Được.”

“Cũng không có đồ cưới có thể cho!”

“Được.”

“Sau khi kết hôn, cậu và Vĩ Nhân phải ở bên ngoài, tôi không muốn con gái bảo bối của tôi bị bố mẹ chồng ức hiếp!” Quả nhiên là người từng trải nhiều sóng to gió lớn, đã sớm dự đoán được bố mẹ anh sẽ.....ức hiếp Vĩ Nhân.

“Không thành vấn đề.” Lương Duy Nặc đồng ý vô cùng dứt khoát, bởi vì anh cũng tính toán như vậy.

“Hôn lễ không cần phải phô trương, mở tiệc mời bạn bè người thân thân thiết là được rồi!”

“Được.”

“Trong vòng một tháng phải làm lễ cưới cho tôi!”

“Được. Thứ bảy tuần này, con sẽ dẫn Vĩ Nhân trở về miền nam thăm hỏi bố mẹ.” Lương Duy Nặc lập tức sửa lại cách xưng hô.

Lúc này, đầu bên kia điện thoại ông Tường cũng không còn ra vẻ kiêu ngạo nữa. Người ta cũng đã gọi ông là bố, ông còn có thể như thế nào nữa?

“Cậu.....Tùy các con!”

Ngay cả hẹn gặp lại cũng không nói, giọng rất lúng túng, trực tiếp cúp điện thoại, có lẽ là xấu hổ.

Sau khi để điện thoại xuống, Lương Duy Nặc cười như không cười nhìn Tường Vĩ Nhân.

“Đồ ngốc!” Một lúc sau, anh dùng ngón cái lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên mặt cô.

“Anh.....Nói gì với bố em vậy?”

Lúc sau cô chỉ nghe Lương Duy Nặc liên tục nói được, hoàn toàn không hiểu rõ cuộc hai người nói chuyện gì.

“Không phải là bố em, là bố của chúng ta. Cũng không đúng lắm, phải nói là, ba của em, bố vợ của anh. Bố và anh cũng không nói gì nhiều, chỉ nói một chút đến việc kết hôn mà thôi.”

“Bố vợ? Kết hôn?”

“Đúng vậy. Bố muốn trong vòng một tháng anh phải cưới em, anh nói với ông thứ bảy tuần này sẽ cùng em trở về miền nam thăm họ.”

“Bố? Anh. ....” Cô hoàn toàn không phản ứng kịp, cô không hề nói muốn cưới mà.

“Anh thế nào?”

“Em không có ý định phải gả cho anh!” Rốt cuộc cũng nói ra.

“Anh biết. Nhưng mà anh muốn kết hôn với em.” Lương Duy Nặc cười, kéo cô từ trên ghế đứng lên.

“Nhưng. ....”

“Không có nhưng gì hết. Tất cả mọi người đều biết hầu như ngày nào anh cũng ngủ với em một chỗ, ngoài anh ra, còn có ai dám cưới em? Em chỉ có thể gả cho anh. Đi thôi, hôm nay anh cho em nghỉ một ngày, chúng ta đi chọn váy đính hôn, chọn bánh cưới. Muốn trong vòng một tháng làm xong lễ cưới, có chút gấp gáp, không thể lãng phí thời gian nữa.”

“Lương Duy Nặc!” Tường Vĩ Nhân tức giận anh tự biên tự diễn rất vui vẻ, không nhận được rống lớn.

“Có! Vợ thân yêu của anh, có việc gì dặn dò sao?”

“Em không phải vợ anh!”

“Rất nhanh sẽ phải.”

“Anh—”

“Anh yêu em. Mặc kệ em có tin hay không, anh yêu em, hơn nữa nhất định phải cưới em.” Nói xong, anh hôn cô, không cho cô nói nữa.

Sau khi hôn cô đến choáng váng đầu óc, lúc này Lương Duy Nặc mới lôi kéo Tường Vĩ Nhân ý thức đã mơ hồ rời công ty.

Chọn váy đính hôn, bánh cưới!

Ba ngày sau.

Buổi sáng ngay sau ngày Lương Duy Nặc tuyên bố tin tức bọn họ kết hôn với toàn thể công ty, một phụ nữ xinh đẹp nhưng vẻ mặt kiêu ngạo, không gõ cửa đã xông vào phòng làm việc của Tường Vĩ Nhân.

Tường Vĩ Nhân đang nói qua điện thoại giao công việc cho phó phòng tài vụ và kế toán sửa lại tài liệu dự toán hàng năm rất quan trọng thì đột nhiên một cô gái xa lạ xông vào, cô không biết tại sao thư kí bên ngoài không thông báo đã để người đi vào, vẫn tiếp tục nói xong cuộc điện thoại, cũng chú ý tới việc đối phương quan sát cô từ trên xuống dưới đến mấy lần, sau đó thư kí đi vào, vẻ mặt khó xử biểu hiện xin lỗi.

Sau khi dặn dò xong, Tường Vĩ Nhân vừa để điện thoại xuống, lập tức thư kí lên tiếng.

“Xin lỗi cô, trưởng phòng, vị tiểu thư này không đợi tôi—”

“Cô đi ra ngoài, nơi này không có chuyện của cô.” Cô gái xa lạ kia nói với thư kí.

Về mặt thư kí rất khó xử, nhìn trưởng phòng đã nhú mồm, hiện giờ không biết nên làm sao đây?

“Không sao, cô đi ra ngoài trước đi.” Vĩ Nhân nói với thư kí.

Cô gái xa lạ kia hừ một tiếng, kiêu ngạo đi tới chỗ ghế sa lon, không đợi Vĩ Nhân mời đã ngồi xuống.

Tường Vĩ Nhân im lặng, không hề có ý định mở miệng trước.

Cô gái ngồi trên ghế salon có chút kinh ngạc nhìn Tường Vĩ Nhân duy trì sự bình tĩnh, không hỏi cô là ai ngay lập tức?

“Tôi là Lương Tiêm Viện. Ngày hôm qua anh tôi nói với mọi người trong gia đình, anh ấy nói muốn kết hôn với chị.” Xem ra chị dâu tương lai vừa xinh đẹp vừa thông minh!

Tường Vĩ Nhân tiếp tục giữ im lặng, không đáp lại lời của cô.

“Cả nhà chúng tôi đều không đồng ý!” Lương Tiêm Viện cố ý dùng giọng nói cay nghiệt, muốn thử phản ứng của cô một chút. Nếu như ngay cả cửa ải

khó khăn nhỏ nhoi này của cô cũng không vượt qua, chị dâu tương lai muốn còn sống ở nhà họ Lương, chỉ sợ quá khó!

Tường Vĩ Nhân nhìn cô một cái, tiếp tục cúi đầu nhìn tài liệu của mình.

“Chị không có lời nào muốn nói sao?” Lương Tiêm Viện cố ý nâng âm lượng lớn hơn nữa, nhưng cặp mắt nhìn Vĩ Nhân thì đã tràn đầy tò mò và thường thức.

“Không có.” Giọng nói của Tường Vĩ Nhân thản nhiên.

“Cả nhà chúng tôi đều không đồng ý việc anh tôi cưới cô!” chị dâu tương lai của cô, hình như không hề muốn quan tâm tới cô!

“Câu nói ngắn gọn vừa rồi, tôi nghe hiểu được, không cần cô nói tường tận lại lần nữa.” Tường Vĩ Nhân lạnh nhạt nói, tiếp tục lật xem tài liệu trên tay, không nhìn cô.

“Chị rất kỳ quái nha.” Lương Tiêm Viện tròn to hai mắt. Những lúc như thế này chị ấy không muốn nói gì thật sao? Còn duy trì bình tĩnh, làm cho người khác bội phục!

“Không kỳ quái như cô.”

“Tôi kỳ quái khi nào hả? Là tôi tới nói cho chị biết, nhà chúng tôi không chào đón chị, vị thiên kim gặp khó khăn ạ!”

“Những lời này, cô không cần phải nói với tôi.” Tường Vĩ Nhân hoàn toàn không muốn ngắt đầu lên.

“Không nói với chị, vậy phải nói với ai?”

“Đi nói với người đàn ông muốn kết hôn với tôi đến phát điên ấy.”

“Nói với anh ấy thì có lợi ích gì?” thiếu chút nữa Lương Tiêm Viện cười thành con.

Hôm nay cô chỉ muốn tới nhìn chị dâu chưa qua cửa một chút xem có xứng đôi với anh trai của cô hay không? Nhưng mà bây giờ cô lại cảm thấy rất thú vị, không ngờ anh trai mình đã bị hình dung thành người đàn ông phát điên rồi!

“Nói với tôi thì có lợi ích gì?” Tường Vĩ Nhân lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Ngăn cản chị gả cho anh ấy!” Đôi mắt bồ câu của Lương Tiêm Viện chuyển động nhanh như chớp, có chút nghịch ngợm, có chút tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

“Cô cho rằng tôi muốn gả cho anh ấy sao?!” Tường Vĩ Nhân rút cuộc ngắt đầu, tầm mắt chống lại Lương Tiêm Viện.

“Chị không muốn gả?” Lương Tiêm Viện cực kỳ kinh ngạc.

“Không muốn.”

“Nhưng.....tôi cho rằng.....”

“Tưởng rằng tôi mong sao gả được vào nhà họ Lương làm bà chủ trẻ sao?”

“Không phải sao?”

“Không phải. Tôi nghĩ, bây giờ chúng ta cũng đã hiểu rõ lẫn nhau rồi, cho nên xin mời đi tìm anh cô, thuyết phục anh ấy đừng lấy tôi, tôi cũng vui vẻ vì không phải gả.”

“Tại sao chị không cự tuyệt thẳng trước mặt anh ấy là được?”

“Tôi chỉ vì những người không đồng ý như cô mà cự tuyệt anh ấy sao?” Giọng của Tường Vĩ Nhân rất vô tội, ánh mắt của cô nhìn Lương Tiêm Viện càng vô tội.

“Không phải là chị không muốn gả sao?” Tiêm Viện hỏi ngược lại.

“Đúng là tôi không muốn, nhưng không muốn gả cho anh ấy với muốn tôi mở miệng cự tuyệt gả cho anh ấy là hai việc khác nhau. Tôi không muốn, là bởi vì tôi biết, tất cả mọi người đều cảm thấy tôi vì yêu tài sản của anh ấy mới gả cho anh ấy. Nhưng mà, tôi không cần chịu trách nhiệm cảm giác của tất cả mọi người chứ? Không có chuyện chỉ vì các người không đồng ý mà cự tuyệt anh ấy. Tôi thích anh ấy, nếu như anh ấy muốn lấy tôi, tôi sẽ gả. Về phần những người không hi vọng chúng tôi kết hôn, nên đi thuyết phục mọi người là anh ấy, không phải tôi. Có cưới hay không cưới thì tôi cũng không sai, người sai là anh ấy.”

“Chị .....chị quả thực là người không thể nói lí!” Thật nhanh mồm nhanh miệng ! Đáng khen! Minh thích! Lương Tiêm Viện nói ra ngoài miệng và suy nghĩ trong lòng, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Người không thể nói lý là cô. Nói chuyện với chị dâu tương lai của cô nhưng không biết lớn nhỏ, hơn nữa không gõ cửa đã xông vào phòng làm việc của người khác, một chút lễ phép cũng không biết. Tìm thời gian rảnh, tôi sẽ đề nghị anh của cô cho cô đi học một khóa rèn luyện lễ nghi.”

“Chị thật là quá đáng! Tôi sẽ nói cho anh chị bắt nạt tôi!” Nói không lại chị ấy, vậy giờ tính khi đùa giỡn tí là được rồi !

“Tôi không sao cả. Mời cô cứ tự nhiên, đi thông thả, không tiến.”

Đáng vẻ Lương Tiêm Viện thở hổn hển rời khỏi phòng làm việc vừa Tưởng Vĩ Nhân, khoe miệng lại lén lút chứa ý cười.

Chị dâu tương lai.....hình như là đối thủ có thể kính trọng!

Lần sau nhất định sẽ tìm cơ hội để cãi nhau với chị ấy, mà còn.....nhất định phải thắng! Lương Tiêm Viện vừa đi vừa nghĩ, vừa cười trộm. Xem ra, mẹ mình muốn bắt nạt chị dâu tương lai, sợ là khó khăn đây! Không tôi, không tôi!

Chị dâu và anh trai.....rất xứng đôi !

Giữa mùa hè, buổi đêm trên núi rộng lớn rất trong lành, gió đêm hôn lên mặt những du khách thưởng thức cảnh đêm, những đôi tình lữ xung quanh thấy được đèn nê ông bên đường chiếu sáng thung thũng Đài Trung tuyệt đẹp.

“Anh không cảm thấy chạy từ Đài Bắc xa xôi tới Đài Trung nhìn cảnh đêm rất mệt mỏi à?” Tâm tình Tưởng Vĩ Nhân rất thoải mái, dù sao cảnh đêm xinh đẹp cũng làm cho người ta sinh ra cảm giác lãng mạn.

Lương Duy Nặc chạm lên hai gò má cô, in một cái hôn nhẹ nhàng lên khoe mắt cô, nhỏ giọng nói: “Đi cùng em, xa hơn nữa anh cũng không cảm thấy mệt mỏi.”

“A.....” Vĩ Nhân nhẹ giọng cười, cô chưa từng nghĩ Lương Duy Nặc là một người đàn ông thích nói những lời âu yếm, quả thực anh có thể đi làm thần tình yêu rồi, những lời âu yếm mà có thể nói được cuộn cuộn không ngừng hết như son tuyền (sông, suối trên núi).

“Và lại ngày mai phải về miền nam, hôm nay coi như thuận đường đi qua Đài Trung chơi thôi!”

“Thật là thuận đường! Anh hình như đã quên bố của anh chỉ cho anh thời gian hai tháng để chấn hưng “Trung kinh sang” đó! Gần đây anh có giả vờ buông thả hơi nhiều không vậy? Tổng giám đốc đại nhân!”

Tuần này thời gian Lương Duy Nặc ở tại phòng làm việc vô cùng ít ỏi, cô cũng vậy, bị anh kéo đi chọn lễ phục, chụp ảnh cưới, còn đi xem nhà ở, đúng là rất mệt mỏi.

“Không còn cách nào, phu nhân tổng giám đốc tương lai, đây là thời kỳ chuyển giao. Lấy vợ là chuyện lớn của mỗi người, những chuyện nhỏ khác nên đặt xuống. Hơn nữa anh hoàn toàn không cần lo lắng, có một Nghiêm Khánh Chương ở công ty, rất đủ rồi.”

Nói thực, anh rất may mắn vì mình nhìn đúng người, Nghiêm Khánh Chương quả thực là một nhân tài! May mắn, vô cùng may mắn.

“Anh vẫn rất muốn cưới em sao?” Đột nhiên Tưởng Vĩ Nhân hỏi.

“Chụp ảnh cưới, mua nhà mới, in thiệp mời, thuê khách sạn, bánh cưới cũng chuẩn bị đưa tới, bây giờ em còn hỏi vấn đề này, có phải rất thừa thãi hay không?” Lương Duy Nặc nhướn mày, vẻ mặt buồn cười.

Nghĩ tới thật giống như cảm giác nằm mơ, đến tận bây giờ cô cũng không thể tin được tuần này lại có thể làm nhiều chuyện như vậy!

Tưởng Vĩ Nhân mỉm cười với anh, sau đó thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Những thứ này dùng tiền là đều có thể giải quyết đơn giản, phiền phức thực sự, là tốn tiền nhưng không giải quyết được.”

“Em muốn chi.....Người nhà anh sao?”

“Ừm.” Cô đáp nhẹ.

“Quả thực Tiêm Viện nên đi học một khóa lễ nghi tốt nhất.” Lương Duy Nặc lạnh nhạt nói, giọng đùa giỡn. Thật ra thì anh luôn luôn chờ đợi cô chủ động nói cho anh biết chuyện Tiêm Viện đến công ty tìm cô, nhưng đợi mấy ngày cô vẫn không nhắc đến.

“Xem ra cô ấy thực sự tìm anh tổ cáo.”

“Em thì sao?”

“Em cái gì?”

“Tại sao em không tìm chồng tương lai của em tố cáo?”

“Không cần. Em có thể bảo vệ bản thân.”

Lương Duy Nặc than nhẹ một tiếng, xoa xoa đầu cô, vẻ mặt không biết nên làm gì.

Có một cô vợ “kiên cường” như vậy, rốt cuộc khí phách đàn ông của anh lúc nào mới có công dụng đây? Đau đầu. ....!

“Thình thoảng cho anh hưởng thụ sự oai phong của đàn ông một chút, rất khó sao?”

“Tố cáo với anh, anh đã cảm thấy oai phong rồi hả?”

“Em đó! Đúng là đại ngốc.” Lương Duy Nặc bị đánh bại, tạm thời anh quyết định thay đổi đề tài. “Em biết hôm nay là ngày gì không?”

“Ngày gì?” Tường Vĩ Nhân suy nghĩ một lúc vẫn không nghĩ ra, hỏi thẳng.

“Đêm thất tịch!”

“Em không chuẩn bị quà tặng rồi!” Tường Vĩ Nhân lớn tiếng nói trước.

“Có đôi khi, anh thực sự cảm thấy em rất ngốc. Valentine, là ngày lễ dành cho đàn ông thể hiện, em không cần chuẩn bị quà, anh chuẩn bị là được rồi.”

“Anh chuẩn bị quà?”

“Tất nhiên. Cảnh đêm rực rỡ trước mắt ngay lúc này, không phải là quà tặng đẹp nhất sao?”

“Nói cho cùng, anh cũng không chuẩn bị chứ gì!” Vĩ Nhân cười. Thật ra thì có quà hay không cô cũng không để ý như vậy, dù sao cô cũng không nhớ hôm nay là đêm thất tịch.

“Trong hồ sơ nhân sự của em điền tên tiếng anh là Misty, đúng không?”

“Ừm, nhưng mà sau khi về Đài Loan rất ít dùng.”

“Em biết tên tiếng anh của anh là gì không?”

Vĩ Nhân lắc đầu một cái, không hiểu anh đang mua bán cái gì.

“Ok. Anh chính thức giới thiệu với em một lần. My english name is Sam. S—A—M. Nhớ kỹ chưa?”

“Dạ, nhớ kỹ, Sam.”

“Bây giờ thì nhắm mắt lại.”

“Tại sao?”

“Nghe lời, em ngoan ngoãn nhắm mắt lại là được.”

Vĩ Nhân nhắm mắt lại, một lúc sau nghe được âm thanh anh mở cửa xe rồi đóng lại, sau đó nghe được âm thanh bật lửa.

“Open your eyes, sweetie!” Lương Duy Nặc đứng cách một khoảng, nói với Tường Vĩ Nhân.

Khoảnh khắc mở mắt ra, cô nghe thấy âm thanh khói lửa bay về phía chân trời, theo bản năng tầm mắt nhìn theo hướng của âm thanh, sau đó, cô nhìn thấy màn đêm vô tận có mấy đường sáng rực rỡ, ánh sáng tản ra, sáng thành một hàng chữ—

SAM LOVES MISTY !

Dòng chữ lửa này treo thật cao ở trên bầu trời đêm khoảng ba giây, tên tiếng anh của cô và Lương Duy Nặc, vậy mà nở rộ thành pháo hoa trong đêm tối!

Tường Vĩ Nhân kinh ngạc và hạnh phúc không còn cách nào có thể nói nên lời, còn chưa kịp phản ứng, Lương Duy Nặc đã đi về phía cô, hướng tới cô, lớn giọng hát lên bài tình ca—

"And I love you so (Và anh yêu em như thế)

The people ask me how (có người hỏi anh)
How I've lived till now (Làm sao anh sống đến tận bây giờ)
I tell them I don't know (Anh nói với họ là anh không biết)
I guess they understand (Anh đoán họ hiểu được)
And you love me too(và em cũng yêu anh như thế)
Your thought' s are just for me (suy nghĩ của em đều là anh thôi)
You set my spirits free (em giải thoát linh hồn anh)
I'm happy that you do(anh rất hạnh phúc vì những gì em làm)
The book of life is brief(cuốn sách của cuộc đời là ngắn ngủi)
And once a page is read(khi mỗi trang sách được lật xem)
All but love is dead (trừ yêu, tất cả đều không còn tồn tại)
That is my belief. . . . . (đó là tín ngưỡng của anh)"

Anh hát bài “And I love you so” của Don McLean, hát một lần lại một lần.

Tường Vĩ Nhân nghe anh hát, nghe đến rơi nước mắt. Cô chưa bao giờ tưởng tượng đến cảnh tượng này, không ngờ rằng một người đàn ông có thể làm cho một người phụ nữ cảm động đến như mức.....tay chân luống cuống.

“Nhân Nhân, anh chọn bài hát này hát cho chúng ta, em gả cho anh nhé.” Hát xong, anh quỳ một chân trước mặt cô, lấy từ phía sau một bó hoa bách hợp được bó vô cùng đẹp, còn nói với cô: “Cô gái chỗ tiệm bán hoa nói cho anh biết, hoa bách hợp thể hiện sự chân thành. Nhân Nhân, xin em hãy gả cho anh....anh mới, cả đời anh cũng sẽ đối với em chân thành, chỉ thích một mình em.”

“Lương tiên sinh, trình tự của chúng ta có phải đảo ngược hay không? Người khác đều cầu hôn trước, rồi mới chụp ảnh cưới.” Cô có chút buồn cười nói.

“Thứ tự không phải là điểm chính, điểm chính là cần phải dành cho em. Bây giờ bỏ sung cầu hôn, sau này em có thể nói với con của chúng ta, anh đã từng tỏ tình với em điên cuồng cỡ nào.”

“A.....” Tường Vĩ Nhân vừa khóc vừa cười nhận hoa, kéo anh đứng dậy. “Xem anh có thành ý như vậy, em đồng ý lời cầu hôn của anh.”

“Em đối với anh thật tốt.” Lương Duy Nặc ôm lấy cô, hôn môi.

“Anh làm sao mua được loại pháo hoa đó?” sau khi kết thúc nộ hôn, Vĩ Nhân tò mò hỏi.

“Anh đặc biệt mời thầy chế tạo pháo hoa bên Nhật Bản, chờ bằng máy bay tới đây, Đài Loan không mua được.”

“Cảm ơn quà tặng của anh.” anh chịu bỏ ra tâm tư này, cô thực sự rất cảm động.

“Có lẽ anh muốn nghe em nói, em yêu anh.”

“Em...yêu anh.” Cô nói, nói xong có chút xấu hổ.

“Nhân Nhân, xin em hãy tin tưởng, nhất định anh sẽ cho em hạnh phúc. Cho dù em rất kiên cường, nhưng anh nghĩ đến người gia đình anh phản đối, nhất định sẽ khiến em có cảm giác tổn thương, anh thay họ nhận lỗi với em. Anh nguyện ý dùng tương lai của mình mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm.....mãi cho đến khi anh chết, anh sẽ dùng thời gian dài như vậy để chứng minh với em, anh yêu em rất nhiều. Chúng ta nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc.”

“Vì sao anh có thể khẳng định anh yêu em như vậy?” Tường Vĩ Nhân rất nghi ngờ, tại sao anh có thể chắc chắn như vậy? Chính cô cũng không thể khẳng định như thế.

“Có người nói, yêu là ăn ý hiểu nhau trong nháy mắt, nếu không có sự kết nối trong nháy mắt này, sau này tốn thời gian cả đời cũng vô dụng. Anh tin những lời này, càng tin rằng anh yêu em là khi em ngắt xi, trong nháy mắt anh đỡ lấy em đã hoàn thành. Em có biết tầng hai mươi mốt của “khách sạn Caesar ” có vườn treo hay không?”

(Khách sạn Caesar: nằm ở Đài Bắc, Đài Loan. ở Việt Nam cũng có tên khách sạn này)

Đôi khi, cô cảm thấy không theo kịp tốc độ tự hồi của Lương Duy Nặc, bây giờ chính là những lúc như thế.

Mười năm sau, anh muốn làm bữa tiệc kỷ niệm ngày kết hôn của chúng ta ở đó, để tất cả những người phản đối chúng ta kết hôn biết, bọn họ đã sai rất nhiều. Nhất định chúng ta sẽ là đôi vợ chồng hạnh phúc nhất, anh tin rằng chúng ta sẽ như vậy, bởi vì anh thực sự yêu em, mà cũng bởi vì tình yêu của anh dành cho em nên em sẽ yêu anh nhiều hơn.”

Nếu nói vốn từ đáy lòng Tưởng Vĩ Nhân còn có chút nghi ngờ, nhưng vào giờ khắc này tất cả đều tan thành mây khói. Cô không do dự nữa, những âm thanh phản đối kia, rốt cuộc không còn ảnh hưởng đến cô một chút nào nữa, bởi vì Lương Duy Nặc yêu cô như vậy!

Cũng rất nhiều người nói: chân ái vô địch (tình yêu chân thành chiến thắng tất cả). Giờ phút này, Tưởng Vĩ Nhân cũng tin. Chân ái vô địch, tình yêu có thể đánh bại sự phản đối của tất cả mọi người.

“Chúng ta kết hôn đi!” Vĩ Nhân toàn tâm toàn ý, không còn một chút nghi ngờ, đồng ý kết hôn.

“Nói rất hay, chúng ta kết hôn đi!”

“Thực ra thì, bây giờ anh cũng rất có phong độ của đàn ông.”

“Thật sao? Anh còn chưa cảm thấy được. Nếu như có một ngày, em có thể chủ động mở miệng mạnh mẽ yêu cầu anh viện binh, đó mới thực sự là oai phong. Anh rất mong đợi ngày đó, bởi vì rốt cuộc anh có thể thể hiện bản lĩnh giúp người phụ nữ của mình.”

“Nhưng mà nếu em biết mở miệng xin giúp đỡ từ anh, thì nhất định đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng, em không mong có ngày đó. Như vậy chứng tỏ hai người chúng ta trải qua vui vui vẻ vẻ, bình an, không có chuyện gì xấu xảy ra cả.”

“Chả trách Tiêm Viện nói em nhanh mồm nhanh miệng, quả thực em rất biết cách nói chuyện đấy.”

“Hôm nay anh mới biết em sao?”

“Nếu được, anh hi vọng em vừa sinh ra anh đã biết em.”

“Người đàn ông miệng lưỡi trơn tru!”

“Anh đảm bảo, sau khi anh biết em mới phát hiện ra mình có thiên phú dẻo miệng.”

“Anh cũng rất nhanh mồm nhanh miệng đấy”

“Đa tạ, đa tạ, không như vậy, sao có tư cách trở thành chồng em!”

“Đáng ghét!” Cô cười đánh anh một cái.

“Anh nghe nói phụ nữ ghét chính là thích! Đúng rồi, anh quyết định mời bạn tốt của anh là Austin ở bên Mỹ làm phù rể, em sẽ thích cậu ấy, cậu ấy chính là người bạn tốt nhất của anh khi còn học ở Mỹ. Em đã chọn được phù dâu thích hợp chưa?”

“Vẫn chưa nghĩ đến, khả năng là mời nhà biên tập Tinh Tinh thôi. Tinh Tinh là một cô gái tốt, nhất định anh cũng sẽ thích cô ấy.”

“Không cần! Trong lòng anh đã có đối tượng, anh chỉ thích một mình em là đủ rồi.”

“Anh đó, đúng là có thiên phú dẻo miệng! Nếu thích em như vậy, em hỏi anh một vấn đề, nếu em và mẹ anh đều chìm xuống nước, anh sẽ cứu người nào?”

Lương Duy Nặc im lặng một lúc, sau đó nói: “Không cứu ai cả, bởi vì anh không biết bơi.”

“Ngày mai em giúp anh ghi tên học khóa bơi lội!”

“Được.”

“Chờ sau khi anh học bơi được, sẽ có đáp án chứ?”

“Sẽ có.”

“Anh không thể giả thiết nếu như anh biết bơi sao?”

“Không thể.”

“Đáng ghét! Còn dám nói anh rất yêu em!”

“Anh không biết bơi và anh yêu em không liên quan đến nhau. ....” anh cười đến vô tội.

Một đêm này, hai người nhìn cảnh đêm bao la trên núi cười cười nói nói, hình như quyết định đầu võ mồm ngọt ngào như vậy đến tận bình minh. Trên thực tế, nói với người mình yêu, nói mãi không hết!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Hôm nay là sinh nhật bố của Lương Duy Nặc, cũng là lần đầu tiên sau khi kết hôn Tưởng Vĩ Nhân tham gia tiệc chúc thọ bố chồng. Nghe Duy Nặc nói, những năm qua đều đã tổ chức tiệc lớn mời khách khứa, nhưng năm nay chỉ có người trong nhà cùng nhau ăn tối tại gia đình.

Sau khi cưới, hai người không ở cùng bố mẹ chồng, về việc này, bố mẹ của Lương Duy Nặc vẫn vô cùng không đồng ý. Nhưng mà Lương Duy Nặc vẫn cứ kiên trì, bọn họ cũng không thể làm gì được.

Sau khi xe đậu trước cửa nhà lớn, Duy Nặc quay đầu mỉm cười với Vĩ Nhân một cái, trêu ghẹo nói: “Chuẩn bị sẵn sàng ra chiến trường rồi chứ?”

Vĩ Nhân cười cười, thực ra thì miêu tả của Duy Nặc cũng không tính là khoa trương, bởi vì sau khi cưới mỗi lần về nhà lớn, cô đều cảm giác giống như lên chiến trường một lần.

“Em biểu hiện rõ ràng như vậy sao?”

“Đồ ngốc! Biểu hiện rõ ràng là bố mẹ anh.” Anh hiểu rõ bố mẹ mình, bọn họ cảm thấy Vĩ Nhân giả cho anh là trêu cao, vì vậy chưa từng cho Vĩ Nhân sắc mặt hòa nhã.

“Đã kết hôn lâu như vậy, họ vẫn không thể tiếp nhận em. ....Nặc, anh thực sự không suy tính đến việc chuyển về đây ở sao? Em cảm thấy nếu ở cùng một chỗ, có lẽ lâu ngày bọn họ sẽ có thói quen có em, tiếp nhận em.”

“Không được! Trừ khi bọn họ tiếp nhận em hoàn toàn, anh mới suy nghĩ đến việc về nhà ở. Anh không muốn mỗi ngày em đều xem sắc mặt của họ để sống qua ngày.”

“Nặc—”

“Đừng nói nữa. Chỉ ăn bữa cơm, đã cảm giác như ra chiến trường, anh làm sao có thể để em hăm sâu lâu dài trong cái chiến trường này đây? Anh không làm được. Chuyện này không cần bàn thêm nữa. Xuống xe đi, vợ thân yêu.”

Duy Nặc ngừng câu chuyện, mở cửa xuống xe, bước chân định vòng qua đầu xe mở cửa thay Vĩ Nhân thì một trận choáng váng khiến anh ngừng lại.

Vĩ Nhân ở trong xe thấy thế, vội vàng xuống xe, đi tới bên cạnh anh hỏi: “Sao vậy?” Nhìn anh hình như bắt đầu có chút không thoải mái.

Lương Duy Nặc lắc lắc đầu, muốn giảm bớt hoa mắt, một lúc sau anh mới nói: “Không có việc gì. Có lẽ gần đây quá bận rộn, ngày hôm qua lại ngủ muộn, cho nên có chút choáng đầu. Đi thôi.” Anh bày ra một nụ cười trấn an Vĩ Nhân, dắt tay cô, đi về phía nhà lớn.

Sau khi vào nhà lớn, bọn họ đi tới phòng ăn, trừ hai người ra, những người khác đều đã ngồi trước bàn ăn.

“Bố, sinh nhật vui vẻ! Mẹ.” Duy Nặc mở miệng trước, chào hỏi bố mẹ mình.

“Bố—” Vĩ Nhân vừa mới mở miệng nói được một chữ, đã bị bà Lương cắt đứt.

“Ăn cơm đi, chúng ta chờ lâu rồi.” Bà Lương nhìn về phía Duy Nặc, không hề nhìn Vĩ Nhân một lần, biểu hiện giống như không hề có Vĩ Nhân ở đây.

Vĩ Nhân khề thờ dài, cũng không muốn bị cắt đứt chào hỏi nữa.

Duy Nặc cầm tay Vĩ Nhân, cười với cô, sau đó thân mật đẩy cô về phía cạnh bàn ăn, kéo ghế ăn ra thay cô.

Sau khi Vĩ Nhân ngồi xuống, anh mới kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh cô.

Lương Duy Nặc hoàn toàn không để ý những người khác còn chưa động đũa, tự tay cầm lấy đôi đũa gấp một miếng sườn xào chua ngọt mà Vĩ Nhân thích ăn, nói: “Ăn đi, nhất định là em rất đói bụng.”

Hành động của anh, ông Lương, bà Lương, đều cảm thấy rất chướng mắt.

Lương Duy Nặc cũng gấp cho mình một miếng sườn, ăn miếng cơm đầu tiên.

“Năm nay con chuẩn bị quà gì tặng bố con?” Bà Lương mặc dù tức giận, nhưng mà hết cách, bởi vì con trai mình ăn com đầu tiên, bà cũng không thể bảo anh không được ăn!

Lương Duy Nặc không nhìn mẹ mình, chỉ nói thản nhiên: “Con không chuẩn bị. Vì Nhân chuẩn bị, nhưng mà nếu mọi người coi như không có cô ấy, con nghĩ món quà tặng kia cũng không cần thiết phải lấy ra.” Anh gấp một miếng rau xanh nữa cho vào bát của Vì Nhân, giọng nói chuyển thành vô cùng thân mật, nói với Vì Nhân: “Ăn đi, bé ngoan, ngăn người làm gì?”

“Đây là thái độ nên có mà anh nói chuyện với mẹ mình sao!” Ông Lương tức giận.

“Thái độ của con không có không tốt, lời nói cũng đều là sự thật. Nếu như có chộc giận mọi người mất hứng, bữa com này cũng không cần ăn nữa.” Lương Duy Nặc cũng tức giận, anh nhẹ nhàng đặt bát đĩa xuống, nhìn thẳng bố mình.

“Anh! Anh vì một người đàn bà mà chống đối lại bố mẹ, anh như vậy có đúng không?” ông Lương quát hỏi.

Lương Duy Nặc đứng dậy, đồng thời kéo cả Vì Nhân, lạnh lùng nói: “Con không cho rằng con chống đối cái gì. Hon nữa rất không khéo, người đàn bà trong miệng bố mẹ lại không phải là ai khác, chính là người vợ con yêu nhất. Mọi người không thể tiếp nhận cô ấy, con cũng không có cách nào làm như không thấy.”

“Duy Nặc! Anh đừng nói nữa.” Vì Nhân lên tiếng cắt đứt lời của anh, cô không thích cãi vã. Cô cho rằng thời gian sẽ chứng minh tất cả, hon nữa có một số việc không thể chỉ dùng mấy câu mà thay đổi.

“Anh chỉ nói sự thật, không có chuyện gì.” Anh cầm lấy tay Vì Nhân, làm cô yên lòng, quay đầu nhìn về phía bố mẹ.

Lương Duy Nặc không muốn nhần nhện thêm nữa, dứt khoát nói rõ ràng: “Cô ấy không hề làm gì sai, chỉ thiếu ở chỗ bối cảnh gia thế không phù hợp với kỳ vọng của bố mẹ mà thôi. Bây giờ thì như thế nào? “Tập đoàn Trung Dục” kiếm được quá ít tiền, con nhất định phải cưới một phú bà, bố mẹ mới vui lòng sao?”

Rất yên tĩnh, ngoại trừ Lương Duy Nặc, không một ai nói chuyện.

“Năm nay con nhận lấy “tập đoàn Trung Dục”, giao cho Vì Nhân quản lý “Trung Kinh” hon nữa năm cũng kiếm không ít tiền, rốt cuộc mấy người còn muốn yêu cầu gì nữa? Con cảm thấy Vì Nhân đã đủ rồi. Bố mẹ từ chối tiếp nhận cô ấy, thực ra thì cũng giống như từ chối con. ...con nghĩ bữa com này, con và Vì Nhân không thể tiếp tục ăn nữa, mấy người dùng từ từ.” Nói xong, Lương Duy Nặc lôi kéo Vì Nhân, bước nhanh rời khỏi nhà lớn.

Sau khi ra khỏi phòng, Vì Nhân than thở nói: “Anh thực không nên vì em mà khiến họ họ mất hứng.”

“Anh không chỉ vì em, cũng là vì anh nữa. Nếu họ có thể đối xử với em tốt đẹp, như vậy anh cũng sẽ nhẹ nhõm hơn. Những lời đó, anh đã muốn nói từ lâu. Chúng ta kết hôn gần một năm, bọn họ vẫn không thể tiếp nhận em, nếu vừa rồi anh không nói gì cả, thì tình hình sau này cũng sẽ không tốt hơn.”

Đi tới bên cạnh xe, Duy Nặc mở cửa bên tay lái thay Vì Nhân, lại cảm thấy choáng váng kéo tới, nghĩ thầm thực sự là quá mệt mỏi, xem ra hôm nay trở về phải nghỉ ngơi sớm một chút.

Ngồi vào trong xe, anh nổ máy, trong lòng có cảm xúc nói: “Anh cảm giác rất có lỗi, không có cách nào cho em hạnh phúc hoàn mỹ.”

“Nặc, em cảm thấy được mình đã rất hạnh phúc rồi! Bố mẹ có chấp nhận em hay không, cũng không phải điểm quan trọng khiến em cảm thấy hạnh phúc hay không hạnh phúc. Hạnh phúc của em chỉ từ anh.”

Duy Nặc cười, đáy mắt nồng đậm yêu thương. Sau khi kết hôn, anh phát hiện chính mình càng ngày càng. ....yêu cô hơn, anh tin tưởng, bọn họ sẽ yêu nhau cả đời.

“Anh yêu em. ...Một đời một kiếp.” Anh nói nhẹ, cho cô một cái hôn sâu.

Đêm nay xảy ra chuyện nhỏ nhỏ không vui, lập tức bị nộ hôn sâu này, tình yêu nồng đậm bao phủ lại. ....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Đầu mùa đông.

Tiến vào cuộc sống hôn nhân hơn hai năm, Tường Vì Nhân đã từng cho rằng hôn nhân của cô và Lương Duy Nặc sẽ có kết quả như truyện cổ tích, sau này hoàng tử và công chúa sẽ trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

A, đáng tiếc biết bao, cuộc sống hôn nhân chân thực, không phải là hạnh phúc vui vẻ vĩnh viễn.

Hơn một giờ đêm, cô nằm ở trên giường, rót cuộc nghe thấy âm thanh chồng mình về muộn, lái xe vào nhà xe, sau đó nghe thấy Lương Duy Nặc cầm chìa khóa lắc leng keng leng keng vang lên, mở cửa vào nhà.

Phòng ngủ của bọn họ ở tầng hai, cô mở to mắt nhìn trần nhà chăm chăm, trong lòng âm thầm đếm thời gian.

Trong bóng tối, cô nghe thấy tiếng anh rón rén đi vào phòng ngủ, mở cửa tủ tìm quần áo đi tắm, sau đó lại rón rén rời đi, xuống tầng một.

Anh tắm rửa ở tầng một.

Sau đó, cô lại nghe thấy tiếng anh mở cửa tủ rượu, lấy cái ly.

Đêm, yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến mức giống như âm thanh của cây kim rơi xuống đất cũng đều nghe thấy.

Cô lắng lắng nghe, nghe anh uống rượu, nghe anh mờ ti vi, nghe tiếng lòng của cô và anh, thời gian càng trôi qua, càng cách xa. ....

Một tiếng sau, cô rời giường xuống lầu.

Đây là ngày thứ tư Lương Duy Nặc về muộn, cũng là lần đầu tiên cô quyết định xuống lầu.

Từ lúc Lương Duy Nặc mở miệng nói yêu cô lần gần nhất, đã một tháng sáu ngày rồi.

Cô đứng ở bậc thang cuối cùng nối giữa hai lầu thì dừng lại, nhìn Lương Duy Nặc trên ghế sa lon, nhẹ nhàng mở miệng. “Anh vẫn còn không đi ngủ sao?”

“Xin lỗi, anh đánh thức em.” Anh lười biếng tầm mắt cố định trên màn hình TV, dời đến nơi cô phát ra tiếng.

Tường Vĩ Nhân chưa nói, thực ra cô vẫn chưa hề ngủ.

“Em khát nước mới tỉnh lại, anh không làm ồn đến em. Gần đây công ty rất bận sao?”

“Ừm.” Anh uống một ngụm rượu, sau khi gạt đầu một cái coi như là đáp lại cô, lại dời tầm mắt quay lại trên màn hình TV.

“Anh. ....” Bỗng nhiên Tường Vĩ Nhân không biết nên nói gì.

Mới gần đây anh mới bắt đầu về muộn, bọn họ kết hôn hơn hai năm qua, anh vẫn đối xử với cô rất tốt, buổi chiều nào tan làm, nhất định sẽ về nhà đúng giờ, mỗi khi đến sinh nhật, ngày kỷ niệm, Valentine, anh sẽ càng về nhà sớm hơn.

Hơn hai năm nay, anh vẫn đạt tiêu chuẩn người yêu tốt, người chồng tốt, hầu như ngày nào cũng nói câu “anh yêu em” trên miệng. Cô gần như đã tin rằng, cuộc sống của họ sẽ giống như kết quả tốt đẹp trong truyện cổ tích kéo dài cả đời—từ đó hoàng tử và công chúa sẽ trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Gần như.

“Em đi ngủ trước được không? Anh không mệt, anh muốn xem xong trận bóng này.” Lương Duy Nặc liếc cô một cái, quay đầu lại chuyên tâm nhìn chăm chú lên màn hình.

“Được rồi. Anh đừng ngủ muộn quá nhé.”

“Ừ.” Lần này, ngay cả nhìn anh cũng không nhìn cô.

Tường Vĩ Nhân xoay người chậm rãi đi lên lầu, im lặng đếm từng bậc cầu thang, suy nghĩ không rõ là sai lầm chỗ nào? Nghĩ không rõ lắm, quan hệ của bọn họ đến tột cùng là từ khi nào, sau một giây đã bắt đầu biến chất?

Cô biết, giữa bọn họ có gì đó không đúng. Nhưng lại không biết, nên sửa đổi từ chỗ nào.

Lương Duy Nặc đối với cô, tuy nói không còn ngọt ngào như một tháng trước, nhưng cũng không đến mức tồi tệ.

Bọn họ giống nhau, ít đi nhiệt tình, ít đi ngọt ngào, anh “lạnh lùng” đối xử có lẽ với cô, khiến cô muốn cãi nhau, cũng không có cơ mà nói. Nếu như có thể làm âm ỷ, không chừng còn có cơ hội cứu vãn. ....

Cứu vãn?!

Ý nghĩ này mới vừa hiện lên trong đầu, khiến cô quả thực không thể tin được! Mọi quan hệ hôn nhân của cô và anh mới kéo dài được hai năm bốn tháng, cũng đã phải đi tới mức cứu vãn rồi sao?

Cô biết rõ ràng, nếu không làm gì đó, cô sẽ mất cuộc hôn nhân này. Đây là trực giác của phụ nữ.

Tối nay, Tường Vĩ Nhân vẫn nằm lẩn qua lẩn lại một mình trên giường như cũ, chờ đợi Lương Duy Nặc đã hơn mười hai giờ khuya còn chưa về nhà.

Đây đã là ngày thứ năm quá nửa đêm—vẫn chưa về nhà, thậm chí ngay cả gọi điện thoại cũng không.

Tường Vĩ Nhân nằm ở trên giường, cảm nhận thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô nhớ lại tình hình tối qua, quyết định tối nay phải nói chuyện thật tốt với Lương Duy Nặc một chút.

Bỗng nhiên, điện thoại vang lên. Tiếng chuông ở trong đêm khuya, có vẻ vô cùng chói tai.

Cô cảm ớn nghe lên, nói: “Hello.”

“Nhân Nhân à.”

“Mẹ? Muộn như thế này vẫn còn chưa ngủ? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Tường Vĩ Nhân liếc nhìn cái đồng hồ báo thức nhỏ trên tủ đầu giường, đã mười hai giờ bốn mươi rồi.

“Không có, không có việc gì. Con đã ngủ chưa?”

“Chưa ạ.”

“Con... Con và Duy Nặc có khỏe không?”

“Bọn con rất tốt.” Giọng điệu của Tường Vĩ Nhân nhẹ nhàng.

“Nó đã ngủ chưa?”

“À... hôm nay anh ấy có tiệc xã giao, còn chưa trở về.”

“Còn chưa trở về—”

“Nhân Nhân! Gần đây nó đều về nhà muộn như vậy sao?”

Điện thoại bỗng nhiên chuyển tới của bố cô, Tường Vĩ Nhân sợ hết hồn, bởi vì giọng nói của bố so với mẹ không biết nên miêu tả như thế nào, nhiều sự tra hỏi và không vừa lòng hơn.

“Gần đây chuyện của công ty tương đối nhiều—”

“Đã bao lâu?” Bố cô ngắt lời cô.

“Đã bao lâu gì cơ?” Cô giả vờ ngốc.

“Nó về nhà muộn đã bao lâu?”

“Mấy ngày hôm nay mà thôi. Bố, con và anh ấy không có việc gì đâu, bố không phải lo lắng.” Cô nói.

“Không phải lo lắng? Cái tờ tuần san gì đó cũng viết trắng ra cả rồi, con còn nói bố không phải lo lắng?!”

Âm thanh của ông quả thực như muốn làm thủng màng nhĩ cô, nhưng cũng không so được với chấn động trong lòng cô.

Tuần san gì? Tuần san viết cái gì?

“Đã bảo ông nói từ từ là tốt rồi, cần gì phải làm ầm lên thế?”

“Tôi làm ầm lên? Tôi đã cực kỳ nhẫn nại rồi! Lúc đầu tôi hi vọng Nhân Nhân và thằng nhóc thối tha đó chia tay, bà xem, bà xem đi! Mới kết hôn hơn hai năm, nó đã quang minh chính đại ăn vụng ở bên ngoài! Nó—”

Cô nghe thấy tiếng bố mẹ cãi nhau ở đầu bên kia điện thoại, nghe thấy tiếng lòng mình hoảng sợ.

“Nhân Nhân! Thừa dịp bọn con còn chưa có đứa bé, nhanh chóng ly hôn đi!” Bố cô cảm ớn nghe ra lệnh.

“Đừng nghe bố con nói lung tung!” Ông nghe lại chuyển tới chỗ mẹ cô. “Nhân Nhân, có vấn đề gì thì hãy nói ra, nếu như không thể giải quyết được, hãy suy nghĩ lại một chút có nên ly hôn hay không.”

“Suy nghĩ lại một chút gì chứ? Tôi nói phải nhanh chóng tách ra!” Bố cô hăm hừ đầu bên kia điện thoại.

Lòng của cô âm ỉ đau, cảm giác bản thân rất không hiểu thuận, khiến bố mẹ đêm hôm khuya khoắc không ngủ được, chỉ vì chuyện của cô mà cãi nhau.

“Nhân Nhân. ....” Mẹ gọi cô, hình như muốn nói gì đó.

Cô nhún nhún nước mắt đã trào ra nơi hốc mắt, giọng nói của cô nhẹ nhàng hơn: “Mẹ, mẹ cũng biết tuần san đa số là viết linh tinh, còn Duy Nặc thực sự chỉ là gần đây quá bận rộn mà thôi, bọn con không có việc gì. Mẹ nói với bố, bố hãy yên tâm, Duy Nặc là người chồng vô cùng tốt. Nếu không thì như vậy đi, thứ bảy tuần sau con sẽ bảo anh ấy về miền nam cùng con, để anh ấy có thể giải thích cho bố mẹ, có được hay không?”

“Được. Các con trở về, chúng ta cũng tương đối yên tâm. Buổi trưa sẽ tới nơi chứ?”

“Dạ. Buổi trưa ăn cơm ở nhà. Bố và mẹ không cần phải lo lắng, thực sự bọn con không có việc gì.”

“Không có việc gì là tốt. Con nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm.”

“Vâng. Bố và mẹ cũng đi ngủ nhanh đi.”

Sau khi cúp điện thoại, cô từ trên giường đứng bật dậy, thay áo ngủ, nhặt chia khóa và ví tiền, vội vàng lao ra khỏi cửa, chạy về hướng cửa hàng tiện lợi 24h, mua về tờ “Nhị tuần san” mới nhất.

Tấm hình trên đó khiến mắt cô đau nhói, tay của cô run run tính tiền.

Trên thế giới này, rất nhiều việc phải chính mắt thấy mới là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Tay Lương Duy Nặc ôm chặt lấy một cô người mẫu, môi của anh thân mật dán lên môi cô ta.

Tấm ảnh bắt mắt kia, là chứng cứ xác thực cho cuộc hôn nhân sai lầm của cô.

Nước mắt của cô, sau khi ra khỏi cửa hàng tiện lợi kia được một giây, đã rơi ra khỏi hốc mắt.

Sau khi cảm tuần san về đến nhà, cô nằm ở trên giường đọc từng từ từng từ một của một dòng chữ viết kia, xem những cái này đối với cô mà nói chính là tấm ảnh rất ác độc. Lòng của cô, rất chậm rãi, bẽ tan thành từng mảnh.

Cô chờ Lương Duy Nặc về muộn, muốn nghe xem anh giải thích như thế nào, chờ rồi chờ, trời đã sáng.

Hôm nay, là lần đầu tiên anh thâu đêm không về.

Tướng Vĩ Nhân lơ mơ nhận ra, hôn nhân của bọn họ, hình như sắp đi về phía cuối cùng.

Lương Duy Nặc nên hiểu rõ ràng, cô không phải là một người vợ truyền thống có thể mắt nhắm, mắt mờ. ...

Nắng sớm chiếu vào một gian phòng lớn trang trí tao nhã.

Bên trong phòng người đàn ông nằm trên ghế sofa vẫn nhắm mắt, nhưng vẫn chưa thực sự chìm vào giấc ngủ.

Chuông báo thức điện thoại di động chợt vang lên, người đàn ông nhanh chóng nhắm mắt, sợ đánh thức mỹ nhân xinh đẹp đang ngủ say trên giường.

Nhưng, không kịp. Người trên giường nghe thấy tiếng vang thì cử động, vén chăn lên, còn buồn ngủ nhìn anh.

“Xin lỗi, đánh thức em.” Anh ngồi dậy, nở nụ cười đầy áy náy đối với cô.

“Muốn đến công ty sao?”

“Ừ.” Anh gạt đầu một cái, bắt đầu giả vờ.

“Duy Nặc, anh. .... Thực sự thích em sao?” Tuy người phụ nữ trên giường vừa mới tỉnh ngủ, nhưng đầu óc vẫn còn rõ ràng.

Một người đàn ông bỏ vào trên người cô rất nhiều chi phiếu, còn mang theo cô thành một đôi ra vào những trường hợp công khai, thậm chí tới hôm qua còn ở lại chỗ của cô lần đầu tiên, nhưng lại không đụng đến cô, việc này, khiến cô bắt đầu nghi ngờ động cơ ban đầu của anh.

“Tất nhiên là thích.” Lương Duy Nặc đã mặc quần áo tử tế, cho cô một nụ cười được coi là dịu dàng, sau đó đi vào phòng tắm rửa mặt.

Năm phút sau, anh đi ra khỏi phòng tắm, đi tới chỗ “bạn gái đương nhiệm” mặc áo ngủ gần như xuyên thấu ở trên giường, rồi ngồi xuống mép giường, ôm cô gái, ấn xuống nụ hôn vô cùng thân thiết lên trán của cô, tiếp tục hôn xuống, hôn tới môi của cô, cái cổ mảnh khảnh của cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng sờ nắn khoảng mềm mại trước ngực phụ nữ.

Một phút sau, anh chuyển mình rời khỏi môi người phụ nữ, nói: “Tối hôm qua anh uống say, có chút lực bất tòng tâm, hơn nữa anh có thói quen thích ngủ một mình, chỉ như vậy thôi. Em không cần suy nghĩ nhiều, anh đương nhiên thích em. Buổi trưa đến công ty anh, anh dẫn em đi ăn cơm.”

“Đến công ty anh? Như vậy được không?”

“Sợ gì chứ? Không phải anh đã nói với em, anh chuẩn bị ly hôn với vợ sao? Đừng lo lắng, cô ấy là người lý trí, cho dù biết em, cũng sẽ không tìm em gây rối.”

“Có thật không?” Cô gái cắn cắn môi, do dự hỏi....

Kinh nghiệm làm người thứ ba, không thể nói là cô được rất nhiều, nhưng cũng không tính là quá ít, chưa từng gặp qua người đàn ông nào giống như Lương Duy Nặc. Anh hoàn toàn không sợ bị vợ anh biết anh gặp gỡ bên ngoài, thậm chí biểu hiện còn giống như hận không thể khiến vợ anh biết sớm hơn một chút.

Lương Duy Nặc là người đàn ông chất lượng nhất mà cô từng gặp qua, bối cảnh gia thế tốt không nói, dáng người anh tuấn đẹp trai, đối với phụ nữ lại càng thêm chăm sóc. Vì vậy, cô thực sự có phần không thể tin được, người đàn ông như vậy sẽ sẵn lòng vì cô mà ly hôn vợ mình.

Anh không sợ vợ mình yêu cầu số tiền nuôi dưỡng ở trên trời sao?

Hoặc là.....Anh cảm thấy vì cô, có cho vợ anh tiền nuôi dưỡng trên trời cũng đáng giá?

Nghĩ tới đây, một luồng hư vinh của phụ nữ khiến cô cảm thấy nhẹ nhàng muốn lên tiên. Có thể khiến loại đàn ông như Lương Duy Nặc vui vẻ phục tùng, là đàn bà sẽ cảm thấy kiêu ngạo. Cho dù Lương Duy Nặc không đủ đẹp trai anh tuấn, sẵn sàng, chỉ cần giá trị con người giàu có của anh, cũng đủ để cô kiêu ngạo rồi,

Tập đoàn của gia tộc anh trải rộng đến ngân hàng, bảo hiểm nhân thọ, khách sạn, sản xuất công nghiệp, chỉ mỗi giá trị con người anh nói ít cũng đến trăm tỷ, đàn ông như vậy quả thực là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời) khiến mọi người ghen tị! Huống hồ, cô thực tâm thích anh.

Lương Duy Nặc thấy cô im lặng không nói, có chút không nhẫn nại nữa.

Buổi sáng anh còn có một hội nghị quan trọng, không có nhiều thời gian để trì hoãn nữa, vì vậy dùng giọng điệu nửa ra lệnh nói: “Ngoan, nghe lời, giữa trưa đến công ty tìm anh. Anh sẽ nói tài xế mười một giờ hai mươi tới đón em, được chưa?”

“Được rồi.” Cô gật đầu, không còn hỏi thêm nữa.

“Vậy trưa nay gặp.” Lương Duy Nặc lộ ra nụ cười hài lòng, đứng dậy.

Một trận choáng váng đột nhiên ập đến, anh không thể chống đỡ ngay lập tức, lại ngã ngồi xuống trên giường.

“Sao vậy? Anh không thoải mái sao?” Cô gái kia quan tâm hỏi thăm.

Anh im lặng ngồi một lúc lâu, trong lòng cười khò, chờ hết chóng mặt, lắc lắc đầu, thản nhiên nói với cô: “Không có việc gì. Ngày hôm qua thực sự uống say quá, do say rượu gây ra thôi.”

“À.” Cô đáp một tiếng, tin tưởng. Quả thực ngày hôm qua anh uống hơi nhiều, nửa chai whisky, nếu là cô thì đã sớm say đến bất tỉnh rồi!

“Buổi trưa gặp. Mặc đẹp chút.” Anh khẽ hôn lên má cô, dằn dờ lần nữa. Sau đó không để ý đến sự choáng váng còn sót lại, cùng với đau đầu đang tăng lên từ từ, rời khỏi phòng cô.

Tường Vĩ Nhân cầm bút gõ mặt bàn, phát ra âm thanh cốc cốc có quy luật.

Cả đêm cô không chợp mắt, nửa tiếng sau sẽ có người đại diện pháp lý của nhà đầu tư quan trọng tới công ty, tất cả tài liệu đã ở trên bàn làm việc của cô rồi, nhưng cô lại không yên lòng, hoàn toàn không có cách nào ổn định lại tinh thần.

Tệ hơn nữa chính là, cô cảm thấy nửa tiếng sau, cô vẫn sẽ giống như bây giờ không thể yên lòng.

Lần này, nhiệm vụ của cô là giới thiệu tường tận “tập đoàn Trung Dục” cho người đại diện pháp lý của nhà đầu tư, thuyết phục họ “Trung Dục” là tập đoàn xứng đáng để đầu tư, tiền tới mua cổ phiếu của “Trung Dục”.

Nhưng mà bây giờ cảm xúc trong lòng cô như cỏ dại lan tràn, cô hoàn toàn không có sức lực đi thuyết phục người đại diện pháp lý của nhà đầu tư kia. Thậm chí cô còn có ý nghĩ xấu, sau khi thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch ngày hôm nay, cổ phiếu của “Trung Dục” tốt nhất là rút giá!

Điên rồi! Cô thực sự sắp điên rồi! Hiện nay người phụ trách “tập đoàn Trung Dục” là Lương Duy Nặc, ông chủ lớn đứng đầu của cô, lại là chồng cô,

nhưng mà.... Vào giờ phút này, cô hận anh muốn chết!

Điện thoại nội bộ trên bàn chợt vang lên, dọa cô nhảy dựng lên, thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống. Thả bút xuống, cô tức giận tiếp điện thoại rống to: “Không phải tôi đã nói, nửa tiếng này không nên quấy rầy tôi, mặc kệ là hỏa hoạn, động đất, hay là bão siêu lớn mẹ kiếp nào đó, cũng không được quấy rầy tôi! Chỉ thị đơn giản như vậy rất khó hiểu sao?”

“.....Nhưng Tổng giám đốc.....kia, người đại diện pháp lý kia đã tới..... Thư kí Lola run rẩy nói.

Lần đầu tiên nghe thấy Tường Vĩ Nhân chửi bậy, vì vậy không biết làm sao cả.

Kể từ khi Lương Duy Nặc tiếp nhận “Trung Kinh Sang”, Tường Vĩ Nhân từ phó phòng thăng chức lên thành trưởng phòng, càng về sau khi Lương Duy Nặc tiếp nhận “tập đoàn Trung Dục”, cô nhận vị trí Tổng giám đốc ban đầu của anh, vì vậy hiện nay coi như cô là người chịu trách nhiệm lớn nhất ở cái công ty này rồi.

Trước đây Tường Vĩ Nhân cư xử với tất cả nhân viên trong công ty đều rất khách khí, trừ khi yêu cầu mục tiêu doanh thu của cô không đạt được, hơn nữa còn là kém rất xa, mới có thể thấy cô hiếm khi bão nổi. Nhưng cho dù cô tức giận đến mức nào, vẫn chưa từng phun ra câu chữ không lịch sự. Cho nên Lola không biết hôm nay đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì đáng sợ, lại khiến cho Tường Vĩ Nhân bốc hỏa lớn đến như vậy!

Đã tới? Tường Vĩ Nhân sững sờ, nhìn tài liệu xấp thành tập trên bàn, sau đó thất bại thở mạnh một hơi. Thời gian nửa tiếng để cô điều chỉnh tâm tình cũng không có!

“Xin lỗi, hôm nay tâm tình tôi không được tốt lắm. Phiên cô dẫn anh ta đến phòng khách quý trước, một lúc nữa tôi sẽ qua.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Cầm tài liệu lên, mặc dù biết bản thân một chút tâm tình tiếp khách cũng không có, nhưng người nên gặp vẫn phải gặp, về phần thuyết phục.....Cô biết căn bản không có khả năng thành công.

Đi tới phòng khách quý, đẩy cửa ra, cô dùng nghi thức máy móc cười cười với người đàn ông ngồi trên ghế, đưa danh thiếp ra. “Ngài khỏe chứ. Cảm ơn ngài trong lúc bận rộn vẫn qua đây. Đây là danh thiếp của tôi.”

Người đàn ông nhìn cô sững sờ, vội vàng nhận lấy danh thiếp nhìn tên phía trên, sau đó kêu lên: “Đúng là em! Em thay đổi nhiều quá!”

Tường Vĩ Nhân không ngờ đối phương sẽ là người cô quen biết, lúc này mới tập trung tiêu cự nhìn lên mặt anh ta, sau khi nhìn kỹ đối phương, cô vô cùng kinh ngạc!

“Là anh?” Ông Gia Úy, cái vị ABC đã từng làm tổn thương lòng của cô rất sâu!

Thế giới quả thực rất nhỏ!

Cô thực là xui xẻo tám đời, dưới tình huống lúc tâm tình đang tồi tệ nhất, gặp lại người yêu cũ.

“Anh còn tưởng em quên anh rồi. Lúc mới vừa rồi em nhìn anh, giống như anh là người không quen biết.” Cô thực hi vọng như vậy sao!

“Mới vừa rồi em không nhìn kỹ, quá căng thẳng rồi.” Cô nói rất khách sáo, cười cũng khách sáo. “Anh sao lại biến thành người đại diện pháp lý của nhà đầu tư nước ngoài rồi hả?” cô nhớ tài sản của Ông Gia Úy ít nhất cũng có trăm tỉ.

“Là anh tạm thời thay mặt thôi. Tổng giám đốc của “Tập đoàn Mỹ Liên” là William năm trước trở thành anh rể anh, anh ấy đến đây để bắt đầu sự nghiệp...”

“Em biết rõ bối cảnh của “Mỹ Liên”, nhưng không biết tại sao anh tới?” Âm thanh cô thân nhiên cắt đứt lời anh ta, đối mặt với người tình cũ không có nhiệt tình thừa thãi.

Cô không ngờ tổng giám đốc của “tập đoàn Mỹ Liên” sẽ thành anh rể của Ông Gia Úy, hiện tại “tập đoàn Mỹ Liên” đã có danh tiếng ở Bắc Mỹ hơn mười năm, phần lớn là tìm kiếm những xí nghiệp quốc doanh có điều kiện tốt làm mục tiêu đầu tư.

Ông Gia Úy không để ý tới việc bị cắt đứt lời nói, thậm chí ngay cả bị cô đối xử lạnh nhạt cũng không tức giận, dù sao cũng là anh rể Vĩ Nhân quá nhiều, năm đó anh làm tổn thương cô quá sâu, hôm nay vấp phải sự đối xử như thế này, là báo ứng anh đáng nhận được.

Anh mỉm cười, giải thích nói: “Hôm nay vốn dĩ trợ lý của William tới, nhưng mà người đó lại xảy ra tai nạn xe cộ, không thể đến đây. Bởi vì William rất có hứng thú đầu tư vào “tập đoàn Trung Dục”, vì vậy nên đã gọi điện thoại cho anh hỏi anh có thể giúp anh ấy tới tìm hiểu tình hình một chút hay không? Anh là người Đài Loan, vừa đúng dịp quay về Đài Loan du lịch, thêm nữa là trước đây anh chuyên tâm đến sự phát triển của Bắc Mỹ, đã từng mở công ty đầu tư tại Đài Loan, anh ấy tin tưởng kinh nghiệm của anh, có thể cho anh ấy một vài ý kiến hay. Dù sao anh cũng không có chuyện gì làm, cho nên cứ tới đây giúp anh ấy xem một chút.”

“À.” Cô không biết nên nói tiếp như thế nào. Bây giờ cô không có tâm tình đi vào vấn đề chính, cũng không có tâm tình ôn chuyện với người yêu cũ.

Đột nhiên không khí đi vào bế tắc, nhưng ý nghĩ của cô cũng đã rõ rồi, toàn thân không ép ra được một chút sức để thay đổi không khí.

Nếu mọi người đã là “bạn bè quen thuộc” rồi, dưới tình huống như thế này, cô cũng lười phải suy nghĩ xã giao.

Tập tài liệu đang ôm trên tay, dứt khoát nhét vào tay Uông Gia Úy

“Tất cả tài liệu ở đây, anh mang về từ từ nghiên cứu!”

Động tác này không ngoài dự liệu nhận lấy khuôn mặt đầy kinh ngạc của Uông Gia Úy.

Nhìn Tường Vĩ Nhân trước mắt đã trở nên xinh đẹp hơn, càng thêm ý vị của phụ nữ, anh cười nói: “Đây là thái độ em đối xử với người đại diện pháp lý của nhà đầu tư sao?”

“Không. Đây là thái độ em đối xử với bạn bè thân thuộc.” Âm lượng nửa vờ, cứng nhắc giống như nói với người thiếu cô mấy vạn tiền Đài Loan, còn cô một chút cũng không muốn thu lại.

“Nếu như vậy, em có để ý không nếu tối nay cùng với vị bạn bè thân thuộc này gặp lại ăn tối dưới ánh nến?”

Tường Vĩ Nhân ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng người đàn ông này. Bữa tối dưới nến? Thật thiết thòi cho anh ta khi nói ra miệng được!

Anh ta cũng không nghĩ lại, lúc trước đã làm cô thương tâm như thế nào!

Người đàn ông vừa đáng giận vừa đáng xấu hổ này! Rốt cuộc là kho kí ức của anh ta chứa quá nhiều xi căng đan bùng nổ với phụ nữ, hay căn bản không hề có một chút thẹn với lương tâm?

“Em kết hôn rồi.” Cô đưa nhẫn kim cương sáng chói mắt trên ngón áp út đến trước mặt anh ta, lạnh lùng nói.

Ai ngờ Uông Gia Úy lại bắt lấy tay của cô, cẩn thận nghiên cứu viên kim cương lớn năm carat kia, một lúc sau mới mở miệng nói: “Tiện rất tuyệt, tình độ rất sạch sẽ, màu sắc trắng sáng. Chiếc nhẫn này không hề rẻ, mua được chiếc nhẫn này, tiền sinh của em phải là một người đàn ông vô cùng thành công.”

Tường Vĩ Nhân rút tay của mình về, giờ tính trẻ con chà xát, giống như tay Uông Gia Úy có vi khuẩn.

“Thật xấu hổ, tiền sinh của em vừa vặn là người phụ trách “Trung Dục”!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nói.

“Lương Duy Nặc?” Uông Gia Úy có chút kinh ngạc.

“Bingo!”

Uông Gia Úy im lặng hai giây, sau đó mới cẩn thận mở miệng. “Em....hạnh phúc sao?”

Rất tốt, rất tốt! So với cái này còn tốt hơn à? Loại giọng điệu thăm dò, vẻ mặt thương hại!

Toàn thế giới đều biết Lương Duy Nặc gặp gỡ bên ngoài, hiển nhiên trùng hợp lúc Uông Gia Úy ở Đài Loan cũng biết! Từ đầu đến cuối Tường Vĩ Nhân cô trở thành người phụ nữ ngốc nghếch bị thăm cuối cùng trong khắp thiên hạ biết chồng mình gặp gỡ bên ngoài!

Lương Duy Nặc! Cô, cô.....Cô nhất định muốn báo thù!

“Không hạnh phúc! Anh hài lòng chưa? Muốn cười thì nhanh lên, cười xong rút ngay!”

Uông Gia Úy đứng bất động tại chỗ, trên mặt không hề nở nụ cười, giọng điệu vô cùng chân thành nói: “Anh cười không nổi, dù sao em là người duy nhất anh đã từng yêu.”

Đàn ông! Anh ta có thể cùng trăm ngàn phụ nữ lên giường, sau đó nói anh ta chỉ từng yêu một người phụ nữ!

Mặc dù trong nháy mắt, cô có một phần lẽ vạ cảm động, nhưng phản ứng lớn nhất vẫn là muốn ói.

“Thực sự không dám nhận!” giọng nói cô ngượng ngùng.

“Buổi tối không rảnh cùng ăn cơm sao?” Anh hỏi một lần nữa. Đối với phụ nữ anh thích, anh luôn luôn dùng lời nói nhẹ nhàng không muốn buông tha.

Không phủ nhận, Vì Nhân hiện tại càng có thêm ý vị phụ nữ, so với trước đây vẫn còn hấp dẫn anh.

“Không có—” trực giác cô muốn từ chối, nhưng nghĩ đến Lương Duy Nặc, bỗng nhiên cô lại không muốn từ chối nữa. “Mấy giờ? Anh tới công ty đón em. Sáu giờ em có thể rời công ty.” Cô nói một mạch.

“Được, sáu giờ, đúng giờ anh sẽ tới đón em.”

“Nhưng phải nói trước, chỉ là ăn cơm đơn thuần, em đối với anh không có ý gì cả!” Tường Vì Nhân bổ sung rõ ràng.

“Yên tâm, anh hiểu.” Anh cười.

~~Diễn đàn Lê Quý Đôn~~

Ôm tài liệu, Ưông Gia Uy tiêu sái rời khỏi phòng khách quý, Tường Vì Nhân nhìn bóng lưng của anh, tâm trạng rơi vào đáy vực trong nháy mắt.

Cô thực sự muốn đi như vậy sao? Bởi vì Duy nặc khiến cô tức giận, cho nên cô tìm một người đàn ông khác giận anh sao?

Thật sự muốn như vậy sao? Cô lại tự hỏi lần nữa.

Có khả năng cô hiểu lầm Lương Duy Nặc hay không? Ít nhất cô vẫn chưa nghe chính miệng anh chứng nhận, không phải sao? Có lẽ cô nên cho anh một cơ hội giải thích, coi như thực sự muốn giận anh, cũng nên chờ Lương Duy Nặc chính miệng thừa nhận đã rồi tính.

Mặc dù tối hôm qua anh cả đêm không về, làm trái tim cô bị thương. Tuy nhiên việc này gần như có thể chứng minh, Lương Duy Nặc thực sự phản bội lại hôn nhân của bọn họ. Nhưng cô.... Vẫn nghĩ rằng muốn nghe chính miệng anh nói, như vậy cô mới có thể hoàn toàn chết tâm. Cô phải nói chuyện với anh, hơn nữa phải là hôm nay.

Mất liếc nhìn đồng hồ, cô quyết định buổi trưa hôm nay phải đi tổng công ty tìm Lương Duy Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Từ Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Lương Duy Nặc hướng về phía cửa sổ sát đất trong phòng làm việc, nhả mạnh làn khói.

Đã rất lâu rồi anh không hút thuốc lá, trong trí nhớ hình như là trước khi biết Tường Vì Nhân, anh đã cai thuốc.

Cái thói quen xấu này, gần đây đã quay về hỏi thăm anh.

Đồng thuốc phía trên bàn làm việc, là thành quả chiến đấu của anh từ sau khi đến văn phòng vào buổi sáng đến tận bây giờ, chắc là nhiều hơn một gói?

Anh xoay người dập tắt khói, cảm giác đồng đầu mẩu thuốc trong cái gạt tàn giống như đang hung hăng cười nhạo cuộc đời của anh.

Thở dài, anh lại quay mặt lại nhìn cánh cửa sổ kia.

Phòng làm việc thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến anh ngay cả máy tính cũng không muốn mở.

Sau này....Không lâu nữa, cuộc sống của anh sẽ yên tĩnh như bây giờ, anh phải tập thích ứng trước....

“Anh!”

Có người không gõ cửa đã xông vào phòng làm việc của anh, là em gái anh.

Anh lười biếng không muốn quay đầu, trái lại người vừa vào cửa kia đã bắt đầu ầm ĩ.

“Gi vậy? Vừa mới có cháy sao? Sao không khí ngột ngạt vậy? Sớm muộn gì anh cũng bị sặc chết!”

Tiếng bước chân tiến tới gần, hình như đã đến trước bàn làm việc của anh rồi.

“Trời đất! Anh hút thuốc nhiều như vậy ư? Trách gì trong phòng trắng xóa!”

“Có chuyện gì sao?” anh vẫn nhìn ngoài cửa sổ, không hề có ý định xoay người.

“Anh, không phải đã lâu anh không hút thuốc sao? Tâm tình không tốt hả?”

“Em đến tìm anh có chuyện gì?” Anh không nhìn ngoài cửa sổ nữa, quay lại ngồi lên ghế làm việc, mở máy vi tính ra.

“Cũng không có chuyện siêu lớn gì cả. Anh, mẹ nói anh và chị dâu hơn một tháng không về nhà, hai người. .... Có phải muốn ly hôn không?”

“Đúng vậy”

“Đúng? Vậy thì mẹ vui muốn chết—” Lương Viên Tiệm cho rằng anh trai thân yêu của cô đang nói đùa, cũng nửa đùa nói tiếp, nhưng vừa nhìn lên mặt anh trai một chút xiu tươi cười cũng không có, cô đành ngừng lời nói đùa chưa nói hết, cực kì cẩn thận hỏi lại: “Anh, anh vừa mới nói giỡn phải không?”

“Rất tiếc, không phải. Sau khi em về nhà có thể nói cho mẹ, tối hôm nay bà có thể khui sâm banh ăn mừng rồi.”

“Shit! Tạp chí, báo viết đều là thật?” Lương Viên Tiệm đầu tiên là mắng, sau đó sắc mặt chuyển sang không chấp nhận được.

“Ừ.” Giọng nói Lương Duy Nặc mơ hồ.

“Ừ cái gì hả? Anh làm sao có thể đối xử với chị dâu như vậy?!”

“Không phải mấy người đều không thích cô ấy sao?” Lương Duy Nặc bắt đầu vui đùa vào công văn, không hề liếc nhìn em gái lấy một cái.

“Đâu phải em không thích chị ấy! Em... chỉ là em thích đấu võ mồm với chị ấy mà thôi! Anh ngừng lại mà xem, hai người yêu nhau lại phù hợp với nhau như thế, hơn nữa sự nghiệp của anh và chị ấy đều thành công, là trai tài gái sắc đạt tiêu chuẩn kim đồng ngọc nữ, chắc chắn là một đôi tạo thành gia đình may mắn hòa thuận, nếu nói ngay cả một chút cản trở cũng không có, vậy thì tất cả mọi người sẽ ghen tỵ các anh, sau đó những sự ghen tỵ này sẽ bay, bay từ dưới đất lên đến bầu trời, sau đó thượng đế sẽ nghe thấy, sau đó nữa người cũng sẽ bắt đầu ghen tỵ hai người, cuối cùng đến tám phần trong hai người sẽ có một người bị Mông chủ sủng triệu (Nhận được sự sủng ái của chủ nhân mà bị triệu hồi trở về) trước! Cho nên mới nói, em gây sự, dù sao cũng hơn thượng đế tới gây sự là được chứ gì? Thực ra thì không phải em ghét chị dâu đâu. ...., nhưng mà bố với mẹ.....có lẽ thực sự không thích.”

Lương Viên Tiệm nói ào ào, hoàn toàn không chú ý tới Lương Duy Nặc chột ngắc đầu, vẻ mặt kinh ngạc ngưng mắt nhìn cô.

“Anh, tại sao anh có thể như vậy? Chị dâu thực sự tốt, anh không biết cãi nhau với chị ấy rất thú vị sao, thật sự rất khó tìm đối tượng gây gổ khiến người ta sáng khoái giống như chị ấy. Huống hồ hai người mới kết hôn hơn hai năm, anh như vậy thực sự không có lương tâm. ....”

Hiếm thấy Lương Duy Nặc vẫn còn dờ dẩn, không nghe thấy em gái chỉ trích liên tiếp.

“Anh, rốt cuộc anh có đang nghe em nói chuyện hay không?”

Bị âm thanh Lương Viên Tiệm rống to khiến anh hoàn hồn, không đầu không đuôi nói: “Em gây sự còn chưa đủ lực.”

“Có ý gì?” trong lúc nhất thời Lương Viên Tiệm không bắt được trọng điểm.

“Không có gì. Anh đã không còn thích Vĩ Nhân nữa.” Giọng anh lạnh nhạt nói.

“Anh không tự hỏi xem....., cái cô người mẫu đó thì có gì tốt? Em thấy cô ta một chút điểm tốt của chị dâu cũng không có, anh tỉnh táo một chút có được không?”

“Em tới công ty không phải là chỉ nói chút chuyện này chứ? Có chuyện gì em nói nhanh lên, gần trưa rồi, bọn anh còn có cuộc hẹn.”

“Cùng với cô người mẫu đó?”

“Việc này không liên quan tới em. Nếu em không nói, anh phải đi đây.”

“Anh—” Lương Viên Tiệm rất tức giận. “Được, vậy nói cho anh biết em đến làm gì! Em tới nói cho anh biết, em rất hài lòng với công việc bây giờ, không hề nghĩ đến việc tới Tổng công ty làm! Anh, nếu anh cứ nhất định phải làm tổn thương chị dâu như vậy, em có thể đảm bảo với anh, một ngày nào đó anh sẽ phải hối hận! Anh không thể tìm lại được người phụ nữ nào tốt như chị dâu đâu!”

Nói xong, Lương Viên Tiệm quay đầu ngay lập tức, nổi giận đùng đùng đi ra khỏi phòng làm việc của Lương Duy Nặc.

Thất thần nhìn em gái dùng sức đóng cửa lại, một lúc sau, anh lại châm một điếu thuốc, rầu rĩ nhả khói ra.

Sau khi hút xong một điếu thuốc, anh liền gọi điện thoại nội bộ cho thư kí, dặn dò nói: “Thư kí Lâm, nếu buổi trưa phu nhân tới chơi, mặc kệ trong phòng làm việc của tôi có người khác hay không, trực tiếp đưa phu nhân đi vào, không cần thông báo.”

“Vâng.”

“Mặc kệ cô biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, đều không cần thông báo.” Anh không yên lòng, lại dặn dò lần nữa.

Thư kí Lâm có phần hoang mang, im lặng một lúc.

“Có vấn đề gì sao?” Lương Duy Nặc hỏi.

“...Không có. Tôi đã hiểu rõ ý của ngài.”

Sau khi Lương Duy Nặc cúp điện thoại, lại bắt đầu hút thuốc.

Cách buổi trưa còn có nửa tiếng.

Tường Vĩ Nhân rời khỏi công ty, muốn trước mười hai giờ sẽ đến tổng công ty, bởi vì cô không biết Lương Duy Nặc có hẹn trước với những người khác hay không.

Mười một giờ 50 phút, cô đứng trước bàn làm việc của thư kí Lương Duy Nặc, hỏi thăm: “Tổng giám đốc có ở đây không?”

“À.....Tổng giám đốc, ngài ấy.....” thư kí Lâm nhìn thấy phu nhân của tổng giám đốc, vẻ mặt vô cùng khủng hoảng, so với nhìn thấy quý còn khó coi hơn.

Cô nhớ lại hai mươi phút trước, tổng giám đốc dặn dò chuyện kì lạ kia qua điện thoại. Nhưng mà...Thực sự muốn trực tiếp cho vào sao?

Vị người mẫu Hồng tiểu thư vào phòng làm việc của tổng giám đốc chắc đã được mười phút rồi thì phải?

Đầu óc Tường Vĩ Nhân chuyển động rất nhanh, ngay lập tức đoán được có phải có việc gì đang tiến hành trong phòng hay không?

Trong lúc Tường Vĩ Nhân đang suy nghĩ có nên trực tiếp vào không cần thư kí Lâm thông báo hay không thì thư kí Lâm đứng như trời trồng một phút đồng hồ kia đột nhiên lên tiếng.

“Xin mời phu nhân vào phòng làm việc, Tổng giám đốc ở bên trong.”

Lời này ngược lại làm cho Tường Vĩ Nhân tưởng bản thân mình đa tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Cô cười cười với thư kí Lâm, đi về phía cánh cửa phòng làm việc, đẩy ra, không hề mong đợi đến việc đập vào mắt hình ảnh động lòng người như thế, hoạt sắc...sinh hương.(là hình ảnh tươi mát ấy....)

Nửa thân dưới người phụ nữ kia trần trụi, thân trên không còn một mảnh vải. Một bên khuôn ngực trắng nõn của cô ta bị nam nhân ngậm vào miệng, một bên bị bàn tay to của người đàn ông nắm lấy.

Người phụ nữ ngồi trên đùi người đàn ông, ngửa đầu hướng lên, cặp mắt mê mang khép hờ, rên rỉ nhẹ nhàng.

Trong nháy mắt cả người Tường Vĩ Nhân hóa đá, cô mất đi năng lực phản ứng, quyết định đơn giản là nên đi về phía trước hay lùi lại cũng không làm được, chỉ có thể đứng tại chỗ ngơ ngẩn, nhìn đôi nam nữ đang hăm sâu trong không khí đậm mỵ.

Cô thậm chí không biết rằng, hốc mắt của cô đã chứa đầy nước mắt, hơn nữa đã không chịu được sự kêu gọi của lực hút trái đất, từng hạt từng hạt rơi xuống.

Cô không còn cảm giác nữa, không còn cảm giác nào nữa.....

Thư kí lâm đứng phía sau lưng Tường Vĩ Nhân không nhìn nổi, ho khan một tiếng, âm thanh phát ra đủ để cho đôi nam nữ đang điên cuồng với thế giới tình dục hồi lại tinh thần, nhắc nhở bọn họ, màn biểu diễn hạn chế người xem đã có thêm người.

Lương Duy Nặc buông Hồng Hi Vân ra, ngẩng đầu nhìn hai người phụ nữ trước cửa, trong mắt chọt lóe lên cảm xúc phức tạp. Thu hồi tầm mắt, anh thông thả ung dung mặc lại áo cho Hồng Hi Vân, động tác vô cùng dịu dàng, cẩn thận.

Sau hai phút, anh vỗ vỗ lên mặt của Hồng Hi Vân, dường như còn lưu luyến ấn xuống một nụ hôn lên môi cô ta, nhỏ giọng nói: “Trưa nay không thể dẫn em đi ăn cơm rồi, đừng tức giận, được không? Chờ anh giải quyết công việc xong, chúng ta sẽ có thời gian cả đời. Anh sẽ bảo tài xế đưa em trở về, hoặc nếu em muốn đi chỗ nào đó ăn cơm, hãy nói với tài xế, để anh ta đưa em đi. Em đi trước đi, buổi tối anh sẽ đến chỗ em.”

Âm thanh của anh thấp nhưng rất rõ ràng, từng câu từng chữ, không hề thiếu một chữ nào rơi vào tai của Tường Vĩ Nhân.

Sức hút của trái đất thật là mạnh, nước trong hốc mắt của Tường Vĩ Nhân hết như vòi cấp nước tự động, từng hạt từng hạt rồi thành từng chuỗi từng

chuối rơi xuống, cuối cùng trở thành hai hàng nước mắt liên mạch không hề gián đoạn.

Cô im lặng rơi nước mắt, hai mắt mở lớn, nhìn vị người mẫu nổi tiếng cao gầy lướt qua người mình, rồi đi.

“Thư kí Lâm, phiền cô đóng cửa lại.” ngay cả đứng lên Lương Duy Nặc cũng không muốn.

Thư kí Lâm rất do dự. Phu nhân đứng bên cạnh cửa, nếu đóng cửa là muốn đưa phu nhân đi ra ngoài trước? Hay là đẩy mạnh phu nhân vào trong phòng làm việc đây? Nhìn Phu nhân có vẻ rất yếu ớt, hình như ngay cả năng lực phản ứng cũng không có, chỉ có nước mắt là không ngừng lại được.

Một lúc sau, thư kí Lâm quyết định đẩy nhẹ nhàng phu nhân vào cửa, đóng cửa lại. Cô nghĩ, đôi vợ chồng này phải nói chuyện.

Vô cùng yên tĩnh.

Lương Duy Nặc không nhìn cô, cúi đầu giống như đang suy nghĩ gì đó.

Tường Vĩ Nhân từ từ khôi phục cảm giác, phát hiện gương mặt mình ẩm ướt, nóng nóng.

Cô nhìn người đàn ông từng đứng trước giáo đường thánh đàn hứa hẹn bảo vệ cô cả đời, phát hiện ra cô không bao giờ muốn quen biết anh nữa.

“Anh tính toán giải quyết tôi như thế nào? Hi vọng tôi kí tên ly hôn sao?”

Rốt cuộc Lương Duy Nặc cũng ngẩng đầu lên, rồi chỗ ngồi đến trước mặt cô. Trên tay anh cầm hai tờ giấy anh rút trong hộp giấy trên bàn, lau nước mắt cho cô, động tác rất nhẹ, nhưng đúng một giây sau, lời trong miệng thốt ra lại vô cùng hùng hờ lạnh lẽo—

“Chỉ cần em đồng ý kí tên ly hôn, phải trả bao nhiêu tiền anh đều có thể cho em.”

“Trong mắt anh, tôi và những người phụ nữ kia cũng không có gì khác biệt, đều có thể dùng tiền để mua, dùng tiền để tống cổ đi, phải không?”

“Anh sẽ không đối xử với em như vậy. Anh chỉ là.....không thương em nữa, hi vọng chúng ta đã có thể gặp nhau thì cũng có thể chia tay.”

“Anh rất quá đáng!”

“Anh biết. Nhưng chuyện tình cảm chính là như vậy, anh.....không thương em, nên không thể miễn cưỡng bản thân mình nữa.”

“Anh rất thích cô ta sao?”

Anh im lặng, không trả lời.

Cô nghĩ Lương Duy Nặc ngầm thừa nhận, một lúc sau, cô quyết định nói: “Cho tôi một tháng, một tháng sau, tôi sẽ kí tên, anh không cần cho tôi nửa đồng.”

“Tại sao phải đợi một tháng?” Anh không hiểu.

“Anh cho rằng chỉ có anh mới có thể tạo scandal sao? Cho rằng tôi cứ như vậy chẳng ai muốn, chỉ có thể làm một hạ đường thê đáng thương sao? Cho dù muốn ly hôn, chúng ta cũng cần có lập trường giống nhau, lực lượng ngang nhau rồi ly hôn! Có lẽ không cần một tháng, có lẽ chỉ cần một, hai tuần lễ là đủ rồi. Ông Gia Úy đang ở Đài Loan, chúng tôi đã hẹn nhau tới nay đi ăn cơm. Nếu hôm nay anh đã không về nhà, tôi nghĩ tôi cũng chẳng cần về nữa.”

Cô bỏ lại lời nói, xoay người muốn đi, lại bị Lương Duy Nặc kéo lại.

Anh nhớ rõ Ông Gia Úy, Vĩ Nhân đã từng nói năm đó anh ta theo đuổi cô như thế nào, cũng đã nói anh ta vào bữa tiệc sinh nhật của cô, đã cùng với hai cô gái ở gian phòng khác bí mật tổ chức bữa tiệc tình yêu, cho nên về sau cô mới không có hảo cảm với những vị ABC có tiền.

“Vĩ Nhân, em cần gì phải như vậy? Dùng phương thức như thế này trả thù anh, em sẽ tốt hơn sao? Như vậy không đáng. Em đừng quên, lúc trước anh ta đối xử với em như thế nào! Em—”

“Tôi cũng sẽ không quên, ngày hôm nay anh đối xử với tôi như thế nào! Lương Duy Nặc, anh không có quyền chê trách Ông Gia Úy, bởi vì so với anh ấy, anh cũng không cao thượng hơn đâu, hơn nữa, anh đừng dán vàng lên mặt mình. Trước khi tới đây, tôi đã hẹn với ông Gia Úy trước rồi, anh không đáng giá vĩ đại đến mức tôi phải ép buộc đầu óc trả thù!”

Cô dùng sức đẩy tay anh ra, thẳng lưng, ngẩng đầu ra khỏi phòng làm việc của anh.

Trong văn phòng trống rỗng yên lặng, đôi chân Lương Duy Nặc vô cùng mãnh liệt muốn đuổi theo Vĩ Nhân.

Nhưng đuổi theo cô làm gì đây? Anh đã làm cô tổn thương rất sâu.

Quen biết hơn hai năm, mặc dù bố cô buôn bán thất bại, khi gả cho anh, cô cũng chưa từng mở miệng nhờ anh giúp bất cứ điều gì.

Qua mấy năm nay, một mình cô giúp đỡ bố trả gần hết mấy triệu tiền nợ.

Vĩ Nhân vẫn rất kiên cường, mặc kệ gặp bao nhiêu khó khăn và thất bại, anh đều chưa từng thấy cô khóc trong im lặng như hôm nay.

Ở trong lòng Lương Duy Nặc, Vĩ Nhân quả thực là một cô gái tốt vô cùng trân quý khó có được.

Cô hài hước dí dỏm, phản ứng nhanh nhẹn thông minh, cũng rất biết cách yên lặng chăm sóc người khác.

Có đôi lúc cô cực kì dịu dàng, nhưng hầu hết thời gian là mạnh mẽ, không thích nhận thua.

Cô là người phụ nữ hoàn mỹ mà đàn ông mơ ước, ít nhất là đối với Lương Duy Nặc, Tưởng Vĩ Nhân là hoàn mỹ, anh. ....

Ring~~

Tiếng chuông điện thoại đột ngột khiến Lương Duy Nặc bị ngắt dòng suy nghĩ, anh không còn hơi sức nhận điện thoại.

“Xin chào. Tôi là Lương Duy Nặc.”

“Sam! Cậu còn chưa chuẩn bị tới đây sao?” Đối phương vừa mở miệng đã vội hỏi.

“Tạm thời mình không có cách nào đến đó.”

“Không thể kéo dài nữa!”

“Mình phải giải quyết chuyện bên này rõ ràng đã.”

“Vậy nhanh nhất là khi nào cậu có thể tới đây? Tớ giúp cậu sắp xếp một chút.”

Lương Duy Nặc nhớ lại những lời Tưởng Vĩ Nhân vừa nói, im lặng một lúc lâu, nói với người bên kia điện thoại: “Có lẽ cần một tháng.”

“Một tháng?! Chúa Jesus! Cậu thực sự không cần mạng của mình nữa sao?”

“Mình không còn cách nào.” Lương Duy Nặc thở dài.

“Không có cách nào? Cái gì gọi là không có cách nào? Nếu đã thành người chết, thì không cần phải làm cách nào nữa cả! Đạo lý đó vẫn cần tớ phải dạy cho cậu sao?.....Sam, không phải cậu còn chưa nói cho người nhà đây chứ? Tớ không tin bọn họ sau khi biết, còn có thể để cậu ở lại nơi đó liệu mạng!”

“Chuyện này tớ mới nói cho cậu, tớ không có ý định nói cho bất kì ai khác, bao gồm người nhà tớ.”

“Vợ cậu cũng không sao? Làm sao có thể!” Người đầu bên kia điện thoại, đã gấp đến độ sắp giậm chân.

“Tớ với cô ấy đang định ly hôn, rất nhanh thôi, cô ấy không phải vợ tớ nữa.”

“Cậu. ....” Người đầu bên kia chỉ nói một chữ “Cậu”, sau đó liền yên tĩnh.

“Austin, xin cậu hãy giúp tớ, đừng nói chuyện này với người nhà tớ.”

“Cậu không nên như vậy.....cậu biết rõ rất có thể, rất có thể sẽ.....”

“Tớ biết rõ,” chuyện mà đối phương không nói nên lời, Lương Duy Nặc hiểu cực kì rõ ràng.

“Cậu đã biết, vậy thì cậu càng phải nói cho họ biết. Tớ không thể giúp cậu.....”

“Austin, cậu phải giúp tớ.”

“Cậu không cảm thấy cậu đối xử với người nhà của mình cực kì tàn nhẫn sao?”

“Để cho bọn họ biết rõ sự thực còn tàn nhẫn hơn.”

“Cậu—“

“Austin, hãy giúp tớ.”

Đầu bên kia điện thoại, càng im lặng lâu hơn.

“Cậu chắc chắn cậu đã suy nghĩ kĩ rồi hả? Ngộ nhớ. ....cậu thực sự sẽ đi, chỉ ngay sau đó thôi, người nhà của cậu, người yêu của cậu đều không ở bên cạnh cậu, cậu chắc chắn sẽ không có bất kì điều gì tiếc nuối sao? Đến lúc đó bản thân cậu đang ở nước Mỹ, bọn họ ở Đài Loan, đó không phải là

khoảng cách mà chỉ gọi điện thoại, nửa giờ sau sẽ đến.” Austin thử nói lý với anh.

“Tớ đều đã nghĩ đến. Tớ hiểu rõ bản thân tớ đang làm gì, mà hiện tại, tớ chân thành yêu cầu cậu giúp đỡ tớ một tay.”

“Cậu khiến tớ vô cùng khó xử.”

“Thực xin lỗi. Xin cậu hãy đồng ý với tớ, tớ cần cậu giúp tớ việc này. Nếu không thì, những chuyện mà bây giờ tớ đang làm, đã không còn có ý nghĩa nữa.”

“Cái tên này, thực làm cho người ta đau đầu! Bố mẹ cậu, vợ cậu, tớ đều quen biết đó!

“Cũng bởi vì như vậy, tớ mới cần cậu giúp.”

“Tớ sẽ bị cậu hại chết!” Austin thực sự rất sợ đến lúc đó đám người ở Đài Loan sẽ đuổi giết mình, anh đã tham gia hôn lễ của bọn họ mà!

“Bọn họ sẽ không biết. Chờ sau khi tớ rời khỏi Đài Loan, tất cả mọi người sẽ hận tớ, chắc hẳn sẽ không nghĩ đến việc hỏi thăm tin tức của tớ.”

“Có hận nhiều hơn nữa, nhưng mạnh nhất vẫn là máu mủ, một ngày nào đó oán hận sẽ biến mất, vậy lúc đó phải làm thế nào?”

“VẬY ĐÃ THÀNH CHUYỆN RẤT LÂU VỀ SAU RỒI. Cho đến lúc đó, đau đớn sẽ giảm xuống mức thấp nhất.”

“Xem ra cậu đã nghĩ xong hết rồi.”

“Ừ. Còn thiếu sự giúp đỡ của cậu thôi.”

“Tớ còn có lựa chọn khác sao? Tính ra tớ đã kết giao nhằm với bạn xấu, quen biết cậu mười mấy năm, đành chấp nhận đứng bên cạnh cậu thôi! Tốt nhất là cậu mau tìm cách, nhanh chóng tới đây đi!”

“Austin, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn cái gì! Phải nhanh tới đây mới phải! Sam, càng kéo dài, hy vọng của cậu càng nhỏ.” Austin nói nghiêm túc.

“Tớ biết. Cứ vậy trước đã, tớ sẽ liên lạc với cậu sau. Bye!”

~Diễn đàn Lê Quý Đôn~

Editor có lời muốn nói: Lương Duy Nặc chết tiệt. Ta hận.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Lương Duy Nặc ngồi trong bóng tối nơi phòng khách, điểm sáng duy nhất trong phòng chính là từ khói trên tay anh, lúc sáng lúc tối, chỉ có chút ánh sáng từ ngọn đèn đường dành cho người đi bộ xuyên vườn hoa qua cửa sổ thủy tinh.

Trong phòng yên tĩnh, chợt có âm thanh chút chút của con đế mền bên ngoài vườn hoa truyền vào trong nhà.

Đêm, rất sâu.

Anh không nên ở nhà, càng không nên giống như ông chồng ghen tuông, chờ người vợ đã nói tới nay không về nhà.

Anh nên làm theo những lời nói lúc trưa, đi tìm Hồng Hi Vân.

Anh.....nên buông tay, một khi anh mất đi, điều gì anh quan tâm cũng không còn ý nghĩa nữa.

Anh biết rất rõ ràng, tình huống trước mắt, anh không còn hi vọng.

Nhưng.....trời đánh, giờ phút này anh lại ngồi trong phòng khách nhà mình!

Sự ghen tỵ giống như cơn bão đang nổi điên, không ngừng gặm nhấm trái tim anh, đầu óc anh, khiến anh không thể làm được việc gì khác!

Anh có chút sợ hãi nếu như đêm nay cô về nhà, anh sẽ không khống chế được chính mình....

Lương Duy Nặc nhớ đến thời gian tốt đẹp những năm quen biết Tường Vi Nhân, bọn họ đã từng ân ái ở mỗi góc trong căn phòng này.

Có một lần, trên bồn rửa trong phòng bếp, Nhân Nhân do bị kích tình mãnh liệt, đã quét đổ toàn bộ đồ ăn cô thích, miếng sủ thủy tinh rơi đầy đất.

Sau khi bọn anh hồi phục lại lý trí, vừa cười đùa âm ỹ vừa dọn dẹp bát đĩa. Ngày hôm sau, anh mua một bộ đồ ăn y hệt, đưa cho cô.

Một lần khác, bọn họ hoan ái trên bàn ăn cơm, cứ tưởng cái bàn được chế tác từ đá cẩm thạch đã vô cùng vững chắc, không ngờ vẫn không chịu được sự tàn phá hơn một tiếng đồng hồ của bọn họ.

Chiếc bàn không bị hư hỏng hoàn toàn, nhưng có một trong bốn cái chân bàn đã bị lỏng ra.

Bây giờ chỉ cần lung lay một chút, sẽ phát ra âm thanh rắc rắc.

Hai người ít khi ăn cơm ở nhà, thỉnh thoảng vào lúc ăn cơm, anh sẽ cố ý lắc cái bàn, mập mờ nhìn về phía cô, còn cô đều lè lưỡi với anh, về mặt búống bình lại có chút xấu hổ.

Anh rất thích, vô cùng thích biểu tình của Vi Nhân lúc đó.

Khi bọn anh sửa lại phòng khách lần đầu đã làm thêm một cái lò sưởi trong tường, chỉ cần nhấn phím là lửa tự động được đốt. Khi có khí lạnh tràn vào thì hai người chỉ cần ấn một chút, đã có lửa sưởi ấm.

Hương thơm của củi bị cháy tỏa khắp không khí rét mướt, cả căn phòng lạnh lẽo không bao lâu đã bị xua tan, trở nên ấm áp dễ chịu.

Có khi bọn anh sẽ tắt lò sưởi chơi cờ Tây Dương, người nào thua một ván sẽ cời một món quần áo, thói quen của anh luôn là thua trước thắng sau.

Mỗi khi thua chỉ còn lại chiếc quần lót anh sẽ dùng toàn lực phản công, khiến Nhân Nhân thua từng ván từng ván đến khi cơ thể trần truồng, sau đó.....Anh sẽ ăn cô sạch sẽ trước lò sưởi.

Đôi khi anh yêu cô rất điên cuồng, nhưng đôi khi anh sẽ dịu dàng, từng chút từng chút một.

Ngôi nhà này, có rất nhiều kỉ niệm của anh và cô, anh thực sự yêu cô vô cùng, vô cùng sâu đậm.

Thậm chí có thể nói, cả đời này anh sẽ không thể yêu một người phụ nữ nào khác được như vậy nữa.....

Tiếng của ô tô vọng từ xa lại gần, anh nghe thấy âm thanh cửa tự động bên ngoài hoa viên được mở ra, nghe thấy âm thanh cửa được đóng lại, nghe thấy tiếng hai người đang nói chuyện, nghe thấy tiếng bước chân từ đường dành cho người đi bộ đi về phía cửa nhà.

“.....Em quên anh ta đi. Có yêu sâu đậm hơn, cũng đã trở nên nhạt nhẽo, không còn hương vị nữa thì phải biết cần buông tay.”

Là giọng nói của đàn ông.

Trong phòng, Lương Duy Nặc xiết chặt điều thuốc giữa ngón tay, chịu đựng ý muốn lao ra khỏi nhà. Anh không ngừng tự thôi miên bản thân, anh đã sắp không còn là chồng Nhân Nhân nữa, anh không có tư cách, không có quyền được can thiệp cô.

“Những thứ này không cần anh nói cho em biết.”

“Misty, cho anh thêm một cơ hội đi.”

“Rồi lại cho anh một cơ hội phản bội nữa sao? Em giống người ngu ngốc như vậy sao?”

“Anh sẽ không phản bội em nữa, em phải tin tưởng anh. Anh thề, cả đời anh sẽ chân thành với em.”

“Hừ, lời nói của đàn ông! Lương Duy Nặc cũng đã từng nói cả đời yêu em, anh ta đã thề trước mặt thượng đế, nhưng anh xem bây giờ thì thế nào? Nếu có thể tin được lời thề của đàn ông, vậy thì sau khi chết mọi người đều có thể lên thiên đường, chẳng cần địa ngục nữa!”

“Anh đã bỏ lỡ một lần, sẽ không có lần thứ hai nữa. Misty, cho anh một cơ hội đi.” Ưông Gia Úy chỉ có thể nói như vậy.

Anh đối với Tường Vi Nhân là thật tâm, nhưng ai bảo anh đã không chịu được hấp dẫn, chẳng thể trách ai được. Lúc trước sau khi mất cô, anh đã khổ sở một thời gian. Mà bây giờ, anh lại may mắn có cơ hội thứ hai, nói gì đi nữa anh cũng sẽ kiên trì tới cùng.

Một lần từ chối có là gì? Anh biết Tường Vi Nhân tốt đẹp, cho nên sau này phải đối mặt với mười lần, trăm lần, nghìn lần từ chối, anh sẽ không quan tâm, chỉ cần anh có được cô lần nữa.

“Em không thể.”

“Em có thể làm được, điều em cần chỉ là thời gian quên anh ta. Em phải tin rằng em có thể, không phải tối hôm nay chúng ta đã—”

“Xin anh đừng nhắc lại chuyện tối hôm nay nữa, em chỉ nhất thời. ....mất không chế.” Cô nhanh chóng cắt đứt lời anh.

Bên trong nhà, Lương Duy Nặc cảm giác trái tim đang bị lửa thiêu đốt, toàn thân cháy sạch sẽ khiến anh đau khổ khó chịu. Anh nghĩ, hai người phía ngoài cửa kia, đến tối cùng có bao nhiêu mất không chế tối hôm nay. ....

Tưởng tượng của anh chạy băng băng giống như tốc độ của ánh sáng, đau đớn cũng giống như ánh sáng đó lan tràn trên toàn bộ cơ thể anh.

“Được, anh không nhắc đến, cũng không ép em. Ngày mai ăn cơm cùng nhau được không?”

“Em. ....” Cô rất muốn từ chối, nhưng nhớ đến việc cô đã đồng ý với Lương Duy Nặc kí tên ly hôn trong một tháng, liền sửa lại lời nói: “Được.”

“Vậy sáu giờ anh đến đón em nhé?”

“Ừ.”

“Cho anh một nụ hôn ngon, anh mới cho em vào nhà.”

Lương Duy Nặc không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, anh chỉ có thể tưởng tượng, cô ấy hôn anh ta sao? Hôn thật sao? Bên ngoài thật yên tĩnh, một giây, hai giây. ....năm giây. ....mười giây. ....hai mươi một giây. ....anh đếm thời gian từng giây trôi qua, đếm đến sắp nổi điên. Cuối cùng, sau ba mươi bảy giây trôi qua, anh nghe thấy Nhân Nhân mở miệng nói chuyện.

“Em muốn đi vào.”

“Ngủ ngon, ngày mai gặp.”

~Diễn đàn Lê Quý Đôn~

Tường Vĩ Nhân đẩy cửa nhà ra, cả phòng tối đen, đau đớn kéo đến trong lòng cô.

Rõ ràng Lương Duy Nặc không ở nhà, anh ấy chắc đang ở chỗ của Hồng Hi Vân.

Cô xoay người đóng cửa, nâng tay đến chỗ công tắc điện, còn chưa chạm vào nút bật, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói truyền đến.

“Hai người. ....lên giường rồi sao?”

Trong bóng đêm, âm thanh của Lương Duy Nặc nghe vô cùng trầm thấp.

Tường Vĩ Nhân hoảng sợ, cứng đờ, không bật đèn.

Tim của cô đập vô cùng nhanh, cô không ngờ tới Lương Duy Nặc ở nhà, cùng không ngờ tới anh sẽ ngồi trong căn phòng âm u. Anh đang đợi cô sao?

Giọng điệu của anh, là quan tâm sao? Tường Vĩ Nhân suy nghĩ, không chú ý tới Lương Duy Nặc đã đi đến sau lưng cô, mãi đến khi anh gần như dán vào cô.

“Hắn ta chạm qua em?”

Lý trí Lương Duy Nặc kêu gào, muốn anh dừng lại tất cả tại đây, áp sát cô trong bóng đêm như vậy, vô cùng nguy hiểm. Nhưng đầu óc anh giống như phát cuồng, không thể không chế dã thú, không còn ngăn lại kịp nữa, tay của anh đã đưa ra ngoài, đầu ngón tay dùng sức nhẹ như lông vũ chạm vào cổ, môi của Tường Vĩ Nhân, phả khí nóng vào sau lỗ tai nhạy cảm của cô.

“Giống như vậy sao? Hắn ta cũng có thể khiến em run rẩy giống như chiếc lá vậy sao?”

Đầu óc Tường Vĩ Nhân choáng váng, sự đụng chạm của anh quả thực khiến cô run rẩy, phản ứng của cô đối với anh vẫn mãnh liệt như vậy.

Lương Duy Nặc chỉ mới thổi khí nóng sau tai lên cổ cô, cũng đủ để hai chân cô mềm nhũn, cả người như bốc cháy khó chịu.

“Đứng thì thế nào?” Cô tức giận bản thân mình vẫn còn có phản ứng với người đàn ông này, vì vậy cắn răng, lời nói khiêu khích.

“Cô gái chết tiệt này!” trong nháy mắt tất cả lý trí của Lương Duy Nặc bị cắt đứt.

Chỉ cần nghĩ đến việc cô bị Ưông Gia Úy đụng chạm như vậy, anh đã phát cuồng muốn hủy hoại cái gì đó, không thể chịu đựng nổi. ....Tường Vĩ Nhân cay đắng nghĩ.

Người đàn ông này đã sớm phản bội cô, nhưng thân thể cô vẫn muốn anh, muốn đáp lại anh.

Cô cố gắng nói chuyện để dời đi phản ứng sinh lý đối với anh, dời đi ý nghĩ muốn anh.

Khi anh chạm vào tràn đầy tình cảm như vậy, Tường Vĩ Nhân không biết mình còn có thể nhịn được bao lâu?

Cô dứt khoát xoay người đối mặt anh, không muốn bị anh kẻ sát như vậy nữa.

Ngẩng đầu lên, cô nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Không có ai đáng chết cả! rốt cuộc anh muốn chứng minh điều gì?”

Sau khi nói hết lời, cô mới phát hiện quay lại đối mặt anh, là quyết định sai lầm hơn.

Hai người mặt đối mặt, khoảng cách sát lại chỉ còn một tấc. Ánh sáng heo hắt bên ngoài vườn hoa dành cho người đi bộ xuyên vào, cô nhìn thấy rõ ràng trong ánh mắt Lương Duy Nặc thiêu đốt hai ngọn lửa nguy hiểm.

“Anh chẳng muốn chứng minh gì cả, anh chỉ muốn em!”

Lương Duy Nặc cảm thấy anh sắp phát điên rồi, không thể nào quán nỗi bản thân mình.

Môi của anh ép xuống, không cho Tường Vĩ Nhân thời gian nói chuyện, giống như con thú hoang chiếm lấy môi cô.

Tay anh cởi áo sơ mi của cô ra, tiếng vải vóc bị xé vang lên trong đêm, tiếp theo đó, mấy cái cúc áo rơi xuống đất.

Bàn tay anh quấn lên cổ cô, dùng sức như vậy, vội vàng như vậy.

Anh giống như phát điên, chỉ muốn đoạt lấy mỗi tấc da thịt cô, muốn dùng những cái đụng chạm của mình xóa đi dấu vết vừa rồi của người đàn ông khác lưu lại trên cơ thể cô.

Giờ phút này không nên nói gì cả, nhưng sự ghen tỵ lại khiến anh không thể không ché lời nói của mình phát ra—

“Uông Gia Ủy cũng có thể khiến em ngậm nga, khiến em say sưa phải dùng tay cào bị thương lưng hấn ta sao? Hấn ta có thể giống như anh, khiến em thoải mái không? Nói cho anh biết, anh muốn nghe em nói! Nói đi!”

Anh dùng lời nói tàn nhẫn nhất. Tường Vĩ Nhân cũng không hề biết, thì ra trên đời này sẽ có thời điểm vừa vui vẻ, vừa đau lòng như vậy, cho đến tận bây giờ.

Thân thể cô không thể chống cự chìm đắm trong vui vẻ thỏa thích! Nhưng lòng của cô lại giống như đi trên núi đao, chịu đựng muôn vàn khổ sở.

Cô thực sự không hiểu, Lương Duy Nặc dùng sức chiếm đoạt cô như vậy, tại sao còn nói những lời làm tổn thương người khác như thế?

Tường Vĩ Nhân đau khổ không ngừng, chỉ có thể dùng lý trí còn sót lại, giận dữ gào lên: “Có thể, có thể, có thể! Người đàn ông khác cũng có thể khiến tôi thỏa mãn như vậy! Anh hài lòng chưa?”

Lương Duy Nặc tức giận vô cùng, càng thêm chiếm đoạt thân thể cô điên cuồng, muốn kích động cô đáp lại.

“Không cho phép em nói như vậy! Anh không cho phép, không cho phép, không cho phép—”

Vào lúc Lương Duy Nặc càng ngày càng dùng tốc độ cuồng bạo, cuối cùng cô cũng hoàn toàn mất hồn, khuất phục, đáp lại điều anh muốn.

“.....A....Nặc.....”

Miệng cô kêu lên tên của anh, trong nháy mắt, anh giống như nghe được thiên âm (tiếng trời, âm thanh tự nhiên) vậy.

Lương Duy Nặc chợt hãm lại tốc độ, bàn tay dịu dàng vuốt mái tóc đen của cô, cảm thấy trái tim vô cùng đau đớn.

Anh sắp mất đi Tường Vĩ Nhân, cho nên anh có tư cách gì phải có được cô như vậy?

Nhưng, ...ông trời, anh muốn cô điên cuồng!

Anh đau lòng kêu khẽ: “Nhân Nhân, Nhân Nhân của anh. ....”

“Nặc.....”

“Xin lỗi, xin lỗi em. ....” trong góc tĩnh dục, anh thì thào lời xin lỗi không thể nào giải thích.

Lúc này anh không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể lựa chọn đầu hàng: “Em hãy cho anh toàn bộ, Nhân Nhân. ....cho anh, anh muốn em toàn bộ.....”

“Cho anh, tất cả đều cho anh. ....”

Tường Vĩ Nhân không phân biệt rõ được cái gì nữa, cô bám víu vào bờ vai rộng rãi của anh, bay lượn theo tiết tấu anh dẫn dắt.

Dưới sức mạnh của anh, cô chỉ có thể đi theo anh, chỉ có thể khuất phục giao toàn bộ bản thân mình cho anh.

Về phần hối hận.....cô biết sau khi đi qua, cô sẽ hối hận.

Nhưng mà, cũng chờ sự vui thích ngăn ngòi này kết thúc, rồi hãy nói.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Bọn họ trần truồng nằm trên sàn nhà, Tường Vi Nhân gối lên khuỷu tay của Lương Duy Nặc, lắng nghe tiếng tim đập của anh, Lương Duy Nặc không hề cử động.

Cuộc hoan ái qua đi một lúc, hai người đều im lặng, nghe tiếng thở dốc của nhau từ từ ảm áp, cuối cùng tiếng hít thở nhẹ nhàng cũng đã không còn nghe được.

Không khí càng ngày càng lạnh lẽo, Lương Duy Nặc chuyển động thân thể, rút cánh tay ra một cách cẩn thận, ngồi dậy tìm quần áo lộn xộn trên sàn nhà.

Sau đó, anh kéo Tường Vi Nhân dậy, im lặng mặc lại nội y cho cô, lấy cái áo sơ mi anh mới kéo hông lúc này khoác lên người cô, cuối cùng giúp cô mặc cái váy ngắn vào.

Giúp Tường Vi Nhân mặc quần áo thỏa đáng xong, anh mới bắt đầu mặc lại quần áo của chính mình.

Đèn của phòng khách, vẫn chưa bật. Gian phòng vẫn u tối, hai người nhìn nhau không nói gì cả.

Một phút, hai phút.....năm phút đồng hồ.....Một lúc lâu sau đó, Lương Duy Nặc sờ sờ gương mặt của Tường Vi Nhân, lòng anh vô cùng áy náy, nhưng mở miệng cũng rất lạnh lùng, giống như kích tỉnh thân mật vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Đi tắm đi, nghỉ sớm một chút. Anh đợi một lúc nữa rồi phải ra ngoài.”

Lý trí đã trở về toàn bộ, đã đến thời điểm cô đối mặt với sự hối hận.

Tường Vi Nhân cảm thấy rất khó chịu, càng cảm thấy cô không kiên cường như mình nghĩ, ngồi bất động giống như vĩnh viễn không đứng lên nổi, nước mắt sắp tràn lan.

Cô cố gắng, trong nháy mắt nhịn xuống sự đau lòng, không muốn khóc, không muốn yếu thế trước mặt Lương Duy Nặc.

Tại sao anh có thể sau khi muốn cô, làm như không có việc gì ra khỏi nhà đến chỗ hẹn một người khác, cô tại sao lại khóc vì một người đàn ông như vậy?

Có gì đáng phải khóc? Không có, cô không cần đáng về lãng phí nước mắt như vậy!

“Anh coi tôi là cái gì hả?” Giọng của cô vô cùng bình thản, giống như đang hỏi “Hiện tại trong phòng bao nhiêu độ?”

“Thực xin lỗi. Anh là đàn ông bình thường, chúng ta còn chưa ly hôn, biết em thân thiết với người đàn ông khác, anh sẽ có cảm giác. Đây chỉ là.....thời kì quá độ thôi.”

“Cho nên vừa rồi anh chỉ muốn thông báo rõ ràng, anh có tất cả quyền đối với tôi?”

Máu toàn thân cô, có phải không chảy tới lòng bàn chân hay không? Tại sao cô lại cảm thấy thân thể khỏe mạnh này trở nên lạnh lẽo?

Âm thanh Tường Vi Nhân thật bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn toát ra sự đau thương.

Lương Duy Nặc rất đau lòng, thà rằng anh bị cô gào thét chỉ trích, mắng anh vô sỉ, thốt nát, khôn kiếp, hoặc đá anh, giẫm đạp anh, đánh anh như từ, những điều này còn tốt hơn so với sự đau thương bình tĩnh như vậy.

Anh làm cô tổn thương chồng chất, đây cũng là kết quả anh muốn.

Vậy mà kết quả này, lại khiến cho trái tim anh vô cùng đau đớn, ngay cả sức lực ở lại một phút đồng hồ cũng không có.

Anh không trả lời, hoặc là không có hơi sức trả lời. Lướt qua Tường Vi Nhân, anh muốn nhanh chóng rời khỏi nhà.

“Em và Uông Gia Úy.....” Tường Vi Nhân hít sâu, tự nói với bản thân sau khi nói ra, sẽ phải ép buộc chính mình giết chết tình yêu dành cho Lương Duy

Nặc.

Lương Duy Nặc quay lưng về phía Vĩ Nhân, dừng bước, chờ lời cô chưa nói hết.

“...Em và anh ta chỉ hôn nhau. Em cho rằng em có thể cùng anh ta xảy ra gì đó, nhưng ngay khi em chủ động hôn anh ta thì em không lừa được bản thân mình, hiện tại trong lòng em, không có bất kì người đàn ông nào có thể thay thế anh, mà anh ta thì không phải anh. Rất đau xót, đúng không? Anh đối với em như vậy, nhưng em lại không thể lấy vị trí của anh trong trái tim em giao cho người khác. Đúng vậy, đây là tình yêu. Ở trong tình yêu, luôn luôn phải có một bên rơi vào thế hạ phong. Lần này, em chỉ có thể nói, đáng tiếc thay em đã ở vị trí hạ phong đó. Dù Ông Gia Ủy giận đối anh, em chẳng cảm thấy về văng gì. Cho dù anh mất hết lý trí chiếm đoạt em...nhưng một chút cảm giác thắng lợi cũng không có, chỉ cảm thấy rất đau xót, bản thân mình vậy mà phải dùng loại thủ đoạn này, mới có thể khiến anh thân thiết với em...Hơn một tháng anh không chạm qua em, vào những lúc anh không nói yêu em nữa, em nên tỉnh táo rồi mới phải. Đàn ông nếu không phải thay lòng đổi dạ, làm sao có thể bỗng nhiên yêu lạnh lẽo như vậy....”

Tường Vĩ Nhân cảm thấy may mắn vì cả phòng tối đen, may mắn vì họ lưng đối lưng với nhau. Lương Duy Nặc nghe thấy cô thừa nhận thất bại, nhưng không nghe được âm thanh cô rơi nước mắt!

Chỉ ít thì cô có chuyện này là lợi hại, có thể chảy nước mắt khi nói chuyện, nhưng không nghe thấy nước nở nghẹn ngào.

Lương Duy Nặc nắm chặt hai tay thành quả đấm, nếu như có thể, anh muốn đánh ông trời một trận

Anh rất muốn xoa người, ôm lấy cô thật chặt, nói chuyện với cô mấy trăm, mấy nghìn lần “anh xin lỗi”.

Nhưng anh không thể, anh phải hạ quyết tâm độc ác.

“Anh yên tâm đi, tôi sẽ nhanh chóng kết thúc việc tôi tự mình đa tình với anh. Tôi tin sẽ nhanh thôi, tôi có thể thay đổi vị trí của anh. Đến lúc đó, tôi không cần miễn cưỡng bản thân mình, là có thể xảy ra quan hệ với ....người đàn ông khác không phải anh.”

Tường Vĩ Nhân chuyển bước đi lên tầng hai.

Lương Duy Nặc cũng cất bước, mở cửa.

Sau khi bước lên mười bậc thang, cô nghe thấy âm thanh cửa bị dùng sức đóng lại.

Cô không ngừng rơi nước mắt, bắt đầu chấp nhận sự thật.

Sự thực là, chưa cần ký tên, vào giờ khắc này cô đã xác định hôn nhân của cô tuyên bố tan vỡ.

Tường Vĩ Nhân chậm rãi đi lên tầng hai, tiến vào phòng tắm, cởi tất cả quần áo Lương Duy Nặc mặc lên giúp cô, đi tới phía dưới vòi hoa sen, mở nước đến mức lớn nhất.

Theo dòng nước lạnh chảy xuống, cô bắt đầu khóc lớn thành tiếng.

Vì hôn nhân của cô, vì tình yêu của cô, cô khóc lớn tiếng vô cùng....

**

Gần đây, Tường Vĩ Nhân và Ông Gia Ủy “hẹn hò” ngày càng nhiều....

Ngày hôm qua bọn họ đến phía Bắc ăn cơm, tắm suối nước nóng, ngày chủ nhật hôm trước, Ông Gia Ủy lái xe ô tô thể thao tới, chờ cô tới đó.

Thời gian này, khoảng bốn, năm ngày cô và Ông Gia Ủy thăm thú hết các danh thắng của miền Bắc. Cô cảm thấy làn da của mình ngày càng đẹp, nhưng lòng của cô lại giống như hoa đã nở rộ hết mức, từ từ khô héo.

Nhưng mà ngược lại cô phát hiện, Ông Gia Ủy bây giờ và trước đây không giống nhau, ít lơ đãng hơn, chắc chắn hơn.

Hôm nay anh ta nói, kể tên các suối ôn tuyền nổi tiếng khác, nên đổi địa điểm

Vì thế, anh ta đưa cô tới núi Dương Minh trước xem cảnh đêm, sau đó lái một vòng đưa cô đi uống trà. Anh ta mang theo trà quan quân, nghe nói một cân phải mấy vạn đồng.

Về trà, cô không hiểu biết. Nhưng nhìn dáng vẻ Ông Gia Ủy ngồi đối diện cô pha trà, từ tinh trà cho đến lúc ngửi thấy mùi thơm, mỗi động tác đều rất lưu loát trôi chảy, cô kinh ngạc vì anh ta giống như rất hiểu trà.

“Anh thay đổi rất nhiều.” Nhìn anh ta nâng trà nóng đến trước mặt cô, cô không nhịn được nói ra nhận xét qua mấy ngày đi chung với nhau.

“Anh còn tưởng em không chú ý đến anh cơ.” Ông Gia Ủy nâng chén, thưởng thức hương thơm ly trà, nói như không có việc gì.

“Làm sao lại không chú ý đến chứ? Thời gian này mỗi ngày chúng ta đều gặp mặt mà!”

“Đúng vậy. Cho nên ngày ngày anh đều nghe thấy tên của Lương Duy Nặc, nghe đến mức tai sắp nhiễm trùng rồi.”

“Không phải em mỗi ngày đều nhắc tới anh ta!” Tường Vĩ Nhân phủ nhận thẳng thừng.

“Không phải sao? Có muốn anh nhắc lại cho em không? Ngày hôm qua em kể lúc bọn em quen nhau, em nói anh ta cởi áo khoác tây phục xuống, mặc dù hoàn toàn không biết em, chỉ bởi vì sợ em lạnh.”

“Bởi vì hôm qua anh làm động tác tương tự, cho nên mới khiến em nhớ tới anh ta.” Vĩ Nhân thở dài.

“Cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là ngày hôm qua em nhắc tới anh ta.”

“Vậy không thể chứng minh ngày nào em cũng nhắc đến được. Em không thể mỗi ngày đều nói tới anh ấy, làm gì có nhiều chuyện để nói như vậy!”

“Ngày hôm trước, em nói anh ta không biết bơi—”

“Bởi vì lúc đó anh nói anh được giải quán quân môn lặn dài!” Tường Vĩ Nhân giải thích.

“Hôm kia, em nói vào cái đêm thất tịch đầu tiên bọn em ở cùng nhau, anh ta xin thầy chế tạo pháo hoa bên Nhật bản, làm một cái pháo hoa ‘SamlovesMisty’, đốt tình yêu đối với em vào bầu trời đêm.”

Uông Gia Úy hừ một tiếng tức giận ra khỏi mũi, anh thực sự không muốn thừa nhận, nhưng Lương Duy Nặc đúng là rất lãng mạn.

Cô không nói cho Uông Gia Úy biết, lúc ấy Lương Duy Nặc còn hát tình ca cho cô, là bài “and I love you so” của DonMcLean.

Anh hát không biết bao nhiêu lần, sau đó nói, anh chọn bài hát này là bài ca của bọn họ.....

Tường Vĩ Nhân vội vàng xua đuổi kí ức, lại giải thích: “Đó là vì anh hỏi em lễ tình nhân vào đêm thất tịch của tháng sau muốn như thế nào, cho nên em mới—”

“Ngày hôm trước nữa, em hỏi anh. Hồng Hi Vân thực sự có sức quyến rũ hơn em sao? Tại sao Lương Duy Nặc lại chọn cô ta?”

“Làm ơn! Bản thân bị thương nặng, cũng phải cần thời gian 1,2 ngày mới bình phục được chứ!” Cô giải thích lần thứ tư. (bị thương ý là bị Lương Duy Nặc đá)

“Còn có ngày hôm trước hôm trước nữa, em nửa đêm gọi điện báo anh ra ngoài, không nói lời nào khóc đến kinh thiên động địa, vừa khóc vừa nói em chưa bao giờ yêu một người đàn ông nào như vậy, tại sao anh ta lại muốn tôn trọng em?”

Đêm hôm đó, thực sự, Uông Gia Úy bị giật mình. Tường Vĩ Nhân trong trí nhớ của anh, không phải là một người phụ nữ khóc thảm như vậy. Cô nhào vào lòng anh cất tiếng khóc, khóc đến yêu ớt như đứa trẻ.

Khoảng khắc đó, anh thực sự ghen tỵ Lương Duy Nặc muốn chết, bởi vì Lương Duy Nặc đã chiếm được tình yêu chân chính của Tường Vĩ Nhân. Điều này cũng chứng minh, Uông Gia Úy anh chưa bao giờ được Tường Vĩ Nhân yêu thực sự. Quả thật là cho anh hiểu rõ đau lòng!

Nhưng cũng vì khoảng khắc đó, anh càng khẳng định thêm anh muốn Tường Vĩ Nhân. Giờ phút đó, anh động lòng với cô.

Không thể nói ra được tại sao, có lẽ là ý muốn bảo vệ, một Tường Vĩ Nhân yếu ớt, đều khiến anh nảy sinh ý nghĩ muốn bảo vệ cô, cũng có thể là do lòng hiếu thắng, anh không muốn thua Lương Duy Nặc.

Uông Gia Úy nói không sai, bọn họ ở cùng một chỗ năm ngày, thực sự mỗi ngày cô đều nhắc đến Lương Duy Nặc!

Tường Vĩ Nhân im lặng, lần này cô không giải thích nữa.

“.....Ít nhất, hôm nay em không nói đến anh ta.” Cuối cùng, cô giấy dựa nói.

“Thời gian ngày hôm nay chúng ta ở chung với nhau còn chưa kết thúc, em vẫn có cơ hội nhắc tới anh ta.”

“Em sẽ không nhắc tới anh ta nữa!” Thay vì nói là cô đang đảm bảo với Uông Gia Úy, chi bằng nói cô đang đảm bảo với chính mình.

Uông Gia Úy cười như không cười, nhìn ánh mắt có chút kì lạ của cô, một lúc sau, anh nói: “Bây giờ chúng ta, không phải là đang nói anh ta sao?”

Tường Vĩ Nhân ngẩn người, mở miệng kêu lên: “Đó là do anh nói trước!”

“Vâng! Là lỗi của anh, ai bảo anh bị em đầu độc năm ngày, nhiễm một loại độc tên là Lương Duy Nặc, không những vậy còn khó có thể khỏi trong một thời gian ngắn. Em chắc chắn không biết, anh cực kỳ ghen tỵ với anh ta.”

“Anh không cần phải ghen tỵ anh ta, dần dần, em sẽ không thương anh ta nữa!” cô nói có chút buồn rầu.

“Sau đó thì sao? Chờ em không thích anh ta nữa, có thể yêu anh sao?” Uông Gia Úy nhướn mày.

“Em...có lẽ chúng ta có cơ hội làm người tình.” Tường Vĩ Nhân lúng túng nhìn Ưông Gia Úy. Thẳng thắn mà nói, mấy ngày đi chung với nhau này, cô thực sự cảm thấy anh đã trở thành một người đàn ông tốt. Nếu như sớm mấy năm, có thể cô yêu anh. Nhưng còn bây giờ không phải là thời gian thích hợp, không chưa chuẩn bị nhảy vào một đoạn tình cảm khác.

Ưông Gia Úy nhìn cô một cái, suy nghĩ sâu xa, sau đó về mặt nghiêm túc mở miệng: “Vĩ Nhân, anh không giống như trước đây nữa. Trước đây còn trẻ tuổi không hiểu chuyện, chỉ muốn chơi bời, biết rất rõ cô em là đủ, nhưng vẫn...Tóm lại, trước đây anh sai rồi, không nên tổn thương em như vậy. Nhưng bây giờ, anh không muốn chỉ là tình nhân của em, anh muốn ổn định, anh muốn em làm vợ anh, anh muốn em yêu anh giống như yêu Lương Duy Nặc vậy.”

“Em...”

Tường Vĩ Nhân nói không nên lời, cô vẫn cho rằng chẳng qua Ưông Gia Úy ở Đài Loan quá buồn chán, muốn tìm một người “đồng hành tạm thời”, hoặc là một đoạn nhân duyên giống như yêu đương ngắn ngủi mà thôi.

Cô không ngờ, Ưông Gia Úy lại muốn cưới cô? Anh ta hông đầu óc sao?

Vĩ Nhân chợt nhớ tới bố mẹ của Ưông Gia Úy, khi hai người đang đi học ở nước ngoài thì bố mẹ anh biết bọn họ đang qua lại, từng tìm một mình cô tới “nói chuyện”.

Llee.qu.y.don.

Cô nhớ bọn họ nói như vậy: bây giờ Gia Úy nhà chúng tôi chỉ vui đùa một chút mà thôi, cô phải làm các biện pháp ngừa thai, đừng nghĩ đến việc chưa cưới đã sinh con, thì cho rằng chúng tôi sẽ bắt đắ đi đồng ý cho cô gả vào Ưông gia....

Còn nhiều nữa, tất cả đều nói nhằm đến việc nhà họ Ưông của bọn họ cao quý! Vậy mà bây giờ, anh ta lại muốn kết hôn với cô?

Ưông Gia Úy không thể nào không biết, cặp mắt của bố mẹ luôn mọc trên đỉnh đầu anh chắc chắn sẽ không đồng ý.

Lúc trước khi bọn họ vẫn là sinh viên, bố của cô còn chưa phá sản, mà cô đã bị bố mẹ anh coi thường như vậy, cho nên bọn họ bây giờ càng không thể nào đồng ý.

Tường Vĩ Nhân suy nghĩ sau một lúc, rốt cuộc nói: “Chúng ta không thể nào kết hôn. Thứ nhất, là em không muốn; thứ hai, bố mẹ anh cũng không thể đồng ý cho anh cưới một người phụ nữ đã ly hôn.”

“Bố mẹ không có quyền can thiệp vào hôn nhân của anh, bọn họ tán thành hay không tán thành không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Thái độ cương quyết lúc này của Ưông Gia Úy, khiến cô lại nhớ đến Lương Duy Nặc.

Lúc đầu, Lương Duy Nặc cũng giống như anh ta vậy, bất chấp tất cả muốn cưới cô.

Đàn ông đều như vậy sao? Lúc muốn, trời có sập xuống cũng muốn chống đỡ lên; lúc không cần nữa, thoải mái xoay người bỏ đi.

“Lúc đầu, Lương Duy Nặc cũng giống như anh vậy...” Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô mới giật mình bản thân lại nhớ đến anh ấy. Đã nói không nhắc đến người đó nữa, nhưng chỉ cần gặp phải một tình huống mới, vẫn sẽ nghĩ đến. Cô than thở, vội vàng nói tiếp: “Thực xin lỗi, em nói không nhắc đến rồi, nhưng vẫn nói tới anh ấy.”

“Em không cần phải nói xin lỗi. Em thực sự yêu anh ta, anh có thể hiểu. Chuyện của chúng ta, sau này hãy nói. Trước mắt, trách nhiệm của anh là khiến em nhanh chóng quên đi Lương Duy Nặc!”

Tường Vĩ Nhân cười chưa xót, nói: “Giúp em đi, em cũng muốn quên.”

“Anh sẽ cố gắng hết sức.” Ưông Gia Úy cười tít mắt lấy trà đã lạnh của cô đổ đi, đổi một ly trà nóng mới.

Anh làm như không có việc gì nhìn xung quanh một vòng, sau đó hướng về phía cô, nhỏ giọng nói: “Em biết vẫn có người đi theo chúng ta sao?”

“Ừ. Không sao, để cho bọn họ đi theo đi. Em mong rằng người trên toàn thế giới này đều biết em với anh ở chung một chỗ. Anh để ý sao?”

“Không sao. Có thể trở thành nam chính trong tin tức tình cảm của em, anh vô cùng vinh hạnh.”

“Phải là em rất vinh hạnh, vì có thể tạo ra scandal tình cảm cùng với người nổi danh trong top 100 người đàn ông tài phú trên thế giới.”

Nói xong, cô lè lưỡi nháy mắt một cái, đáng vẻ không có một chút nào giống như phụ nữ đang lúc đau lòng.

Uông Gia Ủy thấy thế, cười lớn. Anh thích, anh thực sự rất thích phản ứng dí dỏm của Trương Vĩ Nhân.

Cô, mặc kệ anh đang tỉnh hay mơ, vẫn là người phụ nữ anh muốn có được.

**

“...Em đồng ý giúp anh chứ? Bao nhiêu tiền anh cũng sẽ cho em.”

Lương Duy Nặc đang ngồi trong phòng lớn hút thuốc, nhìn Hồng Hi Vân.

Lấy mắt đàn ông nhìn phụ nữ, Hồng Hi Vân thực sự không thể bắt bẻ được chút nào.

Anh cảm thấy cô không hư vinh như tin đồn bên ngoài, anh biết, cô cũng chỉ muốn tìm một người đàn ông tốt để dựa dẫm mà thôi.

Hồng Hi Vân ngây người, không thể nào tin nổi lời nói mà cô vừa nghe được.

Lạc quan, có lẽ cũng sống được một năm? Anh ấy? Lương Duy Nặc? Lương Duy Nặc trông rất khỏe mạnh đang đứng trước mặt mình sao?! Cô thực sự không thể nào tin tưởng được, cuộc sống còn lại của anh còn chưa đến một năm!

Nhưng mà, nét mặt của anh khi nói chuyện, không có một chút đùa giỡn nào cả.

“Anh rất yêu vợ của anh, người nhà của anh, nhưng anh thì sao? Vậy anh làm sao bây giờ?” Hồng Hi Vân cảm thấy giọng nói của mình giống như lạc từ nơi khác đến, không còn chân thật.

Mới vừa rồi Lương Duy Nặc đã nói cho cô biết tất cả chân tướng sự việc—

Cách đây mấy tháng anh đến L.A đi công tác đã từng bị hôn mê. Anh đã nhờ bạn tốt của mình là bác sỹ ở L.A làm kiểm tra giúp anh, lúc đó mới phát hiện ra anh bị u não, không những thế còn là u ác tính.

Nếu như không làm phẫu thuật sớm, thì chỉ có thể tiếp nhận hóa trị liệu, có tỉ lệ sống sót 75% thêm mười năm. Còn phẫu thuật mặc dù có cơ hội khỏi hẳn, nhưng tỉ lệ phẫu thuật thành công cũng chỉ có 65%. Đối với anh mà nói, hai kết quả này đều là con đường chết.

Thời gian còn lại của anh, còn bao nhiêu anh không biết rõ, nhưng chắc chắn không nhiều.

Lương Duy Nặc không muốn nhìn vợ của anh đau lòng, không muốn vợ anh đối mặt với sự thật anh sắp chết đi, cho nên anh muốn chia tay trước. Anh sợ bản thân...không có cơ hội sống đến già.

Lee.q.uy.don.n

Hồng Hi Vân nghe anh nói xong mới biết, thì ra từ đầu đến cuối, cô chỉ là được anh tuyển chọn để diễn vai phụ trong một vở kịch. Cô còn ngốc nghếch cho rằng, Lương Duy Nặc thực sự coi trọng cô, yêu cô!

Bỗng nhiên cô rất đau lòng cho người đàn ông này, hơn nữa không nhận được ghen tỵ với người vợ được anh yêu vô cùng sâu sắc kia.

Tại sao mình lại không may mắn được như vậy, có thể quen biết một người đàn ông rất cố chấp với chuyện tình cảm?

Lương Duy Nặc hơi hốt đáp lại vấn đề của Hồng Hi Vân: “Không cần phải lo đâu, bạn tốt quen biết mấy chục năm của anh làm bác sỹ mà.”

“Anh thực sự muốn làm như vậy sao? Có thể anh sẽ chết vì cô độc đó!”

“Anh không sao hết. Chỉ cần người anh yêu có thể bớt đi đau khổ, anh như thế nào cũng không đáng kể.” Lương Duy Nặc lạnh nhạt nói.

“...Được, em giúp anh! Em muốn ba mươi triệu, còn nữa, xin anh đồng ý để em ở cùng anh, cho đến khi kết thúc phẫu thuật. Nếu như anh không đồng ý, cho dù anh cho em ba mươi triệu, em cũng sẽ không giúp anh.”

“Tại sao muốn như vậy? Em biết là anh không yêu em mà, em...em không cần theo anh.”

“Anh có yêu em hay không, với việc em muốn ở cùng anh, đây là hai chuyện khác nhau.” Cô dừng một chút, nói tiếp: “Nếu như cuối cùng anh sẽ chết, em không muốn anh chết đi trong sự cô đơn.”

“Con người cuối cùng đều sẽ chết.” giọng nói Lương Duy Nặc có chút giễu cợt.

“Anh biết ý của em mà. Con người cuối cùng đều sẽ chết, nhưng người đàn ông như anh, không đáng phải rơi vào kết cục chết trong sự cô đơn.” Hồng Hi Vân dùng vẻ mặt bi thương nhìn anh, chân thành nói: “Em quen biết không ít đàn ông, nhưng chưa bao giờ quen biết người nào giống như anh. Em hi vọng có thể cùng với anh, không muốn anh cô đơn đối mặt với chuyện trọng đại nhất trong cuộc đời, đây là tâm ý của em dành cho anh.”

Lee.quyy.donn

Hồng Hi Vân muốn khóc, cô đau lòng cho chính bản thân mình trước đây không biết nhìn người, đau lòng cho bản thân mình không gặp được người đàn ông chân thành như Lương Duy Nặc.

Hoặc phải nói chính xác là, cô đã gặp được, nhưng người Lương Duy Nặc yêu không phải cô.

Lương Duy Nặc nhìn cô, không thể phủ nhận, anh có chút cảm động, vào giờ phút như thế này, chút dịu dàng cô trao, so với ba mươi triệu thì quý giá hơn nhiều.

“Em muốn theo thì theo thôi. Cảm ơn em giúp anh việc này.”

“Không cần khách khí. Dù sao anh cũng đã đồng ý cho em ba mươi triệu.”

“Ba mươi triệu đủ rồi sao? Tạm thời em phải rời khỏi giới nghệ sĩ—“

“Đủ rồi.”

Trên thực tế, đồng ý diễn vở kịch này với Lương Duy Nặc, giá ba chục triệu quả thực có hơi thấp. Cô phải tuyên bố tạm thời rút lui khỏi giới văn nghệ, dù sao thì bọn họ cũng sắp “bỏ trốn” đến nước Mỹ, cô làm sao có thể biểu diễn tiếp? Mà một năm cô trình diễn thời trang, làm quảng cáo, cũng không dùng lại ở ba mươi triệu!

Nhưng cũng rất kỳ lạ, có thể giúp anh “Đại ân” này, cô cảm giác ba mươi triệu đã rất đủ rồi.

Có lẽ là nhìn anh yêu thương sâu sắc người bên cạnh anh, yêu vợ của anh, chính phần tình cảm đó đã làm cô cảm động.

“Thời gian này, khả năng em lại phải cho anh mượn ghế sa lon ngủ rồi.”

“Anh không có vấn đề gì cả, ngủ sa lon cũng không sao cả.”

Lương Duy Nặc cười cười, anh phát hiện Hồng Hi Vân cũng có chút hài hước.

*dien*dan,le@quy^don

“Em không hiểu lắm, sao lúc bắt đầu anh không nói cho em biết sự thật? Lại còn ở trong phòng làm việc của anh. ...”

Anh cười, nhưng vẻ mặt có chút khổ sở, giải thích: “Nếu vừa bắt đầu đã nói cho em biết, ngộ nhỡ em không đồng ý thì sao? Thời gian của anh không nhiều lắm, Austin nói tình hình của anh càng ngày sẽ càng tệ, đầu đầu nghiêm trọng hơn không nói, ngay cả thị lực cũng sẽ giảm bớt. Anh có cảm giác, gần đây nhìn đồ vật đã hơi mờ. Anh không có đủ thời gian để đi tìm một người phụ nữ khác, cho nên không còn cách nào khác là giả vờ theo đuổi em. Chỉ cần diễn đến đoạn tại phòng làm việc kia, chuyện đã giải quyết một nửa.”

“Nhưng... Nhưng anh làm sao biết ngày đó vợ anh sẽ tới? Anh bảo cô ấy đi à?” Hồng Hi Vân thực sự nghĩ không ra.

“Có ý muốn cô ấy tới không kì lạ sao? Chỉ là anh đoán cô ấy sẽ tới, bởi vì đêm trước ngày đó, anh ngủ ở đây. Bọn anh kết hôn hai năm bốn tháng hai mươi lăm ngày, trừ đi công tác ở ngoài, anh chưa từng qua đêm ở ngoài. Anh đoán một khi cả đêm anh không về nhà, theo cá tính của cô ấy, hôm sau cô ấy sẽ đến phòng làm việc tìm anh.”

“Anh rất hiểu vợ anh.”

“Bởi vì anh yêu cô ấy, sâu sắc hơn bất cứ người nào.”

Giọng của Lương Duy Nặc nhàn nhạt, thế nhưng lời nói nghe vào tai của Hồng Hi Vân, rất có sức nặng.

Nhìn anh rút ra một điều thuốc khác, Hồng Hi Vân thực sự bị lời nói của anh làm cho vô cùng cảm động.

Không gian rộng lớn như vậy, không ai mở miệng nữa.

Uông Gia Úy cho xe dừng ở bên đường, sau đó đánh vòng một cái, bọn họ đã ở trên đường chính trước cửa khách sạn.

Đây là một khách sạn cao cấp năm sao, anh vừa mới gọi điện thoại đặt phòng Tổng thống.

Bởi vì Tường Vĩ Nhân nói, hôm nay cô không muốn trở về. Cô nói, từ ngày bọn họ cùng nhau ăn bữa cơm đầu tiên đến nay, Lương Duy Nặc không hề về nhà ngủ, tình trạng này đã mười ngày.

Uông Gia Ủy nhìn Tường Vĩ Nhân bên cạnh ghé lái, hai tay của cô không tự chủ nắm chặt, biểu hiện rất căng thẳng. Đôi mắt cô nhìn ra ngoài cửa xe, không hề nhìn anh.

“Em chắc chắn muốn làm như vậy sao?” Uông Gia Ủy hỏi. Anh không hy vọng cô đánh cuộc như vậy, mặc dù anh rất muốn cô.

Cuối cùng Tường Vĩ Nhân cũng quay đầu nhìn anh, than thở nói: “Mười ngày là đủ rồi. Lòng của em đã chết hoàn toàn rồi. Không còn lý do gì để hao mòn dần vì anh ấy nữa.”

“Không muốn hao mòn vì anh ta, không có nghĩa là phải lên giường với anh.”

“...Mười ngày trước, em nói với anh ấy, chờ sau khi vị trí của anh ấy trong lòng em không còn nữa, là có thể cùng với người đàn ông khác không phải anh ấy...xây ra quan hệ. Em muốn chứng minh, anh ấy đã không còn ở trong lòng em nữa.”

Đột nhiên Uông Gia Ủy cảm thấy anh cần một liều thuốc, hoặc là một ly rượu. Nói một cách thẳng thừng, Tường Vĩ Nhân chỉ sử dụng anh để chứng minh cái gì gì đó mà thôi, còn anh vô cùng không thích cảm giác này.!

“Em khiến anh tiến thoái lưỡng nan”. Trong tay không có thuốc, càng không có rượu, anh chỉ có thể không cam lòng nói.

“...Không phải anh muốn em sao?”

“Bởi thế mới tiến thoái lưỡng nan. Anh rất muốn, nhưng không phải muốn bằng cách này. Anh muốn em vì anh mà lên giường cùng anh, chứ không phải liều chết để chứng minh một gã đàn ông khác không còn ở trong lòng em nữa! Loại lí do lên giường rách nát như thế này, là em đang sỉ nhục tâm ý của anh dành cho em!”

“Em...thật xin lỗi.” Nghe giọng nói kích động của anh, Tường Vĩ Nhân không nói tiếp được nữa, không thể làm gì khác hơn là nói lời xin lỗi.

Câu “thật xin lỗi” đó thực sự khiến Uông Gia Ủy không thể làm gì.

le(qu.y^don

Thôi vậy! Anh đánh tay lái, nhấn ga, thuận lợi đưa xe ra khỏi đường lớn, nháy mắt đã dừng trước cửa khách sạn.

Anh xuống xe, đưa chìa khóa cho nhân viên bãi đậu xe của khách sạn, đi tiếp qua bên kia, kéo Tường Vĩ Nhân vẫn còn ngồi trong xe ra ngoài, sau đó vô cùng đột ngột, ngay trước cổng đông người, hung hăng hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh rất sâu, vô cùng đòi hỏi, hoàn toàn không quan tâm xung quanh mình còn có rất nhiều người ra vào khách sạn đều dừng bước chân nhìn bọn họ chăm chú, giống như là cố ý biểu diễn cho mọi người nhìn.

Tường Vĩ Nhân lập tức đáp lại anh, thậm chí còn vòng hai tay lên cổ anh.

Khoảng khắc tốt đẹp qua đi, cuối cùng anh cũng buông cô ra. Xe cũng đã được lái đi chỗ khác, cậu trai trẻ giúp anh đậu xe cầm chìa khóa quay lại cửa chính khách sạn.

Anh kéo cô, đi vào khách sạn, nói bên tai cô: “Nếu muốn diễn, thì diễn hoàn hảo một chút. Những thứ phóng viên theo mấy ngày đường kia, vừa rồi chắc chụp được không ít hình tốt. Tiếp theo chúng ta lại dặt tay vào khách sạn như vậy, cũng đã đủ để bọn họ viết ra một bài báo đặc sắc rồi.”

“Em...Thực ra em hi vọng việc này không chỉ là diễn trò.”

“Việc này phải vào phòng mới biết kết quả, nhưng anh rất nghi ngờ kết quả có phải như anh muốn hay không.” Theo trực giác suy đoán của anh, nếu hôm nay Tường Vĩ Nhân và anh thật có xảy ra cái gì...Đó mới thực sự là gặp quý!

Mười ngày này, không có ngày nào là cô không nói đến Lương Duy Nặc. Rõ ràng là anh...thua trong tay cô.!

Nửa giờ sau—

Haizzz ! Uông Gia Ủy thật không biết làm sao với “tiên tri” của chính mình.

Anh cách xa Tường Vĩ Nhân có mấy bước chân, nhìn cô ngồi trên giường lớn, cởi hai cái cúc áo sơ mi, sau đó để tay ở vị trí chiếc cúc thứ ba, cứng ngắc không hề cử động nữa. Cô duy trì tư thế này, đã rất lâu rồi.

Anh vô cùng kiên nhẫn đứng đó, chờ đợi chính cô nghĩ thông suốt. Hai người giống như đang so ai có tính nhẫn nại hơn, hoàn toàn không cử động.

Uông Gia Ủy vẫn yên lặng chờ, cuối cùng không ngờ là chờ được nước mắt của cô.

Nhìn thấy nước mắt của cô, anh không còn yên lặng được nữa. Uông Gia Ủy đi lên trước, ngồi xuống bên cạnh cô, kéo hai tay cô xuống, cài lại hai chiếc cúc áo đã cởi bỏ.

“Em không làm được, thì cần gì miễn cưỡng bản thân như vậy?” Anh vỗ vỗ mặt cô, có chút đau lòng. Xem ra, cô thực sự yêu Lương Duy Nặc lắm rồi.

“Oa....” Tường Vi Nhân lập tức khóc lớn tiếng. Cô rất tức giận, thực sự đau lòng, giận chính mình mềm yếu, không đuổi được Lương Duy Nặc đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng cô, giống như một đứa ngốc vẫn yêu người đàn ông đã không còn thương mình! Mặc dù cô rất tức giận, nhưng lại chỉ dùng khóc để phát tiết.

Cô khóc đến mức mặt kệ hình tượng, vừa khóc vừa mắng: “Tại sao lại không công bằng như vậy! Tại sao anh ta có thể làm được, em lại không làm được? Tại sao.... Tại sao em vẫn còn thương anh ta? Không công bằng, không công bằng chút nào cả! Lương Duy Nặc, tên khốn kiếp này, không yêu tôi tại sao không nói sớm? Khốn kiếp, đàn ông hư hỏng....”

Uông Gia Úy ôm cô vào lòng, quyết định để cho cô khóc đủ, mắng thật sáng khoái.

“Dùng sức khóc, dùng sức mắng đi, chờ em khóc xong, mắng xong, anh dẫn em xuống lầu ăn bữa tiệc lớn.”

Uông Gia Úy nhẹ nhàng hôn trán cô, ngoài bắt đắc dĩ, còn có chút buồn cười.

Anh yêu Tường Vi Nhân, Tường Vi Nhân yêu Lương Duy Nặc, Lương Duy Nặc yêu Hồng Hi Vân,... Nếu Hồng Hi Vân có thể yêu Uông Gia Úy, quan hệ này chẳng phải biến thành tứ giác rồi sao?

Thật đáng tiếc, anh không biết Hồng Hi Vân, không có cơ hội khiến Hồng Hi Vân yêu anh, nếu không, bây giờ anh không chỉ có chút buồn cười thôi đâu, tám phần là sẽ cười lớn đến âm ỉ.

Tình yêu, tại sao lại không giải thích được như vậy, khiến cho người ta không hiểu được rõ ràng đây? Thật là nhục đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Mình đang đi làm nữa nên hơi bận với mệt. Vào thấy bạn mấy bạn cmt nhiệt tình nên cũng lê lét tâm thần mệt mỏi có edit mấy trang. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình.

**

Kiểu giống như công tắc đèn, khẽ chạm liền sáng.

Tại sao tình yêu lại không thể giống như vậy?

Lúc cô đơn, chạm nhẹ sẽ sáng....

**

Lương Duy Nặc nằm thử xuống sofa thì chạm phải đèn đặt dưới đất, đèn liền sáng ngay lập tức, nhưng chỉ một lúc sau, anh lập lại động tác một lần nữa, cả phòng khách lại trở lại tối đen.

Anh vô ý thức chạm lại một lần nữa, rồi khỏi, lại chạm vào, lại rời khỏi. Lúc sáng lúc tối, anh nhìn bức ảnh lập lòe trong tờ tạp chí đặt ở trên bàn trà phía đối diện.

Tin tình cảm của Uông Gia Úy và Tường Vi Nhân, hình ảnh được xử lý bắt mắt, đặt trên trang nhất.

Lương Duy Nặc ần ần đau đớn mà nghĩ: bọn họ vào khách sạn rồi, trước cửa lớn của khu vực nhà hàng, bọn họ đã không thể chờ đợi mà hôn nhau say đắm, sau đó mới dắt tay nhau vào khách sạn....

Vốn tưởng rằng trong cuộc sống không có gì lớn hơn, đáng sợ hơn có thể so sánh được với cái chết.

Thế nhưng trong một khắc, anh phát hiện bản thân đã cực kì sai lầm.

Tro mắt nhìn Tường Vi Nhân biến thành phụ nữ của người đàn ông khác, loại đau khổ và sợ hãi như thế này, sợ rằng cái chết còn lâu mới sánh bằng.

Anh mất cô, thực sự mất cô triệt để.

Hôm nay anh về nhà, chờ đợi Tường Vi Nhân không biết có trở về hay không.

Anh nghĩ muốn hỏi cô một chút, Uông Gia Úy có đối xử tốt với cô không? Nếu thực sự tốt, có lẽ nỗi khổ sở của anh sẽ được một chút an ủi.

Hơn một giờ đêm, cô vẫn chưa trở về. Cô... sẽ ở trên giường của Ông Gia Úy sao? Lương Duy Nặc thở một hơi thật dài, đang định đi đến tủ rượu lấy một chai, đúng lúc này nghe được âm thanh cửa mở.

Anh đứng ở bên sofa, nhìn Tường Vĩ Nhân vừa mới vào cửa, gần như không có cách nào hít thở.

Cô gầy đi, hơn nửa tháng không gặp mặt, hình như cô gầy đi không ít.

Ông Gia Úy không đối xử tốt với cô sao? Không ép cô ăn nhiều hơn một chút sao?

Anh rất muốn mở miệng hỏi cô, rất rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng Vĩ Nhân lại lên tiếng trước.

Lúc Tường Vĩ Nhân vào cửa nhìn thấy Lương Duy Nặc liên sợ hết hồn, ánh mắt của anh nhìn cô chăm chăm, giống như mưa to gió lớn sắp kéo đến, khóe mắt Tường Vĩ Nhân nhìn đến tờ tạp chí trên bàn uống trà nhỏ, có chút sáng tỏ.

“Ngày mai chúng ta xử lý thủ tục một lần luôn đi. Chắc là anh có thời gian chứ?” Cô vừa nói vừa hướng về phía lên tầng hai, sau khi chỉ còn cách anh một đoạn, dừng lại chờ đợi anh trả lời, nhưng mắt không nhìn anh.

“Ông Gia Úy không đối xử tốt với em?” Giọng nói anh vô cùng dè dặt.

“Có tốt hay không là việc của tôi, không liên quan đến anh.” Tường Vĩ Nhân dùng giọng điệu lạnh như băng trả lời.

“...Anh thực sự hy vọng anh ta có thể đối xử với em thật tốt.” Lương Duy Nặc nói có chút bất đắc dĩ.

Lời này lại chọc giận Tường Vĩ Nhân, cô xoay người, tầm mắt chống lại anh, lửa giận hừng hực nói: “Ý anh là gì? Anh đi chăm sóc người phụ nữ khác, cho nên phải có người đàn ông khác tiếp nhận vị trí của anh cho tốt sao, như vậy anh có thể yên tâm thoải mái phản bội hôn nhân của chúng ta, là như thế phải không? Chúng ta có nên mở tiệc ly hôn cho dứt khoát, anh đi với niềm vui mới Hồng Hi Vân của anh, tôi đi với niềm vui mới Ông Gia Úy của tôi, cùng nhau chiếu cáo với người thân bạn bè, nói rằng chúng ta đều tự tìm đến với hạnh phúc mới, như vậy anh sẽ an tâm ly hôn hơn sao, sẽ hợp tình hợp lý hơn chứ?!”

“Đây đúng là một đề nghị hay.” Lương Duy Nặc dùng giọng nói đùa giỡn đáp lời, nhưng vẻ mặt lại có chút ưu thương.

Trong lúc tức giận, Tường Vĩ Nhân đã giận đến mức không thấy rõ thái độ của Lương Duy Nặc, trái tim cô bị giày vò vô cùng khổ sở.

Muốn thu hồi lại tình yêu, lại không đủ sức.

Dienndanleuydon,

Thực sự cô rất hận, vì sao yêu người sâu sắc, thì nhất định phải nhận sự thương hại?!

Tường Vĩ Nhân tức giận muốn nổ tung, điên cuồng rống to; “Tốt lắm! Vậy thì thứ 7 này, anh đặt tầng thứ hai một của “Caesar” đi, địa điểm đó chẳng phải rất tuyệt sao?”

Cuộc sống đúng là mỉa mai, năm ấy Lương Duy Nặc cầu hôn từng nói với cô: mười năm sau muốn tổ chức một bữa tiệc ở tầng hai một của “Caesar”, mời toàn bộ bạn bè người thân, những người từng phản đối bọn họ kết hôn, để bọn họ biết họ đã phản đối sai lầm. Anh nói, nhất định phải làm cho mọi người biết hai người rất hạnh phúc!

Hừ, hạnh phúc? Hạnh phúc ngắn biết bao nhiêu, căn bản là sống không qua mười năm!

Hơn hai năm trước còn muốn ăn mừng kỷ niệm tròn mười năm kết hôn, nhưng mà bây giờ, ngay cả ba năm ngày cưới cũng chưa đến, đã phải ly hôn rồi!

Nếu anh nói “tổ chức tiệc chia tay” cũng được, vậy thì tổ chức đi! Chẳng lẽ cô sẽ sợ sao? Một người yêu thương còn không giữ được, thì còn sợ cái gì nữa? Nếu không đến được ngày kỷ niệm mười năm, vậy thì kỷ niệm ly hôn cũng tốt lắm!

“Được, anh đi đặt, cuối thứ bảy tuần này, em nhớ đưa Ông Gia Úy đến.” Lương Duy Nặc cười, mang theo đau khổ khó phát hiện.

Anh hiểu được tình cảm của Vĩ Nhân đối với anh, anh làm như vậy sẽ làm cô bị thương triệt để hơn đúng không? Anh chỉ hy vọng đây là cách làm tuyệt tình, có thể khiến cho Vĩ Nhân chết tâm hoàn toàn với anh. ...

Anh thực sự thực sự rất quá đáng!

“Lương Duy Nặc! Anh quả thực khi dễ người quá đáng! Mắt tôi thực sự bị mù mới gả cho anh!” Tường Vĩ Nhân rống lên, trong đôi mắt ngấn lệ.

Cô vừa tức vừa hận, cảm thấy không có cách nào có thể ở chung một không gian với anh, cho dù là mấy giây ngắn ngủi cũng không!

Sau khi gào xong, cô lập tức quay đầu chạy về phía cửa chính, muốn rời khỏi cái nhà này.

Lương Duy Nặc lại đuổi theo cô, bắt được tay cô, nói: “Đã muộn rồi, mắt em bị mù mà, chạy như vậy rất nguy hiểm.”

Cảm giác hài hước gì đây? Cô bị kéo, chỉ có thể quay đầu nhìn anh chăm chăm, ngay cả nói cũng không nên lời, nước mắt trực tiếp rơi xuống.

“Em đừng khóc, anh cho rằng nói như vậy có thể trêu chọc em cười.” Lương Duy Nặc than thở. Gần đây, anh đã thấy cô khóc quá nhiều.

Ngón tay cái anh dấn lên mặt cô, lau đi nước mắt ẩm áp của cô, âm thanh thả nhẹ: “Nếu không anh đổi sang cách nói khác, là mắt anh bị mù mới cười em, cho nên em chạy đi như vậy rất nguy hiểm, bởi vì mắt anh mù, không thể nào đuổi theo em được.”

Tường Vĩ Nhân không cười nổi, thực sự cảm thấy đau đớn quá, muốn tránh thoát khỏi anh thế nhưng không tránh được, không thể làm gì khác là gào lên: “Lương Duy Nặc! Tại sao anh muốn bắt nạt tôi như vậy? Tại sao—”

Anh kéo cô vào lòng, ôm thật chặt, cố gắng muốn trấn an tâm tình kích động của cô, nói nhỏ: “Nhân Nhân, chúng ta không cần nói những lời ác độc như những cặp vợ chồng bất hòa khác, chúng ta đã có thể gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, có được hay không? Dù nói thế nào, chúng ta đã từng yêu nhau, không nên vì hết yêu thương mà làm tổn thương lẫn nhau. Anh thật tâm hi vọng em vượt qua được, không phải là vì đòi lấy sự thoải mái yên tâm của bản thân. Em phải tin anh, được không?”

Tường Vĩ Nhân dựa vào anh, tâm tình dần dần dịu lại. Thật chân chọc, cái ôm của anh, vẫn có tác dụng làm cô an tĩnh như cũ.

Die.^nda'nle^quy'do^n.Lê quý Đôn

Cô lau sạch nước mắt còn sót lại, hít sâu một hơi, rời khỏi ngực anh, ngẩng đầu, cho anh một nụ cười thương tâm, thất bại nói: “Đã gặp nhau tốt đẹp thì chia tay tốt đẹp! Tối thứ bảy này, tôi sẽ dẫn Ông Gia Ủy tới, cũng sẽ mời cả bố mẹ nữa, chúng ta dứt khoát làm cho xong, sau đó cuộc sống của anh và tôi, ai đi đường này!”

Lời này, có một nửa là vì giận dữ. Bữa tiệc ly hôn? Hừ, có ai lại muốn đem ly hôn làm cho oanh liệt chứ?

Nhưng mà cô cũng hiểu, Lương Duy Nặc nói không sai. Dù như thế nào, bọn họ cũng đã từng yêu nhau, không cần thiết phải nói những lời ác độc. Không duy trì nổi tình cảm nữa, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay là biện pháp duy nhất không khó coi.

Lương Duy Nặc đối với cô như vậy, cô thực sự nên hết hi vọng đi thôi. ...

Cô cũng thực sự hi vọng có thể cùng anh gặp nhau thì cũng chia tay vui vẻ, coi như giờ phút này cô không có cách nào làm được hoàn toàn, nhưng. ...cô sẽ làm được.

“Em. .phải chăm sóc bản thân thật tốt. Sau khi làm xong thủ tục ly hôn, anh có kế hoạch di cư đến Mỹ cùng với Hi Vân, anh quyết định xin nghỉ hưu sớm, trải qua cuộc sống đơn giản chỉ có hai người với Hi Vân.”

“Anh định bỏ công ty của bố anh sao?!” Tường Vĩ Nhân giật mình, không thể tin được anh có thể ra được quyết định như thế này.

Anh thực sự buông xuống được sao? Bố mẹ anh chắc chắn là không đồng ý chứ? Tường Vĩ Nhân vừa cảm thấy giật mình, cũng cảm thấy bản thân rất thất bại.

“Ừ, quá mệt mỏi. Anh không muốn cả đời đều vất vả như vậy, không có thời gian ở bên cạnh người yêu.”

“Anh. ....Thôi, dù sao chuyện này cũng đã không còn liên quan đến tôi.”

Nên nói cảm giác trong lòng cô như thế nào đây? Là chán nản, là đau khổ, hay là mệt mỏi? Có lẽ, tất cả đều có.

Thì ra Hồng Hi Vân trong lòng Lương Duy Nặc, lại quan trọng như vậy. Lương Duy Nặc đối với chính mình, chưa từng chạm đến ý nghĩ “chỉ cần mỹ nhân, không cần giang sơn”. ....

Chỉ một khoảng khắc này, từ chán nản đến hơi sức để ghen tỵ Hồng Hi Vân cũng chẳng còn.

“Sau này anh không ở Đài Loan nữa, em phải chăm sóc bản thân thật tốt.” Lương Duy Nặc nói, trong lòng vô cùng lưu luyến cô.

Cô nhìn anh một cái, trong nháy mắt, cô giống như thấy được sự không muốn buông tay trong mắt Lương Duy Nặc.

Anh không bỏ được sao? Không thể nào. Vì Hồng Hi Vân, anh có thể không cần gì cả, anh đang yêu người khác, làm sao có thể không muốn buông tay cô đây? Là cô suy nghĩ nhiều, là cô vọng tưởng rồi.

“Tôi mệt mỏi quá rồi, tối thứ bảy gặp.” Cô mệt mỏi nói, lần này không quay đầu nữa, đi một mạch lên tầng hai.

Rời đi. Cô vô cùng mệt mỏi, cũng không còn một chút sức lực. Lòng của cô, đã bị đào rỗng hoàn toàn.

Lương Duy Nặc vẫn nhìn theo bóng lưng đi lên lầu của Tường Vĩ Nhân, cho đến khi không nhìn thấy cô nữa mới thôi.

Sau đó, anh rời nhà, lệ trào quanh hốc mắt.

Nước mắt theo từng bước chân của anh, một giọt lại một giọt, giống như những nốt nhạc, xướng lên bài hát đau khổ mãnh liệt nhất trong lòng Lương Duy Nặc.

Sinh ly tử biệt tàn khốc, tất cả anh đều phải đối mặt.....

Tiệt ly hôn? Nghĩ đến sẽ là màn tai họa.

Tướng Vĩ Nhân vốn đến đúng giờ, lại cố ý chậm mười phút, mới kéo tay Uông Gia Úy đi vào vườn hoa sân thượng.

Cô không biết được Lương Duy Nặc mời bao nhiêu tân khách, nhưng vừa vào hội trường phóng tầm mắt nhìn tới, khẳng định chừng trăm người không thiếu được.

"Khẩn trương sao?" Uông Gia Úy cúi đầu ở bên tai nàng thấp giọng hỏi.

"Không sao. Anh phải chuẩn bị tâm lý, một chút cha mẹ tôi có thể sẽ không cho anh sắc mặt tốt."

"Trái tim tôi rất khỏe mạnh, cô yên tâm, không có việc gì." Uông Gia Úy cười đến dịu dàng, vỗ nhẹ tay của cô.

Bọn họ đối thoại thân mật, xa xa Lương Duy Nặc nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Đi tới trước mặt Tướng Vĩ Nhân, là của cha mẹ cô.

Sắc mặt Tướng Đức Lương cha của Vĩ nhân rất khó coi, Phương Huệ Huệ cũng không khá hơn chút nào.

Tầm mắt của bọn họ, tập trung ở trên tay Tướng Vĩ Nhân cùng Uông Gia Úy đan vào nhau.

"Hai vợ chồng các người rốt cuộc đang làm gì thế? Không trở về nhà cũng không gọi điện thoại mà nói một tiếng, hiện tại còn gọi chúng ta tới tham gia cái tiệc quái quỷ này! người làm chồng, kéo một nữ nhân khác tới; con làm người vợ, cũng dắt một người đàn ông khác! Hiện tại các người đến tốt cùng đang hát tuồng gì?!" Tướng Đức Lương cực kỳ tức giận chất vấn.

"Nhân Nhân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Phương Huệ Huệ hỏi tương đối ôn hòa.

"Cha, mẹ, con và Duy Nặc đã làm xong thủ tục li hôn vào thứ ba rồi. Vị này là bạn trai mới của con, anh ấy gọi là Uông --"

Chát! Tướng Vĩ Nhân còn chưa có nói xong, một cái tát liền đánh xuống, tất cả mọi người tại chỗ toàn bộ yên tĩnh lại.

Tướng Đức Lương giống như con sư tử rống giận: "Ta nói người ly hôn, không có bảo người nhanh như vậy liền bám chặt nam nhân khác! Người cùng tiểu tử khốn kiếp đó so sánh sao? Tự người nói, lời nói giống như vậy sao? Ta dạy người như vậy, dạy người làm nữ nhân tùy tiện sao?"

Uông Gia Úy chưa kịp phản ứng, thay nàng đỡ bàn tay đó, nhưng sau khi một cái tát đánh xuống, hấn lập tức đứng ở đằng trước Vĩ Nhân che chở cô, để ngừa cha cô mới có phản ứng kịch liệt tiếp theo.

Lương Duy Nặc nhìn thấy Vĩ Nhân bị một cái tát, đau lòng chết được, vội vàng xuyên qua đám người, đi tới bên cạnh bọn họ, đi về phía trước tiến tới gần cha Tướng Vĩ Nhân, khuyên: "Cha, người không cần kích động."

Tướng Đức Lương hất tay Lương Duy Nặc ra, tức giận hung ác trừng hấn. "Người không cần gọi ta là cha! Ly hôn cùng Nhân Nhân, ta đã không phải cha vợ người rồi! Huệ Huệ, chúng ta nhanh rồi đi cái nơi thối nát này, miễn cho bị những người này làm giận chết!"

Tướng Đức Lương dắt tay của vợ, sẽ rời khỏi.

Tướng Vĩ Nhân bước nhanh đuổi theo, kéo mẹ lại, nói: "Cha, mẹ: thật xin lỗi, là con sai lầm rồi."

"Nhân Nhân, tìm thời gian về nhà mới nói. Cha con bây giờ đang nổi nóng, không nghe lời của con." Phương Huệ Huệ nhẹ nói, rất đau lòng con gái bị một cái tát.

Tướng Đức Lương nhìn cũng không nhìn Vĩ Nhân, cũng làm như không nghe thấy lời con gái nói.

Tướng Vĩ Nhân nhìn cha một cái, khổ sở mà gật đầu với mẹ một cái. Nhìn bóng lưng cha mẹ đi ra vườn hoa, cô cố nén không để cho nước mắt rơi xuống.

Lương Duy Nặc chuyển tới trước mặt cô, sờ sờ mặt cô bị đánh, giọng nói đau lòng: "Rất đau chứ? Anh đi lấy nước đá cho em thoa."

Lương Duy Nặc vừa mới cất bước, Vĩ Nhân liền ngăn trở hấn.

"Không nên phiền toái, tôi không sao. Chúng ta nên giải quyết chuyện cho xong đi, tôi muốn về sớm một chút."

Lương Duy Nặc nhìn cô chốc lát, muốn nói lại thôi, cuối cùng không hề nói gì, trực tiếp đi lên bậc phía trên hội trường, tuyên bố 'mục đích' yến hội hôm nay.

"Các vị tân khách, cảm ơn các vị đấng tôn thời gian tham gia bữa tiệc này. Tôi cùng vợ trước, đặt thành nhận thức chung, cả hai đã làm xong thủ tục li hôn trong tuần lễ này. Vì để tránh cho ngày sau cả hai gây khó khăn với nhau, cho nên chúng tôi tổ chức bữa tiệc này, chúng tôi muốn thông báo với thân bằng hảo hữu, để mọi người biết rằng chúng tôi đã ly hôn, mỗi người cũng đều có bạn đồng hành mới của mình rồi. . . . ."

Lương Duy Nặc càng nói không ngừng, Trương Vĩ Nhân chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, không biết được là bởi vì một cái tát của cha, hay là hấn chính thức tuyên bố tin tức bọn họ ly dị gây ra. Từ từ, cô đã không nghe rõ ràng lời nói kế tiếp của Lương Duy Nặc.

Chỉ là, cô nhìn thấy cha mẹ của Lương Duy Nặc cười đến vui vẻ so với người khác, thậm chí bọn họ còn nâng chén ăn mừng.

Trương Vĩ Nhân cảm thấy bị ai, cô hẳn là cô dâu thất bại như vậy. Mất, càng thêm đau nhói.

"Không cần khổ sở, nếu bây giờ khóc, đó là thua." Uông Gia Úy đang cầm mặt của cô, biết cô mau khóc, nghĩ cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp li hôn cô.

Trương Vĩ Nhân phản xạ lập tức đưa hai tay ra vòng lên cổ Uông Gia Úy. Giờ khắc này, cô cảm thấy thật cô đơn, cảm giác mình bị mọi người vứt bỏ.

Chồng của cô không cần cô, cha mẹ cô tức giận cô, bố chồng mẹ chồng cô chán ghét cô. . . . .

Giờ phút này, yêu cô, đứng ở bên người cô, chỉ có Uông Gia Úy ban đầu đã từng phản bội cô.

Cuộc sống còn có cái gì hoang đường buồn cười hơn so với cái này? Trương Vĩ Nhân kết thúc nộ hôn này, vui mặt vào lòng ngực Uông Gia Úy, để cho cảm xúc khổ sở chặm rãi qua đi.

Sau khi lắng đọng cảm xúc, cô mới chậm rãi phát hiện hội trường yên tĩnh lại. Cô đoán, có lẽ là đang nhìn cô cùng Uông Gia Úy biểu diễn thôi.

Cô kéo khoảng cách cùng Uông Gia Úy ra, ngẩng đầu, trông thấy Lương Duy Nặc đang nhìn hướng phía bên cô.

Hai người xa xôi nhìn nhau, Lương Duy Nặc nở một cười yếu ớt đối với cô, tiếp đó lại nói về phía Microphone, kéo lực chú ý mọi người về.

"mặt khác, sáng sớm ngày mai tôi có chuyến bay, tôi cùng Hi Vân quyết định di cư sang nước Mĩ."

Hội trường an tĩnh, yên tĩnh hơn, nhưng đây cũng là yên tĩnh trước bão táp. Không có mấy giây, cuồng phong bắt đầu, cô nhìn thấy cha mẹ của Lương Duy Nặc giận dữ, mở miệng chửi vắn, sau đó chửi mắng, trong nháy mắt tất cả lọt vào trong điên cuồng hỗn loạn.

Mẹ Lương Duy Nặc chỉ vào Hồng Hi Vân, mắng cô là hồ ly tinh; cha của Lương Duy Nặc là nhảy lên bục cao, giành lại Microphone, tuyên bố bữa tiệc kết thúc.

Trương Vĩ Nhân chú ý tới em gái Lương Duy Nặc đi về phía cô, cô không muốn tiếp tục tham dự nơi hỗn loạn này, càng không muốn đối mặt Lương Duy Nặc nữa bất luận là người nhà hấn, dù sao bọn họ chưa từng thích cô.

Cô lôi kéo Uông Gia Úy, nói: "Tôi nghĩ đi khỏi đây thôi."

"Nên đi thôi. Anh đã mua nhà có phòng ăn lớn, đi ăn bữa tiệc lớn thôi."

Uông Gia Úy cười, cầm chặt tay của cô, hai người giống như đang khó khăn lẫn trốn, đi ra vườn hoa sân thượng xinh đẹp kia, ném tất cả hỗn loạn ra sau lưng.

Một ngày này, đối với Lương gia mà nói, coi như là đêm ' trước hi sau bi '.

Nhưng đối với Trương Vĩ Nhân đã hết hy vọng mà nói, những thứ kia đều không liên quan đến cô rồi. . . . .

Lúc nửa đêm, Trương Vĩ Nhân một người nằm ở trên giường lớn.

Thứ ba làm thủ tục li hôn thì Lương Duy Nặc kiên trì cho cô căn nhà này, cô nguyện ý muốn dọn ra, dù sao trong căn nhà này có quá nhiều kỷ niệm.

Nhưng lúc Lương Duy Nặc kiên trì, cô không thể không tiếp nhận căn nhà này. Ngày đó lời nói hấn biểu hiện giống như cô không cần căn nhà, hấn sẽ không chịu ký tên.

Trương Vĩ Nhân ở trên giường lăn qua lộn lại, càng không ngừng nghĩ tới bữa tiệc thì ánh mắt của Lương Duy Nặc ở trên bục nhìn cô. Hấn cười có vẻ có chút bi thương. . . . .

Ngày mai hấn sẽ phải rời khỏi Đài Loan rồi, ngày sau nếu gặp mặt cũng không dễ dàng. . . . .

Không cưỡng được ý niệm trò chuyện cùng Lương Duy Nặc, cô buông tha giày giũa, đầu hàng, ngồi xếp bằng, xoay vặn đèn ngủ trên tủ giường. Hơn hai giờ rồi, lúc này quấy rầy hấn được không?

Trương Vĩ Nhân lại đấu tranh, sau một hồi khá lâu, cô hít sâu, quyết định gọi điện thoại cho Lương Duy Nặc.

Chuông điện thoại mới vang một tiếng, cô liền muốn cúp, không ngờ điện thoại lại lập tức được nghe, hơn nữa có đáp lại --

"Nhân Nhân?" Lương Duy Nặc hỏi rất không xác định, là dây số nhà.

Nhịp tim Tưởng Vĩ Nhân thật nhanh, không tiếng động.

"Nhân Nhân sao?" Lương Duy Nặc lại hỏi một lần, có chút sốt ruột.

"Là tôi." Tưởng Vĩ Nhân đáp một tiếng.

"Thế nào? Còn chưa ngủ?" Nghe trả lời, Lương Duy Nặc thờ phào nhẹ nhõm, thật là sợ cô có chuyện. Tiếp theo mới phát giác kinh ngạc, không ngờ cô sẽ chủ động gọi điện thoại cho hắn.

Hắn mới vừa cầm điện thoại di động, có kích động muốn gọi điện thoại cho cô, muốn cùng cô trò chuyện, bởi vì có lẽ là một lần cuối cùng bọn họ nói điện thoại. . .

"Tôi. . . . . Ngủ không được. Hành lý chuẩn bị xong rồi sao?"

"Ừ, chuẩn bị xong rồi."

Hai người rất có ăn ý, thời điểm trầm mặc khá hơn chút.

Tưởng Vĩ Nhân cầm điện thoại, thật ra cảm giác mình có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại không biết nên chọn một câu nào? Giận dỗi đi qua, cô tỉnh táo rất nhiều.

Trở về ý niệm nội tâm chân thật nhất, cô nằm ở trên giường, muốn nhất vẫn là người ly hôn cùng cô, Lương Duy Nặc.

"Ngày mai đáp máy bay mấy giờ? Tôi. . . . . Có thể tới tiễn anh hay không?"

Tưởng Vĩ Nhân không muốn tiếp tục trốn tránh, cũng không muốn tức giận đánh cuộc nữa, quyết định thuận theo hi vọng đáy lòng. Cô muốn tiễn hắn, bình tâm tĩnh khí chúc hắn hạnh phúc.

Lương Duy Nặc trầm mặc không nói, nắm tay dao động đốt ngón tay cũng trắng bệch.

"Bất tiện sao?" Tưởng Vĩ Nhân hỏi rất cẩn thận, có lẽ hắn là thật không tiện thôi.

". . . . . Ông Gia Úy cũng sẽ tới cùng sao?"

"Không có. Tôi muốn đi tiễn hai người. Buổi tối nằm ở trên giường, nhớ anh đã nói -- đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay. Tôi nghĩ lại, cảm thấy gần đây mọi việc xảy ra giống như kịch. Chúng tôi. . . . . Thật ra thì không tính là thật sự chia tôi tốt đẹp. Để cho tôi đi tiễn hai người, có thể mỉm cười tiễn hai người, tôi có thể chúc phúc hai người, được không?" Tưởng Vĩ Nhân thật lòng thành ý nói. Giờ khắc này, cô không buồn Lương Duy Nặc, tất cả cảm xúc tức giận, cũng đều lắng đọng rồi.

"Ngày mai tám giờ rưỡi chúng tôi sẽ tới phi trường, hàng không Trường Vinh. Tôi sẽ chờ cô."

". . . . . Duy Nặc, từ lúc nào bắt đầu anh đã không yêu tôi hay sao?"

"Nhân Nhân, chúng ta không cần nói cái này tốt hay không? Tôi không có biện pháp trả lời vấn đề này."

"Tốt. Hiện tại hỏi cái này, thật ra thì cũng không có ý nghĩa gì. Không yêu chính là không yêu."

"Thật xin lỗi." Lương Duy Nặc xin lỗi, hàm ý tất cả áy náy đối với Vĩ Nhân.

"Anh ngủ đi, tôi không quấy rầy nữa, ngày mai anh còn phải dậy sớm."

"Nhân Nhân. . . . . Tôi mới vừa cũng muốn gọi điện thoại cho cô?"

"Muốn cùng tôi nói cái gì không?"

". . . . . Không có gì, chỉ là muốn nghe nữa nghe âm thanh của cô."

Trong lời nói của hắn dịu dàng, khiến lòng của Tưởng Vĩ Nhân bỗng dưng lại thấy đau, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Yêu cùng chia cắt thật đau, để cho cô thật khó chịu.

Tưởng Vĩ Nhân không lên tiếng, ông nghe lại truyền tới âm thanh trầm thấp Lương Duy Nặc.

"xem ra Ông Gia Úy đối với cô rất tốt. Nhân Nhân, tôi hi vọng cô có thể có được hạnh phúc."

Nước mắt lại rơi, cô lại dùng âm điệu nhẹ nhàng che giấu, nói: "Ừ, anh ấy thật lòng rất tốt với tôi, cũng thay đổi rất nhiều, hoàn toàn khác trước kia. Tôi nghĩ, lần này tôi thật có thể có được hạnh phúc."

". . . . . Vậy thì tốt."

"Tôi cũng vậy hi vọng anh có thể hạnh phúc." đã đến nước này, không thể gặp nhau, liền chúc phúc thôi.

"Cám ơn."

"Không nhiều lời với anh nữa, ngủ ngon."

"Have a sweet dream, dear. (chúc mộng đẹp, thân ái)"

"Bye."

Phi trường quốc tế Đào Viên

Tường Vĩ Nhân nhảy xuống tắc xi, chạy thẳng tới Trường Vinh.

Tối hôm qua cơ hồ cả đêm cô không ngủ, cho đến sáng sớm mới chợp mắt. Cô chỉ muốn ngủ một cái, không ngờ lại ngủ lâu như vậy.

Cho dù dùng tốc độ nhanh nhất đi lên phi trường, cũng đã tám giờ năm mươi.

Lương Duy Nặc có thể không đợi cô liền vào cổng rồi hay không? Do đến Trường Vinh, còn cách một đoạn, cô chạy thật nhanh, thở rất gấp. Rốt cuộc vọt tới nơi, lại không thấy người.

Cô vòng quanh đi một vòng lớn, vẫn là không có thấy người.

Có lẽ hán đã vào chỗ, bày gửi hành lý, vào hải quan rồi. . . . .

Tường Vĩ Nhân đứng lại bất động, tâm tính thiện lương hốt hoảng.

"Tôi cho là em hối hận, không tới."

Là Lương Duy Nặc! Âm thanh kia truyền đến từ sau lưng Tường Vĩ Nhân, cô vui mừng xoay người sang chỗ khác, ôm cổ hán, hưng phấn nói: "Tôi nghĩ đến hai người đã vào! Thật xin lỗi, tôi không cẩn thận ngủ thiếp đi!" Cô cười, sau đó buông ra ôm, hỏi: "tốt chứ, gửi hành lý sao?"

"Đều tốt. Một mực chờ em, cho là em sẽ không tới, cho nên mới vừa đi toilet một chuyến." Lương Duy Nặc chịu đựng cảm giác giống như chạm điện kích động. Cô đột nhiên ôm, để cho hán rung động.

Tiếng lòng hán chấn động, tâm thần bay theo, về mặt lại tự nhiên như vậy, giống như đây chẳng qua là người bằng hữu ôm kiểu Mỹ đối với bằng hữu.

Khó trách chuyển một vòng lớn cũng không tìm được người! Tường Vĩ Nhân cuối cùng \ gặp được hán trong lòng khôi phục vui mừng như cũ, nghĩ đến thực tế, cô thu lại mấy phần nụ cười, cũng ý thức được mới vừa ôm hán không thỏa đáng lắm.

Lúc này cô mới hiểu được, thói quen thật đáng sợ. Người cuối cùng trong lúc vô tình, động tác theo thói quen.

Quá khứ, cô luôn là vừa gặp phải chuyện vui sướng sẽ ôm hán, đây đã là thói quen tích lũy hơn hai năm.

Mà cô mới vừa lại hoàn toàn quên đi thực tế, ở liếc thấy hán liền vui sướng, xung động ôm hán.

"Hồng tiểu thư đâu?" Cô hỏi.

"Tôi để cho cô ấy nhập quan trước rồi. Em ăn điểm tâm chưa?"

Tường Vĩ Nhân lắc đầu một cái, hỏi hán: "Chừng nào thì anh muốn vào?"

"Còn sớm. Tôi mời em ăn bữa ăn sáng được không?"

"Có thể khiến Hồng tiểu thư đợi quá lâu hay không?"

"Không biết. Cô muốn đi dạo cửa hàng miễn thuế, mua chút mỹ phẩm."

"Đó." Tường Vĩ Nhân giùng giàng có muốn đồng ý hán hay không?

"Đi thôi." Lương Duy Nặc hiểu cô đang giãy dụa, không cho cô thời gian suy tính, nửa ép buộc lôi kéo tay của cô rồi quẩy. "Qua 40' vẫn là tới kịp lên máy bay, nếu như em không theo tôi ăn điểm tâm, tôi không biết phải giết thời gian thế nào."

Tầm mắt Tường Vĩ Nhân giăng co khi hấn dất trên tay của cô, hai người đi tới hướng một nhà hàng cà phê, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hơn hai năm này, bọn họ ra khỏi nước hơn mười lần, mỗi hồi gửi hành lý, hấn đều sẽ nắm tay của cô, tới đây nhà hàng cà phê uống cà phê, chờ lên máy bay.

Lần này, địa điểm như vậy, cũng là hấn dất tay của cô, bất đồng chính là, cô là để đưa tiền, mà hấn muốn cùng một nữ nhân khác cao bay xa chạy, cùng quãng đời còn lại. . . . .

Lương Duy Nặc tìm vị trí cô muốn ngồi, sau đó gọi phục vụ chọn món ăn.

"sandwich một phần, hai tách cà phê nóng nữa."

Tường Vĩ Nhân nhìn nụ cười tự nhiên trên mặt hấn, chú ý tới gương mặt của hấn thon gầy rất nhiều. Thật lâu cô không có nhìn kỹ Lương Duy Nặc như vậy rồi.

Chờ phục vụ rồi đi đến bàn bên cạnh, Tường Vĩ Nhân nói: "Anh thật gầy."

"Đại khái thôi." Lương Duy Nặc chẳng hề để ý nói.

Trăm mặc kéo dài chốc lát, cho đến khi phục vụ đưa tới bữa ăn, Tường Vĩ Nhân mới lại mở miệng nói chuyện. "Các người tính toán đến nơi nào ở Mỹ?"

"L. A."

Cô cắn một miếng lớn sandwich, từ từ nhai, từng hớp từng hớp ăn xong bữa ăn sáng, uống xong cà phê.

Thời gian, trong sự trăm mặc chậm rãi mà trôi qua.

"Có ăn no sao?" Lương Duy Nặc hỏi.

"No rồi."

"Sức ăn nhỏ như vậy, muốn giảm cân sao? Em lại không mập."

Tường Vĩ Nhân không có trả lời, cũng không biết phải trả lời thế nào.

Cô vốn là sức ăn quả thật không nhỏ, Lương Duy Nặc cũng rất rõ ràng. Nhưng cô làm sao có thể nói cho hấn biết, kể từ lúc hấn. . . . . Thay lòng, cô liền thường thường com nuốt không trôi.

"Cám ơn em đến tiễn tôi." Hấn không có ý định nói cái gì với cô, chỉ muốn nhìn cô như vậy, cùng nhau ăn bữa com sáng như vậy, như chuyện gì cũng không xảy ra, cuối cùng để cô dịu dàng tồn tại vào trong trí nhớ.

"Đã đến lúc đi?" Cô hỏi.

"Ừ. Tôi nên nhập quan rồi."

"Tôi đi cùng anh tới." Tường Vĩ Nhân đứng lên.

Lương Duy Nặc đi tới bên người cô, duỗi tay về phía cô, mở miệng hỏi: "Tôi có thể. . . . . Một lần cuối cùng dất tay của em hay không?"

Tường Vĩ Nhân đột nhiên lại muốn khóc rồi, nhưng còn có thể miễn cưỡng nhịn. Nhìn bàn tay đưa về phía cô, cô đưa tay lên.

Lương Duy Nặc hướng về phía cô cười, bàn tay cuộn cuộn nổi lên, cầm lấy thật chặt tay cô.

Bọn họ từng bước từng bước đi về phía thuế quan, ai cũng không nói lời gì nữa.

Qua cửa trước, Lương Duy Nặc lấy ra vé máy bay, hộ chiếu, chậm rãi buông tay cô ra, nói: "Tôi biết rõ em có thể chiếu cố mình, nhưng. . . . . Tôi còn có chút không yên lòng. Về sau nếu em gặp phải khó khăn không giải quyết được, đi tìm em gái tôi, thật ra thì nó không ghét em. Em có thể đồng ý tôi đây hay không?" Lương Duy Nặc không thôi sờ sờ gương mặt của cô.

Tường Vĩ Nhân cười cười, Lương Duy Nặc không phải muốn cô tìm hấn, mà là tìm em hấn. Hấn đối với cô đến tột cùng là vô tình?

Vẫn có tâm? Cô thật không phân rõ.

"Tốt." Thật ra thì cô biết mình sẽ không đi tìm em của hấn, nhưng mà đây là lễ phép trả lời.

Lương Duy Nặc sáng tỏ cười cười, không có vạch trần cô qua loa.

"Tôi nên tiến vào, bảo trọng."

"Anhcũng bảo trọng."

Cô nhìn hấn xoay người bước tới thuê quan, nhìn hấn đi phía trước thông qua quan thuế, nhìn hấn đi từng bước một xa.

Nhìn bóng lưng Lương Duy Nặc, giờ khắc này, cô rút cuộc nguyện ý thừa nhận, vô luận xảy ra chuyện gì, tình yêu dành cho Lương Duy Nặc, sẽ không thay đổi, cũng sẽ không giảm bớt.

Tường Vĩ Nhân khóc, cách lớp thủy tinh, cách khoảng cách rất xa, biết Lương Duy Nặc đã đi xa tuyệt đối không nghe được cô thật tâm ý, cô nhỏ giọng nói: "Lương Duy Nặc, em yêu anh. . . . . Mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ anh bây giờ yêu là ai, em đều yêu anh, em yêu anh. . . . ." Nói xong, Tường Vĩ Nhân cất bước xoay người, rời phi trường.

Lương Duy Nặc đột nhiên quay đầu lại, nhìn Vĩ Nhân đã xoay người đi xa. Hấn giống như là nghe âm thanh của cô, nhưng kỳ thật hấn cái gì cũng không nghe, chỉ cảm thấy trái tim có chút kích động.

Có lẽ, đây chính là theo lời mọi người tâm tư cảm ứng thôi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Nửa tháng sau tại phi trường quốc tế Đào Viên

Tường Vĩ Nhân ở trước quầy hàng không Tây Bắc, chờ Uông Gia Úy sắp xếp tốt.

"Đã chuẩn bị xong rồi sao?" Cô tươi cười rạng rỡ, nhìn Uông Gia Úy.

Hấn vỗ vỗ tới lên hộ chiếu cùng vé máy bay, nháy mắt cười khê. "Nên làm đã chuẩn bị xong rồi, nhưng thứ muốn vẫn là không có được."

Tường Vĩ Nhân cho hấn một cái liếc mắt, không có ý định để ý tới ‘ ám hiệu ’ của hấn. Cô đi cà nhắc, ôm cổ Uông Gia Úy, cho hấn một cái ôm 100%, bằng hữu đối với bằng hữu .

"Bảo trọng, bạn tốt của tôi, hi vọng anh lên đường thuận buồm xuôi gió."

Uông Gia Úy cũng ôm thật chặt, buông ra, ở bên má cô còn để lại một nụ hôn từ biệt.

"Thật tiếc, không nên quên lời anh nói..., anh chờ em một năm. Một năm nay, ban ngày hay ban đêm, từng giờ từng giây, chỉ cần em nghĩ thông, cảm thấy có thể quên Lương Tiên Sinh rồi, gọi anh một cuộc điện thoại, chân trời góc biển anh đều sẽ nhanh chóng bay tới bên cạnh em, cưới em về nhà."

"Ha ha ~~~" tiếng cười Tường Vĩ Nhân quanh quẩn, Uông Gia Úy cam kết thỏa mãn hư vinh phái nữ của cô, đáng tiếc hấn không thay thế được người đàn ông kia trong lòng cô.

Nửa tháng trước ở cùng một phi trường đưa Lương Duy Nặc đi thì cô đã rõ ràng, có lẽ mười năm, hai mươi năm, có lẽ cả đời như vậy, Lương Duy Nặc cũng có thể sẽ là người duy nhất cô yêu.

Uông Gia Úy đã hoãn thời gian về Mỹ lần nữa, vì muốn thuyết phục cô và hấn cùng nhau trở về, nhưng Tường Vĩ Nhân không có cách nào đồng ý với hấn. Cô không thể lừa gạt hấn, càng không muốn bởi vì không ai bên cạnh, tùy tiện lấy người khác.

Uông Gia Úy trở thành nam nhân tốt, mà cô không muốn làm trẻ nãi nam nhân tốt này.

"Cám ơn anh thời gian này giúp một tôi, em thật sự vô cùng cảm ơn anh."

"Không khách khí, đứa ngốc này!" Hấn xoa xoa đầu của cô, trong lòng rất là thương tiếc.

"Được rồi, anh nên vào rồi."

"Chớ đuổi anh, ôm anh một lần nữa." Uông Gia Úy giang hai cánh tới.

Tường Vĩ Nhân vừa cười, nhưng không cự tuyệt yêu cầu của hấn, lại ôm hấn một lần nữa.

Mấy ngày nay, ban đêm cô không ngủ được thì đầu là Uông gia úy cùng với cô chung quanh loạn quạng . Dương Minh sơn cảnh đêm, nội thành các đại nổi danh Loungebar, đều là bọn họ thường đi giết thời gian địa phương.

Cô biết sau khi Uông Gia Úy đi nước Mĩ ,cô sẽ hết sức nhớ hần, nhớ người bạn tốt này .

"Ôm đủ rồi chưa?" Tường Vĩ Nhân cười hỏi.

"Không có. Anh có thể ôm em như vậy đến thiên hoang địa lão."

"Bớt buồn nôn đi!" Cô cười khẽ, đẩy hần ra.

"Trực giác của anh nói cho anh biết, đây là cái ôm cuối cùng của chúng tôi, mà trực giác anh bình thường rất chính xác! Người phụ nữ ngốc, em phải chiều cổ chính mình. Không yêu anh, cũng không cần quá nhớ anh. Anh phải đi, em phải nhớ số điện thoại của anh đi."

Tường Vĩ Nhân cười to. Thật không chịu nổi hần!

Uông Gia Úy nói số điện thoại ghi nơi nào đều nguy hiểm, viết trên giấy, giấy không cháy; ghi trong điện thoại di động, sợ rằng điện thoại di động có một ngày sẽ hỏng.

Nhất không có biện pháp, chính là nhớ trong đầu.

Hần ép buộc cô ghi nhớ chuỗi mã số, hơn nữa mấy ngày nay động một chút là hỏi cô, cô sợ mình đời này thậm chí không quên dãy số này. Trừ phi ngày nào đó cô mất trí nhớ, nếu không đây thật là không có biện pháp tốt đấy.

"1623XXXXX. . . . ." Cô lưu loát nói ra dãy số.

"Tốt lắm " Hần gật đầu, cực kỳ hài lòng.

Tường Vĩ Nhân đẩy hần, đi về cổng soát vé.

Sau khi đưa Uông Gia Úy đi, Tường Vĩ Nhân rời phi trường, đang định vậy xe tắc xi thì lại bị người gọi lại.

". . . . . tiểu thư Tường Vĩ Nhân?"

Giọng nói đối phương hình như không xác định chắc chắn là cô.

Cô quay đầu, không ngờ nhìn thấy -- Hồng Hi Vân!

Tường Vĩ Nhân ngây người, không phải cô nên ở nước Mĩ sao?

"Thật sự là cô? Mới vừa xem bóng lưng c còn không chắc chắn, không ngờ thật tôi đoán trúng rồi, đây nhất định coi là vận mệnh?"

Hồng Hi Vân hướng về phía cô cười, lời nói khiến Tường Vĩ Nhân không hiểu được.

"Cô. . . . . Về Đài Loan lúc nào vậy?" Tường Vĩ Nhân không biết có thể hỏi gì.

"Tôi mới vừa xuống máy bay, vừa ra tới đã nhìn thấy cô. Thật không thể tin được, tôi ngay cả gọi điện thoại cho cô đều không cần."

"Cô. . . . . Muốn tìm tôi?" Tường Vĩ Nhân nghi hoặc nhìn cô.

"Tôi sợ không nói rõ ràng trong điện thoại, cho nên liền trực tiếp trở lại tìm cô. Bây giờ cô có rảnh không? Chúng ta có thể đi vào tìm một chỗ ngồi hay không, tôi có việc nhất định phải nói cùng cô, có thể không?"

Bộ dạng Hồng Hi Vân thực vội, Tường Vĩ Nhân suy nghĩ một chút, dù sao hôm nay là Chủ nhật, cô cũng không có việc gì.

Vì vậy, hai người lại trở lại phi trường, tìm coffee bar, ngồi xuống nói chuyện.

Mấy vạn thước trên bầu trời, Tường Vĩ Nhân lệ rơi đầy mặt, tay vẫn còn run rẩy.

Máy bay đã bay hơn hai giờ, từ lúc Hồng Hi Vân tìm tới cô, cũng đã qua 15 tiếng.

Thật may là cô có nhiều lần qua Mỹ, vội vã về nhà cầm hộ chiếu, mua một bay vé đi L.A. Cô bây giờ đã ở trên máy bay rồi.

Kể từ sau khi đánh vỡ một tách cà phê ở coffee bar, đôi tay Tường Vĩ Nhân run rẩy không dừng lại, nước mắt cũng không ngừng rơi.

Cô thậm chí không cảm thấy được Lương Duy Nặc sắp chết, sao người sắp chết, không phải là cô!

Bộ dáng Hồng Hi Vân khóc, cô còn nhớ rõ; Hồng Hi Vân đã nói, mỗi một lời giống như ngàn vạn kim châm, đâm cô đau đớn không chịu nổi.

Cô nói, bởi vì khối u áp bức đến thần kinh thị giác, hấn đã hoàn toàn không nhìn thấy.

Bởi vì u quá lớn, phải phối hợp tia phóng xạ, trị bệnh bằng hoá chất, lại phẫu thuật. Hấn thật gầy, rõ ràng không thấy được,

Mỗi ngày ngồi bên cửa sổ, đều nghe một bài hát –Don McLean ‘And I Love You So’.

Hấn là bệnh nhân hết sức phối hợp với bác sỹ, nhưng xem ra lại không có ý chí muốn sống.

Hồng Hi Vân còn nói, Lương Duy Nặc chưa từng phản bội cô, từ đầu tới đuôi hấn đều yêu cô.

Bởi vì Hồng Hi Vân không đành lòng để Lương Duy Nặc cô đơn ra đi -- hấn có thể sẽ chết, cũng có khả năng chết ở trên bàn mổ -- mà ba ngày sau đó, hấn sẽ phải lên bàn mổ rồi, cho nên Hồng Hi Vân gạt Lương Duy Nặc trở lại, chính là muốn hỏi cô một chút, có nguyện ý đi gặp Lương Duy Nặc hay không?

Vốn là nghĩ cùng cô về nước Mỹ, nhưng suy nghĩ một chút, cô quyết định không làm ‘ người thứ ba ’ nữa. Mặc kệ kết quả giải phẫu như thế nào, cô cảm thấy thời gian này cũng nên để cho hai vợ chồng bọn họ ở chung.

Nói rất nhiều, rất nhiều. . . . . Mà lòng của Tường Vĩ Nhân lại càng nghe càng cảm thấy loạn.

Ba ngày, chỉ còn dư ba ngày! Ngồi máy bay mười ba tiếng đồng hồ, lại cùng cô nói chuyện mới đáp chuyến bay là 15 giờ, gặp lại được hấn, bọn họ chỉ còn lại thời gian không tới hai ngày!

Ông trời, hấn lại muốn một người lặng lẽ rời đi cái thế giới này? !

Tường Vĩ Nhân khóc suốt, cô muốn khóc khô nước mắt, như vậy đợi lúc cô nhìn thấy Lương Duy Nặc, cũng sẽ không khóc nữa. Cô không cần rơi lệ ở trước mặt hấn, hấn không cần đau lòng vì cô. . . . .

Bởi vì cô càng không ngừng khóc, vì vậy tiếp viên hàng không tới đây hỏi thăm cô là cần giúp đỡ phải không?

"Cô có cần sự giúp đỡ hay không? Có phải thân thể không thoải mái hay không?" Nữ tiếp viên hàng không hỏi.

Tường Vĩ Nhân lắc đầu, nghẹn ngào nói: "Tôi sẽ khóc suốt như vậy đến nước Mỹ, không cần đưa bữa ăn cho tôi, chỉ cần cho tôi nước, những thứ khác tôi đều không cần." Nói xong, cô quay đầu nhìn cửa sổ cabin, tiếp tục khóc.

Austin đẩy cửa phòng bệnh, tiếng nhạc liền xuất hiện --

And I love you so

The people ask me how

How I've lived till now

I tell them I don't know

I guess they understand

And you love me too

Your thought sare just for me

You set my spirits free

I'm happy that you do

The book of life is brief

And once a page is read

All but love is dead

That is my belief

Tường Vĩ Nhân đã cho là rơi hết nước mắt, trong mắt lại tràn đầy. Ca từ lặp lại một lần lại một lần, nước mắt của cô không ngừng nhỏ xuống, không cách nào không chế.

Cô nhìn thấy Lương Duy Nặc trở nên gầy gò tái nhợt, nhìn cửa sổ, đôi môi động đậy, ngậm nga theo giai, biểu lộ có chút ưu thương, không biết được đang suy nghĩ gì.

Tường Vĩ Nhân đi theo phía sau Austin, an tĩnh đi vào phòng bệnh. Austin là bác sỹ điều trị cho Lương Duy Nặc, ở nước Mỹ, hẳn đã là bác sỹ khoa não rất quyền uy rồi.

Austin đi tới bên cạnh tắt âm nhạc, giống như không có gì nói: "Ông trời của tôi! Anh nghe không phiền à? Ngày ngày nghe, rốt cuộc bài hát này hấp dẫn chỗ nào?"

"Tôi đã không nói với anh sao? Đây là bài hát tôi hát cùng Nhân Nhân."

Mặc dù Lương Duy Nặc không nhìn thấy, nhưng mặt còn chuyển tới phượng hướng Austin lên tiếng: "Tôi yêu Nhân Nhân, tựa như bài hát này."

Austin đi tới bên cạnh Lương Duy Nặc, kéo ghế ngồi xuống.

"Hôm nay cảm thấy thế nào?"

"Như cũ. Viên thuốc đáng chết làm tôi muốn nôn, anh có muốn phẫu thuật cho tôi hay không, muốn chết muốn sống cho tôi một cái sáng khoái?" Lương Duy Nặc cười như không cười nói.

"Anh thật muốn tiếp tục sống sao?" Austin hỏi, có lúc hẳn rất hoài nghi Lương Duy Nặc có muốn tiếp tục sống hay không.

Tường Vĩ Nhân đứng ở góc muốn lớn tiếng khóc, muốn xông tới ôm hẳn thật chặt. Cô chưa từng nhìn thấy bộ dáng Lương Duy Nặc gầy như vậy, hai má hẳn lõm xuống, sắc mặt tái nhợt, tóc cũng thưa thớt. . . . .

Cô rất đau lòng, thật là khổ sở, hận không được những thứ ồm ồm đau kia trên người mình.

"Muốn." về mặt Lương Duy Nặc nghiêm túc nói: "Tôi muốn tốt. Có lẽ còn có cơ hội cùng Nhân Nhân --"

Lương Duy Nặc không có nói thêm gì nữa, chợt an tĩnh lại, một lát sau, nghi hoặc hỏi: "Có người khác trong phòng sao? Tôi giống như ngửi thấy mùi nước hoa." Hôn nữa còn là nước hoa hẳn rất quen thuộc.

Austin không lên tiếng, nhìn về phía Tường Vĩ Nhân, cô lắc đầu một cái với Austin. Cô bây giờ không thể nói chuyện, cô còn cần một chút thời gian để chỉnh lại cảm xúc.

"Tại sao anh không nói lời nào?" Lương Duy Nặc hỏi.

Austin than thở, quay đầu trở lại nhìn về phía trên giường bệnh hẳn, nói: "nếu như anh yêu cô, thì không nên gạt cô."

"Anh không có trả lời tôi, trong phòng còn có người khác sao?" Hẳn xác định ngửi thấy mùi nước hoa, là Christian Dior Pure Poison, Vĩ Nhân thường dùng nước hoa này.

Tường Vĩ Nhân không muốn làm khó Austin, vì vậy thả nhẹ bước chân, đi ra phòng bệnh. Cô bây giờ thật không có biện pháp nói chuyện với Lương Duy Nặc trên giường bệnh, một lời cũng không có.

Austin quay đầu lại nhìn bóng lưng Tường Vĩ Nhân rời đi, có chút buồn vì cô.

Tâm tình Vĩ Nhân hẳn có thể hiểu, Lương Duy Nặc hao hết thiên tân vạn khổ, đẩy cô cho người khác, chính là không để cho cô đối mặt với khó khăn như hôm nay.

Hẳn hiểu được Tường Vĩ Nhân muốn kiên cường ở trước mặt Duy Nặc, đáng tiếc người trong loại tình huống này, phải kiên cường không rơi lệ, thật sự quá khó khăn.

"Tại sao anh cảm thấy trong phòng còn có người khác?" Austin hỏi ngược lại.

Lương Duy Nặc cau mày, mùi nước hoa trở thành nhạt, chẳng lẽ ảo giác của hẳn sao? Là hẳn. . . . . Quá mức nhớ nhưng cô sao?

"Tôi ngửi thấy được mùi nước hoa quen thuộc." Mùi nước hoa hoàn toàn biến mất rồi, về mặt Lương Duy Nặc nhàn nhạt ưu thương. Hẳn có lẽ là thật quá mức nhớ nhưng cô.

Lương Duy Nặc chuyển sang cửa sổ thủy tinh. Tuần lễ trước hẳn còn thấy được cây ngoài cửa sổ, nhưng tuần lễ này đã không thấy được. Tuần lễ này hẳn vẫn còn sống, có lẽ. . . Một tuần lễ hẳn sẽ chết đi.

Hẳn nghĩ, thật may là hẳn làm một rất quyết định chính xác.

Nếu như không ly hôn cùng Vĩ Nhân, bây giờ cô không biết có nhiều khổ sở!

Uông Gia Úy sẽ đối đãi cô tốt chứ? Mặt của hẳn hướng về phía cửa sổ, tưởng tượng cảnh sắc mình thấy được lúc ngoài cửa sổ, tưởng tượng Misty xinh đẹp trong ký ức của hẳn, đang cười ngọt ngào nhìn mình.

"Sam cậu đối với mình, đối với người yêu của mình, cũng quá tàn nhẫn." Austin nói.

"Quá tàn nhẫn? Tôi không cảm thấy như vậy. Anh giúp tôi tắt nhạc được không? Tôi muốn nghỉ ngơi một hồi."

Lương Duy Nặc không muốn tán gẫu nhiều hơn nữa, định nhắm mắt lại. Dù sao, mặc kệ anh ấy giương mí mắt hoặc nhắm hai mắt, đều là bóng tối vô tận.

Austin cũng không phản đối, sau khi kiểm tra cho anh ấy đã kiểu có lệ, đi tới tắt đĩa nhạc mới rời khỏi.

Đóng cửa phòng bệnh, Austin nhìn thấy Tường Vĩ Nhân ở một đầu khác hành lang, đứng đối diện cửa sổ thủy tinh.

Anh ấy đi tới bên người cô, hỏi: "Cô có khỏe không?"

"Không có tốt chút nào." Vĩ Nhân lắc đầu.

"Tình trạng của anh ta cũng không tệ lắm, tỷ lệ thành công không thấp."

"Cao bao nhiêu? 90% sao?" Vĩ Nhân nhìn ngoài cửa sổ, chính là không nhìn Austin.

". . . . . 65%." đầu tiên Austin trầm mặc mấy giây, tiếp mới lộ vẻ mặt khó khăn mở miệng.

"65% có thể tính cao sao?"

"Misty"

"Làm sao anh có thể giúp anh ấy lừa gạt tôi? Anh là phù rể của chúng tôi, chứng kiến hôn lễ tôi và anh ấy, làm sao anh có thể? !" Vĩ Nhân không nhịn được tức giận chất vấn.

"Thật xin lỗi." Austin nói xin lỗi, than thở tiếp.

"Tôi biết Nặc rất có sức thuyết phục, nhưng anh là bác sỹ, làm sao anh có thể để cho anh ấy. . . . . Anh ấy rất có thể cứ như vậy cô đơn chết!" Nghĩ như vậy, lòng của Tường Vĩ Nhân toàn bộ xoắn chung ở một chỗ, đau đến cùng cực.

"Tôi chỉ muốn cho anh ấy mau sớm tới chịu trị liệu, thật xin lỗi." Austin lại nói xin lỗi.

"Anh nhất định phải để cho anh ấy còn sống, chịu đựng lần giải phẫu này, đây là anh thiếu nợ của tôi!"

". . . . ." Austin không lên tiếng.

"Nếu như giải phẫu thành công, anh ấy có thể khỏi sao?"

"Misty, nếu không giải phẫu cắt bỏ hoàn toàn khối u, dự đoán bệnh tình mười năm tỉ lệ sống sót có 75%."

"Có ý tứ gì?"

"Ý là, nếu giải phẫu hoàn toàn cắt bỏ u, anh ấy có thể sống thêm mười năm tỷ lệ chỉ có 75%."

"Anh nói là. . . . . Bệnh của anh ấy cho dù làm giải phẫu cũng có khả năng không tốt lên?"

"Rất có thể là như vậy, bởi vì khối u không nhất định có thể hoàn toàn cắt bỏ. Chỉ là coi như u cắt bỏ không hoàn toàn, cũng không phải là hoàn toàn không có hy vọng, nói không chừng đối với hóa học trị liệu anh ấy phản ứng tốt, vậy cũng sẽ có khả năng khỏi hẳn. Tôi cũng không coi thường tánh mạng con người."

Tường Vĩ Nhân nhìn cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, sau đó cô tiến lên tầm mắt Austin, nói: "Vô luận như thế nào, lần giải phẫu này anh nhất định phải thành công, nếu không tôi thành quỷ cũng sẽ không buông anh!"

Austin nghe Tường Vĩ Nhân uy hiếp, chợt nhớ tới chuyện cũ từ trước.

Đối với Austin mà nói, Sam là so anh em ruột còn thân hơn. Năm đó bọn họ ở L. A. Lúc đầu vẫn là học sinh, cha mẹ anh ấy bởi vì tai nạn máy bay mà qua đời, anh ấy khổ sở chuyện gì cũng không có biện pháp, thậm chí thiếu chút nữa không cách nào hoàn thành việc học.

Lúc đó, là Sam giúp anh vượt qua. Lớp của anh ấy, Sam giúp anh ấy lên trên, ghi chép, giảng nghĩa, ba bữa cơm cũng thường là Sam giúp anh ấy lo liệu. Nếu như không phải là lời nói Sam, anh ấy nhất định sẽ tạm nghỉ học.

Lần này, đôi anh ấy giúp Sam rồi.

Austin không sợ Vĩ Nhân uy hiếp, anh cười cười, nhẹ nói: "Cô có thể, lòng của tôi liền an một nửa. Như vậy đi, tôi phụ trách lấy ra bản lĩnh xuất chúng hoàn thành giải phẫu; cô phụ trách đi vào cửa phòng bệnh, kích thích anh ấy ý chí cầu sinh mãnh liệt nhất. Tôi đồng ý cô, tôi nhất định đem hết toàn lực để cuộc phẫu thuật thành công, bằng không, coi như cô làm quỷ bỏ qua cho tôi...tôi cũng không còn biện pháp bỏ qua cho chính tôi."

Anh ấy vỗ vỗ vai của cô, dẫn cô đến trước phòng bệnh, dặn dò nói: "Nhớ, đừng khóc." Anh ấy mở cửa, đẩy cô vào phòng bệnh, nhẹ tay đóng cửa lại.

Vĩ nhân đứng ở trong phòng bệnh, nghe ‘And I Love You So’.

Cô nhớ tới ở phi trường quốc tế Đào Viên ngày ấy, Lương Duy Nặc nói với cô ‘tôi có thể một lần cuối cùng dắt tay của em hay không?’, lúc đó anh ấy, trong lòng đang suy nghĩ gì đây?

Lúc này, cô đối với Lương Duy Nặc yêu không có một tia hoài nghi, cô chỉ là không có nghĩ đến, Lương Duy Nặc lại yêu cô không thể tưởng tượng, khác sâu hơn yêu mình.

Cô chưa từng nghĩ, một người đàn ông có thể yêu một phụ nữ như vậy. Mà anh ấy yêu mình, cảm giác ấy sao hạnh phúc, lại chưa xót như vậy.

Cô lại nghĩ tới, đêm hôm đó bọn họ gây gỗ, cô nói mình là mắt bị mù mới có thể gả cho anh ấy, mà sau anh ấy lại nói. . . . . Là mắt anh ấy bị mù mới có thể cưới cô. Khi đó anh ấy, nhất định anh ấy đã biết cuối cùng sẽ mù chứ?

Austin nói, anh ấy sớm nói với Duy Nặc, lại kéo dài, u sẽ áp bức đến thần kinh thị giác, dẫn đến mù.

Anh ấy lại vì muốn cô cam tâm ly hôn mà hoãn trì liệu. . . . . Lương Duy Nặc thật là đứa ngốc siêu cấp thế giới!

Chỉ là, không sao!

Thật may là Lương Duy Nặc đại ngốc thế giới này, cưới cô cái ngốc trong miệng Uông Gia Úy.

Bọn họ ngốc như nhau, cùng nhau đàn, anh ấy cùng cô đều là đại ngốc ngếch tới cực điểm, mới có thể yêu thật sâu thật sâu như vậy, yêu đến tâm cũng đau đớn.

Lương Duy Nặc hướng ra cửa, anh ấy lại ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc rồi.

"Có ai có ở đây không?"

Tường Vĩ Nhân làm một hô hấp thật sâu, bước chân kiên định hướng đến gần anh ấy, đi tới bên giường bệnh.

Mùi nước hoa càng đậm, anh ấy vô cùng đã xác định có người cách đó không xa, người này cách anh ấy rất gần.

"Rốt cuộc là ai?"

Vĩ Nhân lùi kéo cái ghế mới vừa rồi Austin ngồi qua, ngồi xuống, sau đó vươn tay, cầm tay Lương Duy Nặc.

"Anh không thấy."

Lương Duy Nặc trong nháy mắt cứng ngắc, không biết được phản ứng như thế nào.

"Đêm hôm đó chúng ta gây gỗ, em nói em thật sự là mắt bị mù mới có thể gả cho anh, nhưng em thế nào cũng nghĩ không đến, thì ra là ánh mắt mù là anh. Anh có cần cái gì hay không chứ? Có muốn hay không uống một chén nước? Anh xem đáng về rất khát nước."

Tường Vĩ Nhân sờ sờ mặt của anh, không biết được chuyện gì xảy ra, cô không cần có ý nhẫn nại, nước mắt không hết rồi.

Cô có thể kiên cường, bởi vì Lương Duy Nặc sẽ hi vọng cô kiên cường. Cô hiểu được lúc này chỉ cần Lương Duy Nặc mở miệng, mặc kệ anh ấy nghĩ muốn cái gì, cô đều sẽ tìm đưa cho anh ấy. Sao trên trời, băng tuyết, mặc kệ anh ấy muốn cái gì, khó khăn đi nữa cô đều sẽ vì anh ấy tìm đến! Huống chi, bây giờ Lương Duy Nặc phải cần chỉ là cô kiên cường, kiên cường nhiều đơn giản!

"Nhân Nhân. . . . . em. . . . . Làm sao em. . . . . em. . . . ."

Lương Duy Nặc, hoàn toàn không hiểu được nên nói cái gì.

Người anh ấy nhớ thương đang ở trước mặt, nhưng anh ấy không cần cô ở trước mặt, anh ấy không cần cô khổ sở, không cần cô khóc thút thít cho anh ấy!

Ông trời, rốt cuộc là ai rối loạn kế hoạch của anh ấy?

"Em làm sao sẽ tới? Anh muốn hỏi cái này sao? Anh có nhớ hay không, ngày ấy đến phi trường Đào Viên tiễn đưa anh, anh hỏi em có thể một lần cuối cùng dắt tay em hay không? Sau em lại trở về, vẫn muốn, vẫn muốn, đã yêu mới vui mừng, làm sao có thể còn đối với người cũ dửng dưng như thế, giống như là quyền luyến không dứt, đáng về không bỏ được buông tay?"

Giọng nói Tường Vĩ Nhân nhẹ nhàng, giống như đang giảng chuyện cười.

Lương Duy Nặc nghe được sắc mặt lại tối tăm, không phản bác được.

Vĩ Nhân nhìn mặt của anh ấy, cảm giác tâm thật sự rất đau thật là đau! Âm thanh của cô nhẹ hơn, nói tiếp: "Em bắt đầu hoài nghi, anh có lừa em cái gì hay không? Giống vậy bị bệnh nan y gì đó. Ngày đó sau khi anh vào công, chờ anh đi xa, em hướng về phía bóng lưng của anh nói ' Lương Duy Nặc, em yêu anh. . . . . Mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ bây giờ anh yêu là ai, em đều yêu anh, em yêu anh. . . . . '. Em nghĩ, nếu như anh lừa em chuyện gì, mà em vẫn yêu anh như thế, vậy chúng ta không ở cùng nhau không phải quá ngu rồi sao? Không ngờ, thế nhưng thật bị em đoán trúng ư!" Nói xong, cô dừng lại một hồi lâu.

"Anh nghĩ, em có thông minh như vậy sao?" Tưởng Vĩ Nhân thấy anh ấy không nói lời nào, lại mở miệng.

Lương Duy Nặc vẫn là không nói lời nào.

"Em lừa gạt anh. Thật ra thì em thật sự cho là anh không cần em nữa. Nhưng anh vào quan thuế, em hướng về phía bóng lưng của anh nói yêu anh, là thật. Em thật sự yêu anh, mặc kệ anh xảy ra chuyện gì, em đều yêu anh. Lương Duy Nặc, cái người đại ngốc ngếch. Ngã bệnh tính là gì? Nan y thì thế nào?"

Vĩ Nhân đưa tay sờ sờ mặt anh ấy gầy gò, rất đau lòng, thở dài, còn nói: "Anh không phải nhất định sẽ chết! Nếu như đổi lại là em bị bệnh --"

"Không cần nguyên rửa mình!" Lương Duy Nặc quát.

"Tốt." Tưởng Vĩ Nhân lập tức thuận theo.

Lương Duy Nặc sững sờ một hồi lâu, cũng không biết làm như thế nào đáp lại.

"Em đưa Ông Gia Úy đi phi trường, anh ấy muốn về nước Mỹ --" Tưởng Vĩ Nhân tiếp tục nói chuyện.

"em cùng anh ấy vẫn thuận lợi chứ?" Lương Duy Nặc ngắt lời cô, hỏi.

"Em và anh ấy thật ra thì chưa từng xảy ra quan hệ, đây chẳng qua là diễn trò. . . . . Nên tính là thôi. Anh chọc tức em, em nhớ anh có thể cùng nữ nhân khác, vậy em cũng có thể cùng nam nhân khác, nhưng cuối cùng em không làm được. Lòng tham của em biết, trừ anh ra, nam nhân khác em đều không cần."

"Nhân Nhân. . . . . Em cần gì chứ?"

"Hai chúng ta đều là đứa ngốc, đều tự tìm một nam một nữ đi theo chúng ta diễn trò, cho là như vậy thì có thể chia xa. Món nợ này, chúng ta coi như huê nhau."

Tưởng Vĩ Nhân nhẹ nhàng cười, trên mặt cười tràn đầy, cặp mắt lại đựng bi thương.

"Thật xin lỗi, Nhân Nhân. . . . ." Lương Duy Nặc thở dài. Trừ lần đó ra, anh còn có thể nói gì? Cái gì cũng không có thể.

"Chớ nói xin lỗi cùng em, anh có lỗi gì với em. Nên nói xin lỗi chính là ông trời không có mắt, chỉ là thật may ông trời còn có chút lương tâm. Đúng rồi, em còn chưa nói là làm sao em tìm được anh, anh muốn biết không?"

Lương Duy Nặc than thở, đưa tay nghĩ tới chạm Tưởng Vĩ Nhân, lại không thể lập tức tìm được cô.

Thấy thế, lòng của Tưởng Vĩ Nhân co rút đau đớn một chút, lập tức tự động dời mắt được trong tay anh, cầm tay anh dán chặt gương mặt của cô.

"Em xem, ngay cả em anh đều không đụng tới. . . . ." Anh ấy cười khổ. "Nhân Nhân, anh đã mù, hơn nữa rất có thể sẽ chết, không cần ở trên người anh lãng phí thời gian, không đáng giá."

Anh ấy rút tay ra, quay đầu hướng cửa sổ, không hề hướng về cô.

"Anh không cần nguyên rửa mình, nhưng em thật sự suy nghĩ là, nếu như hôm nay em nằm đó trên giường lớn, anh sẽ cảm thấy theo em là lãng phí thời gian sao?"

Cô hi vọng anh ấy có thể trả lời, lại đợi không được đáp án của anh ấy.

"Em đoán ý nghĩ của anh sẽ giống em, cảm thấy thời gian chúng ta còn sót lại, là trân quý nhất, chỉ muốn nắm chặt có thể ở cùng nhau từng giây từng phút. Anh còn sống cũng tốt, chết cũng tốt, đều không thể thay đổi em thực sự yêu anh. Nếu như anh không rõ ràng lắm, em có thể giúp anh thấy rõ ràng."

Lương Duy Nặc không nhìn thấy, nước mắt chảy xuống, không cách nào mở miệng đáp lại cô.

"Dạ, coi như anh thật sẽ chết, em nhiều lắm là khóc lớn mấy ngày, sau đó em sẽ hảo hảo mà sống, hơn nữa nói không chừng qua một lần, em có thể yêu người khác, cho nên anh thật không cần phải lo lắng cho em. Austin nói, anh ấy sẽ không coi thường tánh mạng con người, anh cũng không nên đánh giá thấp sinh mệnh của anh."

Tưởng Vĩ Nhân tựa đầu trên lồng ngực Lương Duy Nặc, nghe tim đập của anh ấy. Lờ lững tiếp, nói là cho anh ấy nghe,

Cũng là nói cho mình nghe."Anh có thể sẽ khỏi hẳn, không phải sao? Để cho em cùng anh, không cần cự tuyệt em."

Bên trong phòng bệnh an tĩnh lại, không có ai nói nữa.

Về mặt Lương Duy Nặc giãy giụa, Tường Vĩ Nhân lại tương đối an tường.

Anh ấy dựa vào bên người cô, giờ khắc này Tường Vĩ Nhân cảm giác mình cái gì cũng không sợ, thậm chí ngay cả tử vong cũng không thể khiến cô sợ hãi.

Lương Duy Nặc không thể tiếp tục khắc chế mình, anh đưa bàn tay đặt lên đầu của cô, dịu dàng phát ra âm thanh."Nhân Nhân, em rất yêu anh. . . . ."

"Em hiểu biết rõ. Ngày đó em đưa Ông Gia Úy đi phi trường, Hi Vân mới vừa xuống máy bay, cô ấy hỏi em, đây nhất định là định mệnh? Sau em theo lại cô đến coffee bar, cô ấy nói cho em biết đầu đuôi gốc ngọn tình trạng của anh, em làm rơi một chén cà phê, ở trên máy bay tới Mỹ, cũng liều mạng khóc. . . . ."

Vĩ Nhân nhìn được muốn rơi lệ, liều chết tự nói với mình đừng khóc. Sau một lúc lâu, cô mới có thể mở miệng nữa."Em đã khóc toàn bộ nước mắt khô rồi, mới dám tới gặp anh, mới có dũng khí tới gặp anh. Ở trên máy bay, em vừa khóc, vừa muốn, cảm thấy chúng ta nhất định là định mệnh ở cùng nhau, bằng không em sẽ không vừa vặn như vậy, ở phi trường đụng phải Hi Vân, càng không biện pháp trong thời gian ngắn nhất đi tới trước mặt anh."

Chỉ là nghĩ đến có lẽ có thể không thấy được anh ấy, cô liền cả người run run, thật sợ hãi.

"Nếu không thể trong thời gian ngắn nhất đi tới nơi này, em chỉ sợ cũng không thể giống như bây giờ dựa vào anh, nghe tim của anh đập, nói cho anh biết em yêu anh rồi. Vì điểm này, em còn rất cảm tạ ông trời không có mắt. Trận bệnh này có thể cướp đi tánh mạng của anh, nhưng lại để cho em càng tiến một bước hiểu rõ đến tột cùng có thể yêu đến bao sâu."

Cô dừng lại chốc lát, mới còn nói:"Đạ, cõi đời này có chuyện đều là một người có hai bộ mặt, chúng ta cuối cùng đều muốn mất đi. Nhưng mất đi không sao, em chỉ muốn mất đi trước, hảo hảo mà yêu anh là đủ rồi."

"Cho tới hôm nay, anh mới thật cảm tạ thần tiên để cho anh biết em kiên cường." Lương Duy Nặc cúi đầu, nhẹ nhàng hôn tóc của cô, nói tiếp:"Anh yêu em, vẫn yêu rất mâu thuẫn. Những năm này một mình em gánh vác, không giúp em, có lúc anh sẽ rất tức giận, giận chính mình mặc dù là chồng của em, nhưng không cách nào để cho em cam tâm dựa vào. Nhưng phần lớn, anh lại yêu em kiên cường, bởi vì em kiên cường để cho anh an tâm. Mặc kệ có anh hay không, em đều có thể hảo hảo mà sống."

Lương Duy Nặc vậy cô thật chặt vào trong ngực, cảm giác vừa đau lòng, lại thương tiếc.

"Nếu biết em có thể kiên cường, tại sao còn muốn lợi dụng Hi Vân đẩy em ra?"

"Đưa ngọc. Biết em kiên cường là một chuyện, nhưng muốn anh độc ác để cho em đối mặt loại khổ sở này, vừa một chuyện khác. Nếu như mà anh ngoan ác quyết tâm, chính là anh quá ích kỷ. Anh yêu em, không để cho em đối mặt với cái chết của anh, tâm ý anh đối với em, đây cũng là điều cuối cùng anh có thể giúp em làm rồi. Thật xin lỗi. . . . ."

"Chớ nói xin lỗi nữa, anh chỉ cần yêu em."

"Em vẫn luôn yêu anh, vẫn luôn chỉ thích anh." Tường Vĩ Nhân nương tựa anh, nếu như anh ấy dịu dàng không có biện pháp làm bạn cô cả đời, cô để anh ấy vào trong trí nhớ, như bài nhạc này 'And I Love You So', bọn họ yêu cũng giống như bài hát đó –All but love is dead(trừ yêu, tất cả đều không còn tồn tại). . . . . Sinh hoặc chết, cái gì cũng không quan trọng, một khi có yêu, cái gì đều được vượt qua. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Sáng sớm không khí trong lành, Tường Vĩ Nhân mở cửa sổ, gió nhẹ thổi tới.

Chưa tới nửa giờ, Lương Duy Nặc sẽ phải vào phòng mổ. Nửa giờ nữa. . . . .

Tường Vĩ Nhân nhìn ngoài cửa sổ, ép buộc mình nghĩ về điều tốt. Hẳn không có việc gì, nhất định phẫu thuật sẽ thuận lợi, hẳn tuyệt đối sẽ vượt qua lần phẫu thuật này.

Hẳn phải chịu đựng qua lần phẫu thuật này, bởi vì cô còn chưa có chuẩn bị mất hẳn. . . . .

"Nhân Nhân." Lương Duy Nặc kêu cô, cảm thấy được cô khẩn trương

"Thế nào?" Cô quay đầu, cho là hấn muốn cái gì.

"Tới đây." Hấn hướng cô đưa tới y ra.

Tường Vĩ Nhân lập tức đi tới, cầm tay y của hấn thật chặt.

Lương Duy Nặc khẽ dùng lực, lôi cô hướng về giường bệnh, cô không thể không ngồi xuống.

"Em lên, anh muốn ôm em." Lương Duy Nặc còn nói.

Cô cười cười, nằm lên giường, nằm vào trong lòng hấn.

"Không cần phải sợ. Anh đồng ý với em, nhất định chịu đựng qua cuộc phẫu thuật. Austin là một bác sỹ tốt, anh tin tưởng hấn."

"Ừ, em không sợ." Cô thả nhẹ âm thanh nói.

Hai người chợt trở nên thật trầm mặc, chỉ là ôm thật chặt nhau. Bọn họ cũng không muốn thừa nhận, đây có lẽ là cái ôm cuối cùng, đáy lòng lại đồng thời có dạng ấn ý này.

"Thật ra thì . . . . từ nhỏ anh đã biết bơi." Lương Duy Nặc đột nhiên mở miệng, đánh vỡ trầm mặc.

"À?" Tường Vĩ Nhân rất kinh ngạc.

"Em hỏi anh cái vấn đề kia -- nếu như em và mẹ đồng thời chết chìm, anh muốn cứu người nào? Em còn nhớ hay không?"

"Ừ." Cô gật đầu, dựa vào hấn.

"Anh nói ai cũng không cứu, bởi vì anh không biết bơi lội. Đó là lừa gạt. Thật ra thì anh biết bơi lội, hơn nữa còn chưa lên tiểu học đã biết bơi." Lương Duy Nặc cười, sờ sờ đầu của cô, tóc của cô.

"Cho nên thật ra thì có đáp án, chỉ là không muốn nói cho em biết?"

"Dĩ nhiên."

Tường Vĩ Nhân cũng cười, chờ hấn nói ra đáp án.

Không biết được hấn sẽ cứu người nào? Hiện tại loại thời điểm này, có lẽ đáp án của hấn sẽ là lựa chọn cứu cô thôi.

Cô chờ thật lâu, Lương Duy Nặc cũng đang nói ' dĩ nhiên ', liền sẽ không có âm thanh rồi.

"Anh không nói cho em biết đáp án sao?" Cô hỏi tới.

"Anh sẽ nói cho em biết, nhưng không phải hiện tại. Chờ anh phẫu thuật tỉnh táo lại, anh sẽ lập tức nói cho em."

"Anh nói phải giữ lời đó!" ánh mắt của Tường Vĩ Nhân đau nhói, rất muốn rơi nước mắt. Nói không sợ, là giả.

Thật ra thì cô rất sợ, gặp hết hôm nay, sẽ không được nghe hấn nói chuyện rồi. . . . .

"Anh tuyệt đối không nuốt lời. Đừng quên, cha anh đã đặt một tên rất hay -- Duy Nặc. Anh sống, nhất định phải tuân thủ lời hứa. Cho nên, em yêu, em không cần sợ, dù anh sẽ chết, cũng sẽ không phải là hôm nay, anh cam kết với em. Anh hiểu rõ em bây giờ, còn chưa chuẩn bị để mất anh. Bảo bối, xin em tin tưởng, vì em, anh sẽ sống qua cuộc phẫu thuật này, sau đó tỉnh lại nói cho em biết, đáp án thiếu em thật lâu. Em không cần sợ."

Tường Vĩ Nhân không nhịn được khóc thành tiếng, cô vừa khóc, vừa nói xin lỗi."Thật xin lỗi! Em thật ra thì cũng lừa gạt anh! Em thật là sợ, thật sợ hãi, sợ anh hôm nay sẽ rời khỏi em. . . . . Lương Duy Nặc, anh phải nhớ kỹ cam kết với em, anh phải sống qua cuộc phẫu thuật này, tỉnh lại nói cho em biết, đáp án anh thiếu em hơn mấy năm! Anh không cần gạt em, em còn không muốn mất đi anh! anh không được để em đau lòng. . . . ."

Tường Vĩ Nhân khóc thật đau lòng, hai ngày nay vẫn đề nén cảm xúc, tất cả đều trào ra.

Lương Duy Nặc ôm cô, mặc dù đau lòng, lại để mặc cho cô khóc.

"Đưa ngọc, cái người đại ngọc này. Em vốn không cần đối diện với mấy cái này . . . . . Thật xin lỗi, Nhân Nhân, thật xin lỗi. . . . ."

"Em không muốn nghe anh nói xin lỗi, em chỉ muốn anh sống thật tốt!"

"Chỉ vì em, anh sẽ sống thật tốt. Ông trời ơi, anh thật sự yêu em, thật yêu em, bảo bối. . . . ."

"Em --" cô mới mở miệng đáp lại hấn, lúc này cửa phòng bệnh cũng bị đẩy ra, âm thanh Austin truyền đến.

"Ông trời của tôi! Hai người các người cũng quá đi? Đi đi đi, chớ thân mật ở trước mặt tôi, tôi đây không có người yêu để yêu thương sẽ rất ghen tỵ! Austin cười đi tới, nhìn thấy hai người ôm chặt trên giường, giống như quấn lấy nhau, hiểu cũng không giải được sự tình.

Tường Vĩ Nhân vội vàng rời đi lòng ngực Lương Duy Nặc, lau lệ trên mặt.

Austin là người Mỹ rất hài hước, nhìn thấy nước mắt Tường Vĩ Nhân, chẳng những không đổi vẻ mặt nghiêm túc, ngược lại còn mang giọng tiêu khiển nói: "Làm ơn đó! Misty thân ái, cô xem thường y thuật của tôi, dính như sam, dính đến 24h cũng không tách ra? Lại còn khóc đến hoa lệ đầm mưa! Nếu như cô xem thường tôi, tôi là khóc người mới đúng. Nhưng nếu như là quá dính, làm ơn, mau đến hôn một cách tiêu chuẩn đi, tôi muốn có thể phải chống đỡ 24h."

Tường Vĩ Nhân cười xấu hổ cười, không ngờ Lương Duy Nặc lại kéo cô đến trước mặt hắn, môi không hề báo động dán lên môi cô!

Lương Duy Nặc hôn thật sâu, hắn dùng môi lưỡi đòi hỏi phản ứng của cô. Lưỡi của cô không nhịn được trêu đùa như vậy, đáp lại hắn, cũng dò vào răng hắn.

Hai người lửa nóng quấn quýt, khó khăn hôn chia lìa. Một phút qua, hai phút qua. . . . . Mãi cho đến khi Austin huyết gió, bọn họ mới chậm rãi tách ra.

"Ông trời ơi! Đây là cách thức tiêu chuẩn của nụ hôn nóng bỏng đặc sắc nhất mà tôi xem qua rồi, cảm tạ, cảm tạ!" Austin trêu nói.

"Ngoan ngoan chờ anh." Lương Duy Nặc nói nhỏ ở bên tai i Tường Vĩ Nhân.

"Ừ, em chờ anh."

Lương Duy Nặc tiến vào phòng phẫu thuật, Vĩ Nhân chợt nhớ tới người nhà Lương Duy Nặc, cảm thấy nên gọi điện thoại cho bọn họ, bởi vì bọn họ cũng như cô, có quyền biết tình trạng Duy Nặc. Cô tìm điện thoại công cộng, gọi dây số.

"Hello. . . . ." âm thanh Lương Tiêm Viện rất khàn khàn, nghe giống như là còn đang ngủ.

Đáng chết! Tường Vĩ Nhân ở trong lòng chửi mình, cô lại quên giờ nước Mĩ chênh lệch cùng Đài Loan. Tối hôm qua cô nên gọi điện thoại rồi, lúc này thời gian ở Đài Loan chính là nửa đêm.

"Tiêm Viện. . . . ."

"Chị dâu? !" Nghe âm thanh Tường Vĩ Nhân, cả người Lương Tiêm Viện tỉnh lại. Cô nhìn thời gian, là 4h26, trời còn không sáng !"Thế nào? có phải chị đã xảy ra chuyện gì hay không?"

"Chị. . . ." Tường Vĩ Nhân bị kinh sợ quá lớn, dừng lại vài giây.

Thành thật mà nói, cô bị âm thanh ‘chị dâu’ kia của Tiêm Viện làm cho kinh sợ rồi. Tiêm Viện cũng không thừa nhận cô là chị dâu, mỗi lần thấy cô, cứ tìm cô phiền toái, không phải cãi vả cùng cô, chính là bày sắc mặt cho cô nhìn. Vì vậy cô thật sự không ngờ, lại sẽ ở cùng Duy Nặc sau khi ly hôn, nghe được âm thanh Lương Tiêm Viện kêu chị dâu.

"Chị dâu, có phải chị thế nào hay không? Chị chưa từng chủ động gọi điện thoại cho em, là đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Tiêm Viện, chị. . . . ." Tường Vĩ Nhân lại chần chờ nói không nên lời, nghĩ tới nên nói như thế nào.

"Chị từ từ nói, em nghe." Từ trước đến giờ Lương Tiêm Viện tính nôn nóng, vào lúc này lại rất có tính nhẫn nại.

"Tại chị đang ở nước Mĩ L. A."

"Sẽ không phải là chị cho em biết, chị phải kết hôn cùng Uông Đại Đầu đó rồi chứ?"

Lương Tiêm Viện hạ thấp giọng, giọng nói nghe có chút mất hứng.

"Uông Đại Đầu?" Tường Vĩ Nhân rất không hiểu, nhất thời không thể phản ứng kịp.

"Chính là Uông Gia Úy, chị không cảm thấy đầu hắn rất lớn sao? Khó coi chết đi được!" Lương Tiêm Viện nhú mày một cái.

Lời này, chọc cho Tường Vĩ Nhân cười. Lương Tiêm Viện chính là người thẳng tính, luôn nghĩ cái gì thì nói cái đó.

"Không phải. Chị không muốn kết hôn cùng Uông Đại Đầu."

"Chị cũng đồng ý đầu hắn rất lớn đó!" giọng của Lương Tiêm Viện có chút hài lòng.

"Ừ, đầu của hắn quả thật không nhỏ."

"Đúng rồi, chị dâu, tại sao trời còn chưa sáng chị lại gọi điện thoại cho em?"

"Chị và Duy Nặc ở L. A. , bây giờ anh ấy đang ở trong phòng làm phẫu thuật. Nếu như phẫu thuật thất bại, mọi người sẽ không thấy được anh ấy. Chị cảm thấy mọi người cũng giống chị, có quyền biết tình huống của anh ấy, cho nên chị. . . . ."

Nghĩ đến tình trạng Duy Nặc, Vĩ Nhân cố nén nghẹn ngào, lời nói đã nói không hết.

"Chị dâu! Hôm nay là tháng mấy?"

"Ngày 10 tháng 7. Thế nào sao?"

"Chị chắc chắn không phải ngày Cá tháng Tư?" "

Tiêm Viện vốn tưởng rằng cô đang nói đùa, nhưng nghiêm túc suy nghĩ một chút, biết chị dâu của cô không phải biết loại người đùa giỡn. Vì vậy, trong giọng của Tiêm Viện hoảng sợ, nhưng trong lòng vẫn như cũ ôm một tia hi vọng, hi vọng chị dâu cô thật là đang nói đùa.

"Không phải chị đang đùa đâu. So với em, chị còn hi vọng tất cả chị là trò đùa. Tiêm Viện, em có thể mang ba mẹ tới đây hay không? Mặc kệ kết quả phẫu thuật như thế nào, chị nghĩ mọi người cũng nên tới đây một chuyến."

"Chị dâu, chị không cần làm em sợ. . . . ." Lương Tiêm Viện bị dọa khóc.

"Duy Nặc mắc u não ác tính. Em còn nhớ rõ Austin ở ‘bệnh viện XX’ chứ?bây giờ là bác sỹ điều trị cho Duy Nặc, em biết bệnh viện này. Tiêm Viện, chị hi vọng ọi người tới đây một chuyến, làm ơn --"

Điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, Tường Vĩ Nhân nhìn ống nghe, ngây dại.

Đến tốt cùng bọn họ tới hay không đến đây? Cô thật sự không biết. Nhưng cô không muốn gọi điện thoại một lần nữa, dù sao, cô cùng người nhà Lương Duy Nặc, cho tới bây giờ sẽ không có thể hão hão chung đụng. Vô luận như thế nào, cô đã thông báo hết.

Tường Vĩ Nhân cúp máy, đi về ngoài phòng phẫu thuật, tiếp tục chờ đợi khá dài.

Lương Duy Nặc vào phòng mổ đã qua 14 giờ, trong thời gian này, không ai ra ngoài nói cho cô biết phẫu thuật có thuận lợi hay không?

Austin nói phẫu thuật có thể phải kéo dài hơn 15 giờ, nếu như thuận lợi, kết thúc trong vòng mười lăm tiếng.

Tường Vĩ Nhân ở bên ngoài đi qua đi lại, càng gần 15 giờ, tâm tình của cô lại càng gấp gáp, sợ sau khi cửa phòng phẫu thuật mở ra, Austin ra ngoài mang cho cô tin tức xấu.

Phẫu thuậtqua 15 giờ rồi, sau mười sáu tiếng, cửa phòng giải phẫu tự động mở ra.

Austin mệt mỏi mà đi ra ngoài, vừa nhìn thấy Tường Vĩ Nhân, hần không nói hai lời, lập tức đi lên trước, ôm chặt lấy cô, giọng nói nghẹn ngào mở miệng:"Misty! Ông trời, tôi thật sự phải. . . . ."

Cả người Tường Vĩ Nhân cũng cứng ngắc, cô không thể tin được, không thể tin được phẫu thuật lại thất bại!

Thời gian phẫu thuật qua, Austin lại có phản ứng bi thương, cô. . . . . Cô không muốn tiếp tục nghe hần tuyên bố! Cô không muốn nghe!

"Anh đã đồng ý tôi, sẽ phẫu thuật thuận lợi! Anh đã đồng ý rồi!" Cô rống to.

Austin sững sốt, buông cô ra, ngo ngác nói: "Phẫu thuật rất thuận lợi. . . . ."

"À? !" trong nháy mắt Tường Vĩ Nhân từ địa ngục bay vào thiên đường, không có biện pháp hoàn toàn tiêu hóa tin tức này.

"Cô nghe không? Phẫu thuật rất thuận lợi, vô cùng thuận lợi!" Austin nhìn sắc mặt cô tái nhợt, rất sợ cô ngất đi. Hiện tại hần rất mệt mỏi, cũng không muốn chăm sóc một bệnh nhân nữa.

"Vậy anh làm gì. . . . . Làm gì vừa ra tới liền ôm tôi, một bộ giống như là nét mặt sắp khóc? !" "

"Tôi là vì vui mà khóc! Cái người đàn độn này, nam nhân cũng có quyền lợi vì vui mà khóc chứ?"

"Anh nói sớm! thiếu chút nữa thì tôi bị anh hù chết rồi !"

"Này làm lại."

Tường Vĩ Nhân còn chưa kịp hiểu rõ ràng Austin nói muốn làm lại là gì, đảo mắt lại bị người nam nhân cao lớn này ôm vào lòng.

"Misty! Ông trời ơi, tôi thật sự là quá bội phục chính mình! Ông trời, thật quá tuyệt vời! Phẫu thuật rất thuận lợi, Duy Nặc không có việc gì, không sao!" Austin lại nói lại một lần, mới vừa nói rồi không nói hết lời, sau đó thật rơi nước mắt.

Vĩ nhân cũng rơi nước mắt theo hân, cô nghĩ, áp lực Austin lớn hơn cô nhiều, hân quan tâm đối với Duy Nặc, không ít so với cô.

"Cám ơn anh, cám ơn anh! Austin. . . . ." Cô cực vui mà khóc, cũng ôm hân.

Austin buông cô ra, nói: "Cô cũng phải cám ơn chính mình. Đang phẫu thuật có một lúc tim hân ngừng đập, tôi cho là không cứu được, nhưng hân trở lại, tôi cảm thấy được đó là kỳ tích, tôi tin tưởng hân là vì cô mới trở về. Cám ơn cô tới L. A. !"

Làm bác sỹ nhiều năm như vậy, hân chưa từng chứng kiến bệnh nhân có ý chí cầu sinh mạnh giống như Sam vậy. Đang giải phẫu, hân thật cho là sẽ mất đi Sam, bởi vì nhịp tim Sam dừng lại một phút. Austin cảm thấy phẫu thuật có thể không thuận lợi, tất cả đều là công lao của hân. Hân tin tưởng một phút đồng hồ kia, là Sam một mình đang cố gắng, hân tin tưởng hơn, Sam hoàn toàn là đang cố gắng vì Tường Vĩ Nhân.

Kể từ khi Vĩ Nhân đến L. A., Sam cũng không giống lúc trước, cả người rất có sức sống. Hiện tại nếu có người nói cho hân biết, năng lượng tình yêu vượt qua muôn vàn khó khăn, hân tuyệt đối sẽ tin tưởng không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muôn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Austin tiếp đó lại nói: "Anh ấy phải ở phòng chăm sóc đặc biệt một tuần lễ, cho nên tuần này thời gian em thấy được anh ấy sẽ rất ít."

"Không sao."

"Còn nữa, thị lực của anh ấy sẽ khôi phục, khối u áp bức thần kinh thị giác đã thuận lợi cắt bỏ rồi."

"Có thật không? !" Tường Vĩ Nhân có chút không dám tin tưởng.

"Đương nhiên là thật. Giải phẫu rất thuận lợi, chẳng những quá trình cắt bỏ khối u không có ảnh hưởng đến thần kinh quan trọng, hơn nữa thanh trừ hết sức sạch sẽ. Tuy nhiên vì khối u ở não, cho nên mặc dù không động đến thần kinh quan trọng, sợ rằng vẫn sẽ có chút ảnh hưởng, sau này bên phải có thể sẽ hoạt động không linh hoạt lắm, cần phải làm trị liệu, nhưng tôi tin anh ấy có thể hoàn toàn khôi phục." Austin mừng rỡ nói.

"Thật?" Tường Vĩ Nhân thật không dám tin.

"Thật! Tuần lễ này cô tạm thời ở nhà tôi đi, anh ấy đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, mỗi ngày chỉ có thể nhìn hai lần, mỗi lần nửa giờ. Chỗ tôi ở cách bệnh viện chỉ có hơn mười phút đi bộ, cô tới bệnh viện rất dễ dàng."

"Cám ơn anh."

"Misty, chăm sóc mình thật tốt. Chờ Sam tỉnh táo, sẽ cần cô." Austin vỗ vỗ bả vai của cô, cổ vũ cô.

"Ừm! tôi biết nhiều người thương anh ấy như vậy, nhất định anh ấy sẽ tốt, nhất định sẽ tốt!"

Tường Vĩ Nhân nhìn Austin, vẻ mặt tràn đầy cảm kích.

Lương Duy Nặc đã chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Xem hết giờ rồi, Vĩ Nhân sờ sờ mặt của Duy Nặc, không muốn rời đi.

Mới bước ra cửa tự động, đã có người xông lên trước, ôm cô thật chặt, ôm cho cô chặt đến không thở nổi.

Đối phương gào khóc, vừa khóc vừa hỏi: "Chị dâu! Chúng ta hỏi y tá biết cuộc phẫu thuật đã kết thúc, trước mắt ở phòng chăm sóc đặc biệt. Anh trai em có thể tốt hay không? Anh ấy sẽ không tỉnh hay không? Có thể biến thành người sống đời sống thực vật hay không?" Là âm thanh Lương Tiêm Viện.

Tường Vĩ Nhân vỗ lưng của cô, an lòng.

Bọn họ tới! Mặc dù cô không hòa hợp cùng người trong nhà, nhưng cuối cùng bọn họ là người nhà Duy Nặc, có bọn họ, cô tin tưởng Duy Nặc sẽ càng mau khôi phục.

"Các người đã tới, thật tốt." Tường Vĩ Nhân kéo khoảng cách giữa hai người ra, thấy bố chồng, mẹ chồng đứng phía sau Tiêm Viện.

"Chị dâu, chúng ta đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến. Nghi hè mấy bay cũng đầy, thật may là chúng ta có thể đến nơi." Tiêm Viện khóc giải thích.

"Vĩ Nhân. . . . . Duy Nặc còn tốt đó chứ?" Mẹ Lương nhìn cô, khi hỏi vẻ mặt có chút lúng túng.

Bà đúng là chưa từng thật sự thích qua người Ba nữ này, nhưng thật muốn bà nói, bà cũng không phải là ghét Tường Vĩ Nhân như vậy, chẳng qua là cảm thấy con trai của mình có thể cưới một người Ba nữ tốt hơn.

"Cuộc phẫu thuật rất thuận lợi. Austin nói, hai ngày sẽ tỉnh lại."

"Sẽ hồi Bac hoàn toàn sao?" Ba Lương luôn rất ít nói lên tiếng.

"Để con nói Austin giải thích với mọi người, để anh ấy đến nói sẽ khá rõ ràng."

"Các người không phải ly hôn sao? Thế nào nó lại chạy tới nước Mĩ để phẫu thuật, sau đó biến thành con gọi điện thoại cho chúng ta biết?" Mẹ Lương hỏi trực tiếp.

"Mẹ!" Lương Tiêm Viện hô to, cô nhìn chăm chăm mẹ mình, giống như là đang trách cứ bà nói lời không phải. Loại chuyện ly hôn trong lúc mấu chốt, có thể không cần nói ra đi!

"Làm gì? Mẹ không thể hỏi à? Ai bảo đầu tiên bọn nó ly hôn, kết quả hai người cũng đều chạy tới nước Mĩ!"

"Mẹ, chúng ta tìm một chỗ ngồi, con lại từ từ giải thích. Con tìm Austin cùng đi theo chúng ta, để cho anh ấy giải thích bệnh Duy Nặc với mọi người. Được không?"

Tường Vĩ Nhân nói với mẹ Lương, cô kêu 'mẹ', hình như khiến mẹ Lương rất lúng túng.

Mẹ Lương rất không tự tại nhìn Tường Vĩ Nhân một cái, sau đó nói: "... . Được rồi."

Ngày này, cả nhà bọn họ tìm quán cà phê gần bệnh viện uống cà phê.

Sau khi Tường Vĩ Nhân nói xong chuyện, mỗi người ai cũng khóc.

Mẹ chồng cô, bố chồng ăn nói cẩn trọng, Lương Tiêm Viện, còn có chính cô, tất cả đều khóc, duy nhất không khóc là Austin, chỉ là mặc dù Austin không có khóc, nhưng hốc mắt cũng ửng hồng.

Rời quán cà phê, bọn họ thật sự biến thành người một nhà.

Mẹ Lương nói với cô: "Con ta yêu con như vậy, con cũng yêu con trai ta, ta cũng nên yêu con vậy."

Ba Lương nói: "Chờ sau khi Duy Nặc xuất viện, người một nhà ở cùng chỗ thôi."

Cô gạt đầu một cái, đồng ý.

Có lẽ mọi người phải đối mặt với mất đi, mới có thể quý trọng. Một cuộc bệnh nặng của Duy Nặc, liên kết người một nhà bọn họ thật chặt.

Lương Duy Nặc vào phòng chăm sóc đặc biệt đã sáu ngày rồi, bốn ngày trước Austin đều dùng thuốc để cho anh ngủ say.

Austin nói như vậy sẽ khôi phục tốt hơn, bởi vì vừa phẫu thuật, não bộ của hắn hoạt động không thể quá độ.

Cho nên mấy ngày đó, Tường Vĩ Nhân vào phòng chăm sóc đặc biệt thì chỉ có thể lặng yên nhìn Lương Duy Nặc.

Nhưng, có thể lặng yên nhìn hắn như vậy, cô đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi, bởi vì hắn còn sống. Vì thế, Tường Vĩ Nhân cảm tạ ông trời thật sâu.

Ngày hôm trước Austin dùng thuốc, còn nói tiếp lúc nào Duy Nặc sẽ tỉnh, chờ hắn tỉnh lại, lại quan sát một ngày, nếu không có chuyện gì có thể chuyển ra phòng chăm sóc đặc biệt rồi.

Ngày hôm qua Lương Duy Nặc đã tỉnh, khẽ nhếch mở mắt, ý thức cũng không rõ ràng. Hôm nay Austin chuyển Duy Nặc ra phòng chăm sóc đặc biệt, trở về phòng một người ban đầu.

Hai ngày nay Lương Duy Nặc vẫn nghỉ ngơi, thời gian ngủ nhiều, thời gian tỉnh ít. Cho dù tỉnh lại, cũng chỉ là thỉnh thoảng mở mắt ra, ngay cả nói chuyện cũng không có, liền lại đi ngủ, cũng không phải có ý thức tỉnh táo.

Austin nói rất bình thường, hắn ngủ càng nhiều, khôi phục lại càng mau. Nhưng qua hai ngày nữa nếu vẫn là ngủ như vậy, thật cũng không quá tốt.

Tường Vĩ Nhân đẩy cửa sổ ra, để không khí mới mẽ bên ngoài vào.

Thời gian này tất cả bọn họ đều ở tại nhà Austin, hắn một người đàn ông độc thân ở biệt thự bốn lầu, mấy người bọn hắn ở, không gian cũng không chật chội.

Bố chồng mẹ chồng đi ra ngoài thu xếp bữa ăn, Tiêm Viện vẫn còn ngủ ở nhà Austin, ngày hôm qua cô suốt đêm lên mạng.

Tối ngày hôm qua cả nhà bọn họ cùng nhau ăn cơm, mặc dù thiếu Lương Duy Nặc, nhưng không khí rất tốt, mọi người chung đụng được rất vui vẻ. Cô phát hiện, thật ra thì Tiêm Viện rất biết khôi hài.

Cô nghĩ, chờ bọn họ trở về Đài Loan, người một nhà cũng có thể có cuộc sống vui mừng, hạnh phúc của cô lại thật sự có thể được xưng tụng.

Trong phòng bệnh chỉ có cô cùng Lương Duy Nặc an tĩnh ngủ thiếp đi, giờ khắc này, tâm tình Trương Vĩ Nhân thật bình tĩnh.

Lương Duy Nặc cảm giác giống như là chết rồi sống lại, khi hắn mở mắt, nhìn thấy cô đứng ở phía trước cửa sổ, ánh sáng ờ trên người cô, vòng sáng bảy màu, hắn có chút không thể tin được, mình có thể thấy được.

Tâm tình của hắn kích động, nhìn bóng lưng của cô hồi lâu. Cô giống như đang suy nghĩ gì, vào giờ khắc này hắn cảm thấy toàn thế giới chỉ còn lại cô cùng hắn. Bóng lưng của cô, xinh đẹp giống như bức họa, vừa giống như một bài thơ.

Mình hào hào mà sống trên đời, vì thế, ánh mắt hắn đỏ, nước mắt cảm ân chảy xuống, mặc dù hắn căn bản không biết nên cảm kích vị thần linh nào.

Có thể còn sống như vậy, có thể lần nữa nhìn thấy cô, hắn cảm thấy tâm bị một loại cảm giác mãnh liệt thỏa mãn toàn thân rồi. Hồi lâu, hắn bình phục tâm tình, lên tiếng kêu cô.

“Nhân...” âm thanh Lương duy Nặc khàn đục phá vỡ không khí tĩnh mịch.

Trương Vĩ Nhân nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ sâu xa bị kinh sợ, vội vàng quay đầu trở lại, nhìn về phía giường bệnh. Duy Nặc mở một đôi mắt, rất nhanh tình hướng về phía cô cười.

“Anh đã tỉnh!” Cô cũng cười với hắn, bước nhanh chạy về phía hắn.

“Anh sẽ cứu em, sau đó cả đời mang theo đau lòng sống. Thời điểm em hỏi anh vấn đề kia, anh biết anh không thể mất em. Khi đó không nói cho em, là bởi vì ngay cả chính anh cũng có chút sợ cái loại tình cảm mãnh liệt đó. Anh vẫn cố gắng tĩnh lại, nghĩ nói cho em biết đáp án này.”

“Cám ơn anh yêu em như vậy.” Trương Vĩ Nhân dựa vào hắn, khóe miệng là nụ cười hạnh phúc.

“Cám ơn em làm bạn với anh.” Hắn ôm cô, theo tóc của cô, cảm giác rất thỏa mãn.”Anh lại thấy được.”

“Ừ. Austin nói khối u đã hoàn toàn cắt bỏ rồi.” Trương Vĩ Nhân ngẩng đầu, muốn hôn hắn, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra.

Bố chồng, mẹ chồng còn chưa có đi vào, âm thanh mẹ chồng cô đến trước hết.

“Vĩ Nhân, mẹ hầm canh gà, ba con mua cho con com tam bảo. Chúng ta hỏi vài người, cũng đề cử quán ăn này, con mau tới nhìn!”

Lương Duy Nặc sợ hết hồn, hắn không ngờ cha mẹ sẽ đến, càng không có nghĩ tới bọn họ... Giống như đối với Nhân Nhân rất tốt. Hắn khốn hoặc nhìn Vĩ Nhân, nhưng Vĩ Nhân chỉ là cười với hắn.

Sau khi bố mẹ chồng vào phòng bệnh, mới phát hiện Duy Nặc đã tỉnh.

“Con ngủ đủ à nha?” Mẹ Lương nhìn Duy Nặc hốc mắt ửng hồng, nhưng giọng nói rất dịu dàng.

“Mẹ, cha.” Lương Duy Nặc gọi.

“Còn biết chúng ta là ba mẹ con, không tệ. Chờ con tốt lên, mẹ lại tính với con món nợ này.” Mẹ Lương còn nói.

“Vĩ Nhân, mau tới ăn cơm, canh lạnh uống không tốt.”

Lương Duy Nặc cảm thấy giống như đang nằm mộng, không, đây quả thực so với mộng còn không thể tưởng tượng nổi. Mẹ hắn càng dịu dàng đối đãi Vĩ Nhân như thế, hắn thật khó tưởng tượng.

“Chúng ta đi mua cá thôi. Duy Nặc tỉnh, uống chút canh cá không tệ.” Lương ba mở miệng.

“Đúng vậy! Ta thế nào cũng không nhớ đến, đi thôi, đi mua cá! Chúng ta đi hỏi Austin một chút, mua cá ở đâu? Vĩ Nhân, nhớ mau ăn cơm trưa đi đó!” mẹ Lương vội vã lôi kéo ba Lương rời đi.

“Này sao lại thế này? Ba mẹ anh giống như thay đổi.” Lương Duy Nặc rất khiếp sợ, thân thể có chút cảm thấy mệt mỏi.

“Anh nằm xong, em làm cho anh chút cháo gà để uống.” Trương Vĩ Nhân chú ý tới hắn mệt mỏi, rời giường bệnh đi bưng cháo gà tới.

“Em gọi điện thoại cho Tiêm Viện, em cảm thấy bọn họ nên phải biết tình trạng của anh. Mất ngày trước bọn họ cùng đi nước Mỹ, em đều nói toàn bộ chuyện cho bọn họ. Tiêm Viện ngày hôm qua suốt đêm lên mạng, bây giờ còn đang ngủ, một chút sẽ tới bệnh viện.”

Trương Vĩ Nhân kéo giường lên một chút, tỉ mỉ thổi nguội canh, đưa đến trước mặt Duy Nặc.

Lương Duy Nặc nhấp một hớp canh, không nói gì.

“Anh sẽ tức giận sao?” Vì Nhân hỏi.

Lương Duy Nặc cười, có chút suy yếu nói: “Không biết. Chỉ là không muốn các người lo lắng.”

“Đứa ngốc, người nhà không phải là như vậy sao? Lo lắng cho nhau, giúp đỡ lẫn nhau.”

Duy Nặc cười hướng về phía cô, cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

Tường Vì Nhân cũng cười, từng miếng từng miếng dứt Lương Duy Nặc ăn canh.

“Trong ấn tượng, em chưa bao giờ dứt anh ăn.” Lương Duy Nặc nói.

Vì Nhân nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mỉm cười sâu hơn.

“Đúng vậy, thật sự em không có dứt cho anh bao giờ.”

“Cho nên cổ nhân nói tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường, chính là ý này.”

— Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường: Một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: “Làm sao biết đó không phải là cái phúc?”. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuần mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt.

“Nếu như anh thích, em có thể nhường cho người ăn, uống đồ.”

“Vẫn không muốn. Nếu như nhường như vậy, anh sẽ cảm thấy được mình rất vô dụng. Anh hi vọng có thể nhanh khỏe mạnh, hy vọng có thể trở thành chỗ dựa cho em, mà không phải anh dựa vào em.”

Tường Vì Nhân đề thiá xuống, vuốt mặt của Lương Duy Nặc, mỉm cười hạnh phúc nói: “Anh không phải biết không? Mặc kệ ngã bệnh hoặc là khỏe mạnh, anh đều là chỗ để em dựa vào.”

“Nhưng cuối cùng anh cảm thấy không cách nào làm cho em toàn tâm toàn ý dựa vào anh, trong nhà của em khó khăn anh chưa từng giúp.”

“Tại sao anh có thể cảm thấy như vậy? Mấy năm này nếu như không phải là anh... anh cho là em có thể trả hết hơn phân nửa món nợ trong nhà sao? Toàn bộ tiền lương anh để cho em cầm đi trả nợ, cuộc sống chúng ta đều là anh phụ trách, anh đối với em trợ giúp có bao nhiêu, em không phải có thể không biết được.”

“Nhưng abg có thể làm được nhiều hơn.” Lương Duy Nặc nói.

“Em hiểu rõ, nhưng cha mẹ em không muốn em làm như vậy, em không muốn làm trái với ý của bọn họ, sợ bọn họ lo lắng. Em là thật toàn tâm toàn ý dựa vào anh, mấy năm qua này em ăn, dùng, toàn bộ dựa vào anh!”

“Thật hết cách với em.” Lương Duy Nặc sờ sờ đầu của cô, trong mắt tràn đầy sủng ái.

“Austin nói ít đã hoàn toàn cắt bỏ rồi, kết tiếp chính là trị liệu. Bởi vì là phẫu thuật não bộ, cho nên mặc dù không động đến dây thần kinh quan trọng, nhưng nữa thân bên phải có khả năng trở nên tương đối không linh hoạt.”

“Anh hiểu.”

“Trị liệu cũng không nhẹ nhàng.” Tường Vì Nhân rất đau lòng.

“Đừng lo lắng, nỗi khổ sờ đã từng mất đi anh đều đã trải qua, anh nghĩ, không có khổ sợ gì có thể so với vậy.

Huống chi, tất cả mọi người đều ở nước Mỹ, chỉ vì người nhà, trị liệu cực khổ nữa anh đều sẽ chịu đựng được.”

“Bố nói, chờ chúng ta trở về, người một nhà liền ở cùng chỗ.”

“Em cảm thấy được không?”

“Trước kia là không có biện pháp để cho bọn họ tiếp nhận em, bây giờ đối với em đều rất tốt. Mẹ nói một câu để cho em rất cảm động, mẹ nói “Con ta yêu con như vậy, con cũng yêu con trai ta, ta cũng vậy nên yêu con.” Em nghĩ, chúng ta nên ở cùng một chỗ.”

“Vậy thì ở cùng chỗ thôi. Xem ra, anh bị bệnh là một kỳ tích đấy.” Lương Duy Nặc thật vui mừng, rốt cuộc mẹ của hắn nhìn thấy hắn yêu Vì Nhân, cũng nhìn thấy Vì Nhân yêu hắn.

“Đúng vậy.” Vì Nhân cười thỏa mãn.

“Em cũng yêu anh. Anh còn nửa bát cháo gà, uống xong sau lại ngủ.”

Hắn cười cười, ngoan ngoãn uống xong canh.

Bên ngoài ánh mặt trời rất dịu dàng, giống như không khí dịu dàng trong phòng bệnh.

Giờ khắc này, bọn họ yêu nhau, nửa điểm cũng không sai. Tất bệnh đáng sợ nữa, cũng đều bị tình yêu đánh bại, bởi vì chân ái vô địch...

HOÀN TRỌN BỘ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tử Muốn Bỏ Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.